JASMINE CRAIG

Întoarcere la Wharuaroa

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

Capitolul 1

Morag Nelson era convinsă că, în toate existenţa ei ca asistentă medicală, nicio misiune nu fusese mai dificilă şi mai obositoare decât cea pe care tocmai o avea de îndeplinit: să ducă trei copii de vârstă preşcolară şi pe mama lor încă în convalescenţă, plus un munte de bagaje, de la Christchurch la Keri Keri. Cel puţin nu trebuia să schimbe avionul, iar bebeluşul dormise tot drumul în braţele mamei, astfel încât ei nu-i mai rămăsese decât să se ocupe de Jason şi de Richie, gemenii în vârstă de trei ani. Nu era deloc uşor, dar, din fericire, fiind prima călătorie cu avionul a micuţilor, aceştia erau atât de uimiţi de tot ce se întâmpla în jurul lor, încât reuşise să-i stăpânească mai uşor.

— Aproape am ajuns. Priviţi, băieţi, aceea e marea, le arătă ea întinderea sclipitoare a apei din Golful Insulelor.

— Marea! Marea! repetară pe rând băieţii.

Morag privi cu veneraţie şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Nu-nţelegea de ce vederea golfului îi umplea pentru prima dată sufletul de dor. Era chiar caraghios după o absenţă de şase ani, mai ales că părăsise cu mare bucurie locurile natale – nordul Noii Zeelande – şi jurase să nu se mai întoarcă acolo niciodată.

Ei, iat-o acum îndreptându-se chiar spre gura lupului. O scurtă privire spre Richie îi readuse senzaţia de rău din stomac, acea senzaţie pe care o avea de când mama acestuia declarase că nu mai putea suporta Christchurch fără soţul ei şi că prefera să meargă să locuiască împreună cu fratele.

Întâmplător, acesta era chiar Thorpe Cunningham – exact cel ce-o alungase din Wharuaroa cu şase ani în urmă, punându-i în vedere să nu cumva să mai vină vreodată. Cât

de mult semănau, el şi nepotul lui! Atât doar că, dacă la Richie era vorba de nişte linii colţuroase ce-i dădeau chipului un aspect atât de puţin copilăresc, la unchiul său apăreau puţin modificate, transformându-l într-un bărbat superb… Asta în cazul în care îţi plăceau bărbaţii înalţi cu păr arămiu şi ochi de-un albastru-verzui. Ei personal, nu-i plăceau şi la aceasta nu contribuise în întregime numai reacţia lui când aflase că propriul frate intenţiona să se însoare cu ea. Adversitatea dintre ei fusese instantanee şi inexplicabilă, agravată de faptul că Graham se îndrăgostise de ea, pe-atunci în vârstă de şaptesprezece ani, fără însă a fi fost cauzată de acest fapt.

Ultima scenă dintre ei îi era încă atât de proaspătă în minte, încât o revedea în toate amănuntele, de parcă s-ar fi întâmplat din nou aievea în faţa ochilor ei. Thorpe îşi oprise maşina brusc la marginea şoselei, atât de aproape de ea, încât era s-o împingă în şanţ, cu tot cu bicicletă, după care coborâse furios şi-i ceruse socoteală:

— Eşti gravidă?

— Nu! Cum îndrăzneşti…

— Taci. De fapt, aşa mă gândeam şi eu. Fetele ca tine nu rămân însărcinate… Ei bine, cât vrei?

Şi pentru că ea rămăsese mută de uimire, repetă cu aceeaşi duritate:

— Cât vrei? Nu-ncerca să pozezi în ingenuă, Morag. Cât mă costă să scap de tine?

— N-am nevoie de banii tăi!

— Nici de Graham n-ai nevoie. Am văzut eu bine: pe cât de mult te doreşte el, pe-atât eşti de rece.

Era adevărat; nu-l iubea pe Graham, dar nu ştia cum să pună capăt acelei relaţii fără să-l rănească. În plus căsătoria cu el nu putea fi mai rea decât viaţa pe care o ducea ea. Nu-i plăcea deloc munca de infirmieră în micul spital de ţară, sau poate că era din cauză că nu-şi putea realiza visul, de a avea grijă de copii. I-ar fi trebuit o sumă mare de bani ca să devină asistentă medicală, cel puţin pentru primele douăzeci de luni şi, în niciun caz unchiul şi mătuşa ei n-ar fi putut să facă rost de o astfel de sumă.

Aşadar, căsătoria cu Graham şi propriii ei copii de care să aibă grijă păreau o alternativă acceptabilă.

— Ei bine?!

Nu-şi putea explica de unde avusese tupeul să spună calm:

— De fapt, nu mi-ar strica nişte bani.

— Aşa m-am gândit şi eu. Cât?

În timp ce în sinea ei îl numea bestie arogantă, cu voce tare rosti o sumă fabuloasă.

Thorpe se încruntă, dar, fără să spună un cuvânt, scoase carnetul de cecuri din buzunar, completă pe capota maşinii o filă, după care o rupse şi i-o întinse cu vădit dispreţ.

Ar fi rupt cecul în faţa lui, dar, dacă tot fusese umilită până atunci, n-avea rost să mai dea înapoi.

— Mulţumesc, spusese ea pe acelaşi ton rece, încercând să-şi ascundă tremurul vocii.

— Stai, stai! Nu te grăbi. Semnează aici, adăugase el după ce scrisese repede ceva pe spatele unui plic.

„Eu, Morag Nelson, promit ca, în schimbul sumei de bani primite de la Thorpe Cunningham, să plec din Wharuaroa şi să merg în Auckland, sau mai departe, spre sud şi să nu încerc să mai iau vreodată legătura cu Graham Cunningham”.

Semnase şi datase biletul, după care îi dăduse ei stiloul – un stilou elegant, scump, care în loc să-i facă semnătura mai impunătoare, îi accentuă umilinţa.

— Nu adormi, Richie, spuse ea revenind la realitate. Acum ajungem! Dacă priveşti bine, vezi portocalii în livezi.

Keri Keri era o regiune propice citricelor şi în aer se simţea deja mireasma pomilor în floare.

— Unde locuieşte unchiul Thorpe? întrebă Jason.

— Pe acele dealuri, scumpule. Destul de departe de Keri Keri, într-un loc numit Wharuaroa.

— Ce cuvânt! L-am şi uitat.

— Înseamnă „valea cea lungă”, iar casa unchiului vostru este construită astfel încât are vedere chiar spre această vale.

— Ai fost acolo?

Întrebând aceasta, Richie îşi mută curios privirea de la fereastră la ea.

— Da.

— Înseamnă… că îl cunoşti pe unchiul meu? adăugă el după ce răsuci bine în minte informaţia, pe toate părţile.

— Da; cel puţin, îl cunoşteam când eram tânără.

Ceva din cuvintele ei îi amuză pe amândoi băieţii, astfel încât mai râdeau când avionul ateriză, nu peste mult timp, la aeroportul din Keri Keri.

În agitaţia debarcării copiilor şi bagajelor, Morag uită de propriile ei emoţii şi temeri. O luă pe Rachel din braţele lui Sally Johnston, atât de palidă şi slăbită, încât trebui să se sprijine de un însoţitor de bord şi, având şi băieţii în supraveghere, coborî din avion. Trecuse de ora cinci şi se făcuse aproape întuneric, pentru că era iarnă, iar Christchurch avea, pe bună dreptate, renumele de pol al frigului. Acoperind mai bine bebeluşul cu şalul, Morag începu să caute din priviri în grupul de oameni ce aşteptau dincolo de porţi.

Da, era acolo, lângă o maşină roşie mare. Simpla amintire a ochilor lui de culoarea apei mării îi reînvia acea teamă. Apoi, încercă să se liniştească, spunându-şi că şase ani – perioada în care nu se văzuseră – însemnau foarte mult. Meseria ei, care implica atât de multă responsabilitate, îi dăduse încredere şi siguranţă de sine. Şi, în definitiv, dacă nu voia s-o primească, n-avea decât să aibă grijă de copiii surorii lui.

— Ah, Thorpe! strigă Sally Johnston ca şi cum el ar fi rămas singura ei legătură cu omenirea.

— Sally! răspunse el încet şi trist, cuprinzând totul dintr-o privire rapidă, în timp ce o ajută să se urce în maşină.

După cum îşi îngustase ochii şi privirea lui căpătase o lucire metalică, nu era nicio îndoială că o recunoscuse.

— Domnişoară Nelson, nu-i aşa? Morag Nelson? spuse el imediat, de altfel.

— Da.

— Urcă repede. Copiii arată obosiţi.

Morag încă nu ştia ce să creadă, dar cel puţin era clar că n-avea de gând să-i interzică să urce în maşină ca să n-o întineze cu atingerea ei. Şi, se gândi ea făcându-şi curaj, putea să ţină capul sus, căci îi plătise înapoi până la ultimul cent banii pe care el îi dăduse atunci. Zumzetul monoton al motorului îi adormi imediat pe copii şi deşi cuprinsă de duioşie la vederea chipurilor lor încrezătoare, Morag se gândi că lucrul cel mai înţelept era să nu se implice emoţional în atribuţiile ei de serviciu.

— Sper că nu te deranjează, Thorpe, dar m-am simţit atât de deprimată şi, mai ales după gripa aceasta, am dorit mult să vin acasă, spuse Sally.

— Ai făcut foarte bine. Hazel abia aşteaptă să aibă nişte copii pe care să-i răsfeţe.

— Cred că Morag nu va lăsa pe nimeni să-i răsfeţe. Când locuiai aici – i se adresă ei, de data aceasta – unde era casa ta?

— Puţin mai jos de Wharuaroa – cam la două mile depărtare.

— Unchiul ei a cumpărat ferma de lapte a lui Sam Atoki, explică Thorpe calm. Asta se-ntâmpla după plecarea ta la şcoală.

— Da, da… Chiar mă-ntrebam de ce nu te-am recunoscut, dar după aceea, eu am venit destul de puţin pe-acasă. Ce mai fac Graham şi Louise?

— Sunt bine amândoi. Graham e căsătorit de câţiva ani, Morag. Soţia lui e englezoaică. A fost plecat un timp în Anglia… dar asta trebuie să se fi întâmplat când tu deja nu mai erai aici.

— Da? nu ştiam.

— Cred că se pierde uşor legătura.

— Aşa este, se mulţumi ea să şoptească, după care, cei doi continuându-şi discuţia cu voce mai joasă, putu să privească nestingherită în jur, singură cu gândurile ei, fără a părea nepoliticoasă.

Urcau acum spre dealurile care adăposteau ferma familiei Cunningham. În spate, erau apele Golfului

Insulelor, în faţă, zona cu portocali şi, de-o parte şi de alta, ferme mari cu padocuri acoperite cu iarbă. Morag se simţi deodată acasă, în ciuda prezenţei lui Thorpe.

Wharuaroa era numele fermei, dar şi al văii lungi ce se-ntindea la nord şi la sud şi prin mijlocul căreia curgea râul

Puri. Se vedeau lumini şi de la celelalte ferme şi, printre ele, cea în care petrecuse patru ani trişti alături de unchiul şi de mătuşa ei. Nu simţise nicio durere la vestea morţii lor, într-un accident de barcă, la puţin timp după plecarea sa din localitate, accident petrecut din cauză că unchiul ei nu considerase necesar să cumpere veste de salvare. Da, era adevărat că nu simţise nicio durere, şi asta pentru că nici ea nu primise din partea lor afecţiunea de care ar fi avut atât de multă nevoie după ce-i muriseră părinţii, mama fiind chiar sora mătuşii ei, Kate Warren. Experienţa personală în casa unchiului şi mătuşii o adusese la concluzia că simţul datoriei este ceva foarte dăunător.

Fusese foarte mulţumită la orfelinat până când mătuşa ei o luase, pe motiv că nicio rudă de-a ei nu trăise şi nici nu va trăi vreodată din mila publică. Aşadar, o adusese acasă la ea, unde lui Morag nu i se îngăduise să uite măcar pentru o clipă că trăia din mila lor. Abia când primise banii de la Thorpe Cunningham reuşise să pună capăt acelei situaţii şi să scape. Aranjând mai bine capul lui Jason pe braţ, Morag se gândi că, de fapt, Wharuaroa nu fusese pentru ea un loc fericit, de care să-i fie plăcut să-şi amintească.

Aşadar, Graham se căsătorise! Trebuia să aibă douăzeci şi şapte de ani acum, căci în vara aceea, când dorise să se însoare cu ea, avea douăzeci şi unu. Privind înapoi, se revedea împreună cu el: doi copii jucându-se de-a adulţii, sărutându-se şi făcând planuri pline de romantism – până când fratele mai mare venise să pună capăt, hotărât, idilei lor. Thorpe trebuie să fi avut acum treizeci şi unu de ani, iar Sally, douăzeci şi şase; ciudat cum, odată ajunsă în acel loc, în minte i se formau tot felul

de conexiuni, mai ales că nu se mai gândise la acei oameni de ani de zile. În Wharuaroa, familia Cunningham era cea mai de vază, copiii lor învăţau la scoli bune şi-şi petreceau vacanţele la schi în Alpi. Aşadar, orice legătură cu ei însemna o rampă de lansare pe plan social.

Deşi locuiau în zona rurală a Noii Zeelande, membrii familiei Cunningham erau oameni culţi şi instruiţi, după cum îşi amintea ea, sau cel puţin mama lui Thorpe avea astfel de pretenţii. În orice caz, ferma era foarte bine întreţinută iar familia demnă de respect. În ciuda refuzului lui Thorpe de a admite planurile de căsătorie dinte Graham şi ea, Morag tot nu-l cataloga drept snob, ci mai degrabă practic şi raţional. Şi, în acelaşi timp, nemilos, arogant, autoritar până la a fi tiranic.

Când maşina se opri în faţa casei, copiii încă dormeau.

— L-aţi putea lua pe Jason, vă rog? spuse ea către Thorpe când acesta deschise portiera. Doamnă Johnston, puteţi duce în braţe bebeluşul? Eu mă voi ocupa de Richard şi, cu puţin noroc, vom reuşi să-i transportăm fără să se trezească.

Thorpe ridică din sprâncene, mirat de autoritatea ei, dar făcu întocmai ce fusese rugat, fără vreun comentariu, astfel încât, în câteva minute, erau deja în vestibulul spaţios al casei, unde o femeie dolofană, aproape de vârstă mijlocie, îi întâmpină încântată.

— Să-i ducem sus, propuse Sally. Hazel, poţi să-i admiri mâine.

Dacă totul merge bine, vor dormi nonstop până dimineaţă.

Casa fusese construită în perioada de înflorire a proprietarilor de vite, aşa că includea o aripă destinată copiilor, compusă din două dormitoare, o cameră de joacă şi o baie.

— Rămân eu cu ei în noaptea aceasta, în caz că se trezesc, spuse Morag. Aveţi nevoie de somn.

— Ah, fir-ar să fie! oftă Sally, rezemându-se de perete şi trecându-şi mâna prin părul roşcat. Sinceră să fiu, aşa

devotată cum sunt soţului meu rătăcitor, de data aceasta l-aş omorî! Nu avea dreptul să plece pentru şase luni la Polul Sud şi să mă lase aşa, chiar şi în mâinile tale capabile!

— Nu fiţi îngrijorată, aşa este convalescenţa după o gripă, atât de gravă. Mergeţi să vă culcaţi, sunteţi epuizată.

— Da, cred că aşa voi face. Să-ţi arăt mai întâi camera ta, chiar lângă apartamentul copiilor, spuse ea, întorcându-se să deschidă uşa din spatele ei. Îţi place? Există şi o uşă de legătură cu camerele copiilor, aşa că poţi ajunge la ei fără să fii nevoită să ieşi mai întâi pe hol. Aruncă o privire rapidă de jur-împrejur, strâmbând din nas. Tot restul casei a fost redecorat acum câţiva ani, dar partea aceasta pare să fi rămas neatinsă, observă ca nemulţumită.

— Atât timp cât patul este confortabil, şi este – spuse Morag aşezându-se, pentru a-l încerca – nimic altceva nu mai contează; restul poate fi oricât de îngrozitor. Aceasta este, de altfel, prima poruncă din regulamentul sfânt al ordinului nostru, Karitane. De fapt, îmi place camera, are personalitate.

— Cel puţin e curată. Poţi folosi baia copiilor. Apoi, te aşteptăm jos. Dacă ritualul este acelaşi, ne adunăm în living în jurul orei şapte, la un pahar cu vin de Xerex şi să stăm de vorbă.

— Vă supăraţi dacă nu cobor?

— Bine, dar de ce?

— În caz că se trezesc copiii, n-ar şti unde se află şi s-ar speria. De fapt, asta e treaba mea – să am grijă de ei.

— Bine. Nici eu nu mi-aş dori altceva decât să mă pot culca. Sper însă să mă simt mult mai bine după ce voi face o baie şi-mi voi schimba hainele de călătorie. De asemenea, Thorpe ar fi foarte dezamăgit. Adică… mai degrabă dispreţuitor faţă de slăbiciunea mea. El parc-ar fi făcut din fier şi îşi închipuie că aşa trebuie să fie toată lumea.

Rămasă singură, Morag privi cu atenţie în jurul ei.

Era normal ca acel mobilier auster, robust, tăiat în linii drepte, să nu fie pe gustul lui Sally, care aprecia adevăratele dantelării în lemn. Lui Morag, însă, îi plăcea mult camera, apreciind mai ales senzaţia de confort pe care o dădea, la care contribuia mult şi balansoarul dintr-un colţ. Şi, ceea ce era foarte important, era cald: odată cu renovarea şi modernizarea casei, nu se uitase de încălzirea centrală.

Făcuse baie, despachetase şi se-mbrăcase cu o rochie albastru-deschis, care-i scotea şi mai mult în evidenţă părul negru şi ochii albaştri, dar altceva nimic. Practic, primul lucru pe care-l învăţai în cadrul practicii la spitalul Karitane era că îmbrăcămintea purtată nu trebuia să fie deloc provocatoare.

Garderoba ei era restrânsă şi se conforma acestui principiu, poate cu una sau două excepţii – articole cumpărate pentru a fi purtate, cine ştie, în afara orelor de serviciu, cu anumite ocazii. De altfel, făcuse economii pentru a-i înapoia acea sumă lui Thorpe, aşa că nici nu şi-ar fi permis să-şi cumpere ceva deosebit. Situaţia ei era cu totul alta decât a lui Sally, care avea tot ce era mai bun în materie de îmbrăcăminte, care-i valorifica, pe deasupra, frumuseţea de femeie descinsă parcă din tablourile lui Tizian.

Nu, în niciun caz nu o invidia. Se gândea uneori că îi plăcea prea mult independenţa pe care şi-o dobândise, dar era atât de fericită că o avea! într-un fel, călătoria ei înapoi la Wharuaroa era ca un fel de exorcism – o eliberare de orice urmă de vină, suferinţă şi umilinţă rămasă din anii petrecuţi acolo. Se simţea purificată – aproape o cu totul altă persoană, capabilă să-l înfrunte pe Thorpe de la acelaşi nivel, fără furie sau dispreţ

Fredonând încet, intră în camera copiilor să vadă dacă totul este în regulă. În lumina slabă se profila silueta lui masivă: Thorpe în persoană, aplecat asupra lui Jason.

Auzind uşa deschizându-se, Thorpe ridică privirea şi o aţinti atât de ameninţător şi de arogant asupra lui Morag, încât aceasta trebui să dea dovadă de multă

stăpânire de sine pentru a rămâne într-o poziţie demnă, cu umerii drepţi şi a-şi îndeplini, cu aparentă dezinvoltură, îndatoririle: îl înveli mai bine pe Richie, verifică dacă Rachel doarme bine în leagăn şi dacă totul e-n regulă la Jason, după care îl privi pe Thorpe direct în ochi. Acesta făcu semn cu capul, indicând uşa de comunicare dintre încăperi şi ieşiră amândoi.

— Dacă îmi este îngăduit să întreb, ce naiba faci aici? izbucni el imediat ce ajunseră în camera alăturată.

— Am grijă de copii, răspunse ea liniştit, hotărâtă să nu-şi piardă nici calmul, nici siguranţa de sine. Numai că… părea prea mare pentru camera ei şi, instinctiv, se retrase în spatele patului, cu un gest defensiv.

— Nu încerca să-ţi baţi joc de mine. Deşi nu ridicase tonul, cuvintele sunau atât de ameninţător, încât Morag îşi simţi muşchii zvâcnind sub pielea delicată a gâtului. Vreau să dispari de-aici cât poţi de repede.

— Desigur, este la latitudinea dumneavoastră, dar sper să-i puteţi explica doamnei Johnson de ce m-aţi concediat.

Furia pe care trebuia să şi-o înăbuşe îi făcea ochii mai strălucitori şi-i îmbujora obrajii.

— O voi face fără nicio dificultate, spuse el blând, dar privind-o cu atât dispreţ, încât Morag se simţi din nou la fel de vulnerabilă ca la şaptesprezece ani.

— Foarte bine.

— Nu protestezi?

— Nu. De data aceasta, nici măcar nu va fi nevoie să-mi oferiţi bani. Acum îmi pot găsi cu uşurinţă o slujbă.

— Să înţeleg că aş putea avea vreo dificultate în a găsi o altă dădacă pentru copii?

— E foarte probabil să fie greu de găsit.

Thorpe se încruntă şi mai mult, vădit nemulţumit. Deşi era un bărbat superb, cu o reputaţie de seducător, lui Morgan nu i se păruse niciodată atrăgător şi nu i se părea nici acum, deşi inima îi bătea parcă de două ori mai tare.

— Înţeleg… spuse el după o scurtă pauză, luând o hotărâre rapidă. Voi telefona la Auckland mâine şi, dacă nu

reuşesc să obţin pe altcineva, poţi rămâne. Dar te avertizez: un singur pas greşit şi-ai dispărut de-aici!

— Vreţi, vă rog, să-mi spuneţi ce ar constitui un pas greşit?

— În primul rând, să-l laşi pe Graham în pace.

Mirarea ei era evidentă, dar el nu părea dispus să observe.

— Aşa cum aţi subliniat la ultima noastră întâlnire, nu-l iubeam nici atunci. Vă asigur că aceşti şase ani care au trecut m-au făcut să fiu total indiferentă faţă de el. Am venit cu o treabă şi altceva nu mă interesează.

— Thorpe zâmbi ironic, plimbându-şi privirea rece de-a lungul trupului ei, pentru a se opri asupra feţei.

— Şi înainte erai ca un catalizator, aşa că nu văd de ce-ai fi altfel acum. Nu uita ce ţi-am spus.

După care ieşi în linişte, ca un animal de pradă. Morag rămase complet zăpăcită. Îşi amintea foarte bine, de la orele de chimie, ce era un catalizator, dar nu înţelegea cum jucase şi juca ea rolul de agent care precipită acţiunea fără să fie afectat în niciun fel? Şi-apoi, tonul pe care-i vorbise…

Şi cum o privise, de parcă era o femeie pe care o poţi cumpăra pentru o noapte.

Se aşeză în scaunul balansoar, cu ochii închişi, încercând să-şi amintească tot ceea ce auzise despre Thorpe pe vremea când locuia acolo. Îşi dădea seama că nu auzise mare lucru – mai mult nişte aluzii făcute de mătuşa Kate, dar numele lui era legat de cele ale mai multor femei, dar nu de prin partea locului, ci de undeva mai departe, unde se pare că era foarte căutat. Cât despre el, nu refuza deloc ceea ce i se oferea atât de generos, după cum îi spusese Graham. Acesta, deşi vorbea foarte puţin despre fratele mai mare pe care aproape că-l ura, niciodată nu lăsase să se înţeleagă că ar fi fost un senzual lacom.

Profitând de existenţa oglinzii în stil victorian, de bună calitate, de la şifonier, Moreg se privi cu atenţie: nimic spectaculos – un păr atât de negru încât avea reflexe

albăstrui, în contrast cu care tenul părea şi mai palid, ochi albaştri, trăsături regulate, fără însă a fi de o frumuseţe ieşită din comun, o gură generos arcuită, poate puţin prea mare şi cu buze prea pline pentru a se încadra în standardele de frumuseţe şi o bărbie al cărei contur trăda hotărâre şi încăpăţânare. Cel puţin, aceasta era părerea bărbaţilor cărora principiile ei cam demodate le stricaseră planurile. De fapt, nici nu înţelegea cum de silueta ei delicată şi firavă îi făcea s-o dorească în pat lângă ei.

Ridică din umeri, nemulţumită de ea însăşi că se lăsase atât de afectată de o privire a lui Thorpe. Doar ştia bine cât de nepoliticos putea fi.

Dar de ce o prevenise în legătură cu Graham? Sau căsnicia lui Graham nu era chiar atât de fericită? în orice caz, era hotărâtă să nu se lase implicată în nicio relaţie cu membrii familiei Cunningham, întrucât reprezentau o perioadă din viaţa ei pe care prefera s-o uite.

Desigur, dacă ar fi avut cât de cât simţul autoconservării, ar fi refuzat s-o însoţească pe Sally imediat ce şi-a dat seama cine era aceasta şi unde intenţiona să meargă. Din păcate, compasiunea învinsese dorinţa egoistă de linişte, se gândi ea, scoţând jurnalul şi începând să scrie.

O întrerupse o bătaie în uşă – era cina adusă de femeia care-i întâmpinase şi pe care o numiseră Hazel, menajera, după toate probabilităţile.

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea repede, conştientă că trebuia să-i câştige bunăvoinţa, căci urmau să coopereze.

Într-adevăr, trăsăturile femeii părură să se mai detensioneze.

— Da, este cam incomod, dar ai avut dreptate să vrei să rămâi în apropierea copiilor, mai ales în prima noapte. Ce fac?

— Dorm duşi.

Vrei să-i vezi puţin?

Imediat, Hazel o urmă în camera copiilor şi rămase privindu-i îndelung, cu lacrimi în ochi.

— Au crescut, comentă ea, întorcându-se în camera cealaltă, cu Morag. Sunt o fraieră sentimentală, dar nu rezist în faţa imaginii unui copil care doarme. Soldier şi cu mine avem unul, dar acum e mare şi a plecat la casa lui. Într-o bună zi, o să-mi dăruiască nişte nepoţi care, cu siguranţă, vor fi cei mai răsfăţaţi de pe pământ.

Morag se gândi că încă nu era nici cazul, nici momentul potrivit să înfrâneze această tendinţă spre răsfăţ a lui Hazel; va vedea ea cum se descurcă pe parcurs, doar mai avusese şi alte cazuri de acest gen. Aşadar, rămasă singură savură cina care întrecea orice aşteptări. Când termină, coborî ea cu tava. Găsi, din instinct, bucătăria unde Hazel mânca alături de un bărbat masiv, bronzat.

— A fost bun? întrebă aceasta cu îngrijorarea unei adevărate bucătărese.

— Delicios.

— Serveşte-te cu cafea, dacă doreşti, adăugă ea cu un zâmbet satisfăcut. Ah, el este Soldier, soţul meu.

— Mă bucur, spuseră amândoi, dând mâna solemn.

— Mulţumesc, nu vreau cafea. Mă-ntorc repede la copii, să nu se trezească. Era prima dată când intra în casă; pe vremea idilei cu Graham se întâlneau în secret, aşa că acum avea ocazia să admire pentru prima dată, traversând livingul, mobila, tablourile, vaza japoneză. Casele de tipul acesteia, în amalgamul de stiluri reprezentând diverse perioade, aveau ceva ce nicio sumă de bani nu putea cumpăra în alte locuri. Se gândea, de exemplu, la casa luxoasă pentru care lucrase, şi care totuşi părea rece şi neprimitoare, pe când aici, se vedea că fiecare obiect fusese ales şi cumpărat cu dragoste şi aşezat astfel încât să fie în deplină armonie cu toate celelalte. Urcă vechea scară de lemn şi, după ce verifică încă o dată copiii, hotărî să se culce. Era o noapte rece şi liniştită, iar căldura patului o îmbia irezistibil.

Fără să ţină cont că era abia ora şase dimineaţa. Rachel începu să scâncească, făcând-o pe Morag să sară din aşternut şi s-o ia, înainte de a-i trezi pe băieţi, pentru a i-o duce lui Sally.

— Sally… Doamna Johnston! Treziţi-vă! Rachelei îi e foame.

— Vai, Morag, răspunse Sally, ameţită de somn. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?! Tocmai venise Sandy de la Polul Sud…

— Rachel n-o să se supere dacă adormiţi din nou, spuse Morag aşezându-i copilul alături. Sau, dacă doriţi, vă fac un ceai.

— Ar fi grozav. Şi-atunci, tu, purcelusule, la masă!

Morag coborî în bucătărie şi pregăti ceaiul, mişcându-se mai repede şi eficient, dar încercând în acelaşi timp să nu facă zgomot. De la setul de vase din lut, la frigiderul uriaş şi aragazul sofisticat, totul în bucătărie era unh amestec de tradiţie şi modernism. Tocmai reuşise să încarce tot ce trebuia pe tavă şi să pornească pe scări, cu mare grijă, când cineva aprinse lumina sus, pe palier, speriind-o îngrozitor. Şi, după cum simţi părul zbârlindu-i-se, ştia bine cine era acel „cineva”, chiar înainte de a-l vedea.

— Bună dimineaţa, spuse ea vesel, hotărâtă să păstreze cu orice preţ o aparenţă de normalitate.

Thorpe era îmbrăcat cu un halat de casă – atât cât să-i acopere nuditatea, după cum Morgan îşi dădu seama dintr-o privire rapidă, ceea ce-o făcu să se îmbujoreze uşor.

— Bună dimineaţa, Morag. Vrei să te ajut?

— Nu, mulţumesc.

— Pe viitor, poate ar fi mai uşor dacă ai aprinde lumina.

— Acum că ştiu de unde, cu siguranţă aşa voi proceda. Dacă… va mai fi cazul, adăugă ea, rece.

— Ah, da… spuse Thorpe păşind alături de ea, părând să nu fie deloc stânjenit de îmbrăcămintea lui sumară. M-am mai gândit… Sally te apreciază foarte mult şi mă-ndoiesc că mai prezinţi vreun risc pentru Graham. Dar… ceea ce-am spus aseară rămâne valabil. O singură greşeală şi nu vei mai primi niciodată vreo slujbă în vreo casă decentă.

— Nu e nevoie să vă faceţi griji, rosti ea şuierat, când

ajunseră în dreptul camerei lui Sally. Din principiu, nu stric căsniciile, domnule Cunningham, aşa că nu mai rămâneţi decât dumneavoastră asupra căruia să-mi exercit farmecul fatal. Vă rog să mă credeţi, prefer să mor. Thorpe, ridică din sprâncene, total surprins.

— N-ai ezitat nicio clipă să-l seduci pe Graham. Lupul îşi schimbă părul…

— Aşadar, nimic nu mă poate reabilita în ochii dumneavoastră.

Privirea lui trădă o scurtă ezitare, lucru destul de ciudat pentru cineva atât de sigur pe sine.

— Să spunem doar că nu-mi vine chiar atât de uşor să-mi schimb părerea. Cunosc bine femeile de tipul tău, Morag: eficientă, bună în meserie, demnă de încredere în multe privinţe şi totuşi, întotdeauna la pândă să nu rateze marea şansă.

— Mulţumesc. Şi eu v-aş putea schiţa portretul, dar sunt prea politicoasă ca s-o fac. Şi-apoi, dacă nu vă supăraţi, trebuie să închei discuţia. Sora dumneavoastră mă aşteaptă să-i aduc ceaiul

— Şi-i place să-l bea fierbinte.

Capitolul 2

— Thorpe era?

— Da.

— Întotdeauna se trezeşte în zori. Te-a şocat cu… lipsa hainelor?

— Avea un halat pe el.

— Nu-i pasă câtuşi de puţin de ceea ce cred oamenii despre el. A fost, totuşi, singurul punct stabil din viaţa noastră după moartea tatălui, când pe mama n-au mai interesat-o decât problemele artistice, până când a murit şi ea. Thorpe, însă, e de neclintit şi întotdeauna am ştiut că, orice s-ar fi întâmplat, el găsea o soluţie. Întotdeauna ne-am bazat pe el şi, după cum vezi, încă ne mai bazăm şi acum.

Trebuie să fie foarte bine să te poţi baza pe cineva, se gândi Morag, pe care scena neplăcută dinainte o predispusese la melancolie. Poate că ăsta era motivul

pentru care se purta ca un autocrat. Totuşi, nu se justifica atitudinea faţă de ea, de parcă ar fi fost o slujnică din epoca victoriană, şi încă una de care trebuia să-ţi fereşti argintăria.

Privi pe fereastră florile care, în lumina zorilor şi în ciuda iernii, colorau grădina cu o fantezie inepuizabilă.

— Întotdeauna imaginea acestor flori mă emoţionează, se auzi vocea lui Sally, care se dăduse jos din pat şi venise lângă ea, la fereastră.

— Uitasem cât e de frumos, spuse Morgan cu ochii plini de lacrimi.

— Dacă se menţine cald, o scot pe Rachel pe terasă, la soare.

A fost cald şi frumos toată ziua şi Rachel s-a putut juca în căruciorul pe care Soldier l-a dat jos din pod.

— Mă bucur că Thorpe nu a modificat nimic, spuse Sally, stând pe un şezlong şi supraveghind-o atât pe ea, cât şi pe cei doi băieţi ocupaţi cu construirea unui castel masiv de nisip. Băieţilor le place groapa de nisip şi leagănele şi-apoi când vor avea şi Graham cu Louise copii, aceştia se vor juca tot aici. Desigur, şi copiii lui Thorpe, dar el nu pare interesat să aibă urmaşi. Ochii ei, de aceeaşi nuanţă că ai lui Thorpe, sau poate puţin mai deschişi, o priveau speculativ.

Te surprinde ideea că Thorpe ar putea fi tată? Ştii, am impresia că nu-ţi prea place de el.

— Da, mi se pare cam autoritar şi dominant, recunoscu ea sec, dându-şi seama că n-avea rost o dezminţire în faţa unei persoane cu o percepţie atât de fină şi de rapidă ca Sally.

— Ştiu ce vrei să spui, dar majoritatea femeilor sunt înnebunite după el. Eram cea mai populară fată la scoală, pentru că toate colegele sperau să le invit acasă pe timpul vacanţei. Bietul Thorpe! A fost atât de hăituit, încât a devenit expert în autoapărare şi contraatac. Mă-ntrebam dacă o fi fost vreodată îndrăgostit.

Făcu o pauză, ca şi când ar fi aşteptat un comentariu, dar Morag părea că nici să nu vrea să audă de el, aşa că se

folosi de acest moment pentru a-l admonesta pe Jason, pregătit, după toate probabilităţile, să-şi folosească masinuţa de jucărie ca bâtă împotriva lui Richie. Sally, însă, se încăpăţâna să nu abandoneze subiectul.

— Mă gândeam la un moment dat, că s-a obişnuit atât de mult să fie circumspect, încât se teme să se lase liber să se îndrăgostească. Şi totuşi, cred că i s-a întâmplat şi lui o dată. Nu cred că a fost o relaţie fericită… Spunea ceva despre a dori şi a urî în acelaşi timp… Apoi mi-a citat din Shakespeare. Da, întări ea văzând mirarea pe chipul lui Morag, poate da citate din autori celebri. El e deşteptul familiei. Apropo de familie… Ce-o fi cu Graham şi Louise de întârzie să-şi salute sora rătăcitoare?! Oftând, scoase din coşuleţul de lucru puloverul pe care-l tricota pentru Jason. As putea să merg eu la ei, având în vedere că locuiesc destul de aproape, dar nu ştiu dacă am energia necesară. Ah, Morag, crezi că-mi voi mai reveni vreodată după această gripă?

— Nu uitaţi că alăptaţi, ceea ce este şi-aşa destul de greu şi de obositor, la asta s-a mai adăugat şi gripa. Este firesc să dureze mai mult convalescenţa. Şi… nu veţi termina niciodată puloverul acesta dacă veţi continua să vă uitaţi la el ca la o reptilă dizgraţioasă.

— Nu-mi place să tricotez, cu toate că este singurul meu talent de gospodină.

Nu ştiu să cos şi să pun tapet, mirosul de vopsea îmi face rău, detest să am murdărie sub unghii, aşa că am angajat un elev de liceu care să aibă grijă de grădină, iar în ceea ce priveşte gătitul, mâncărurile pregătite de mine nu sunt grozave. Dar, când mă uit la familia mea, parcă reuşesc să depăşesc complexul de inferioritate.

Morag o privi oarecum surprinsă: deşi era o Cunningham, iată că avea şi ea momente de îndoială, de slăbiciune, crize de adaptare… ca orice alt muritor mai puţin privilegiat şi în ciuda siguranţei de sine a fratelui ei.

Se ridică, o înveli mai bine pe Rachel în cărucior, apoi interveni energic în disputa băieţilor, care avea toate şansele să degenereze într-o cumplită bătaie pe ruinele

castelului de nisip, liniştindu-i doar cu promisiunea de a-i duce la plimbare să vadă adăposturile câinilor.

— Mergeţi şi amuzaţi-vă, dragii mei! spuse Sally încet, rămânând lângă fetiţă.

Ţinând de mână băieţii, Morag porni să exploreze lumea cu totul diferită ce se deschidea dincolo de poarta de la capătul grădinii: mai întâi grădina de zarzavat, apoi, coborând pe o alee pietruită la poalele dealului, ajunseră la hambare şi magazii, clădiri anexă mai vechi sau mai noi, de diferite dimensiuni, toate vopsite în verde şi umbrite de un şir de copaci.

Câinii aveau sectorul lor, fiecare legat cu lanţ în faţa cuştii lui. În timpul zilei nu erau lăsaţi decât vreo doi acolo, dar băieţii erau recunoscători că pot vedea şi-atât, cu toate că, pe măsură ce se apropiau de cuşti, o strângeau mai tare pe Morag de mână şi se lipeau mai strâns de ea. Şi totuşi ajunşi în faţa ciobănescului, singurul lăsat de pază în zonă, încrezători în privirea lui sinceră, băieţii îi mângâiară capul păros, iar căţelul confirmă prietenia agitându-şi coada cu putere.

— Pare furios, dar e foarte blând şi prietenos, remarcă Jason.

— Aşa sunt toţi, îi răspunse Morag.

Apoi, ridicând întâmplător privirea, văzu o maşină oprită brusc în dreptul unui hangar. Şoferul coborî în fugă, intră să ia o unealtă, apoi ieşi.

— E unchiul meu! strigă Richie, privind şi el în aceeaşi direcţie, cu mâna streaşină la ochi.

Graham se întoarse şi le făcu semn cu mâna, apoi veni spre ei.

Morag simţi o adâncă dezamăgire. Graham pe care şi-l amintea ea era tânăr, mereu cu zâmbetul pe buze şi privirea strălucind de bucurie şi nu acest străin cu un aer susceptibil.

— Bună, copii! Aţi călătorit bine?

— Am venit cu avionul, răspunse Jason, după ce amândoi îl priviră lung câteva clipe.

— Da, ştiu. Era clar că nu-l interesa; în schimb,

privirea îi era aţintită asupra feţei lui Morag. Nu ne-am văzut de mult timp.

— De foarte mult timp. Ce mai faci?

— Bine, dar tu?

— Şi eu.

Şi asta a fost totul. Promise copiilor să vină să-i vadă, apoi alergă înapoi spre maşină, ca şi când abia ar fi aşteptat să plece.

Morag zâmbi, gândindu-se la cât adevăr era în întrebarea pe care atâţia bărbaţi şi femei probabil că şi-o puseseră înaintea ei: „Ce naiba am văzut la el?” sau „la ea?” în amintirea ei, el era un fel de Făt-Frumos pentru care avea o mare afecţiune, având în vedere că el o iubise, iar ea nu simţise nimic altceva pentru el decât consideraţie. Acum, părea un bărbat încordat, stresat, prea ocupat pentru a face cel mai mic efort ca să fie pe placul nepoţilor.

Thorpe putea fi liniştit: era clar că şi ea îl interesa pe Graham tot atât cât Graham o interesa pe ea. Apropo de Thorpe… Când se întoarseră, tocmai discuta cu Sally, sau mai degrabă râdeau amândoi.

Era prima oară când îl vedea că nu e furios, sau extrem de reţinut şi, împotriva voinţei, trebuia să-i recunoască farmecul sub semnul unei masculinităţi în faţa căreia orice alt bărbat pălea. Era un bărbat frumos, înalt şi puternic, dar mai erau şi alţii, destui la număr, aşa. Ceea ce-l particulariza era forţa lui interioară exteriorizată printr-o personalitate deosebită.

Thorpe îi urmări cu privirea pe măsură ce se apropiau şi, fără să vrea, Morag se simţi pradă din nou acelei furii neputincioase, ca de fiecare dată când ştia că o judeca nedrept.

— L-am văzut pe unchiul Graham, anunţă Richie. Era grăbit.

— Unde era? întrebă Thorpe, încercând să se stăpânească, dar străpungând-o cu privirea pe Morag.

— Lângă căţei, răspunse Richie surprins şi oarecum speriat de reacţia unchiului său.

— A venit în mare viteză într-un Landrover, să ia nişte unelte, explică Morag pe un ton indiferent.

— Da, da, înţeleg… se mai calmă Thorpe, dându-şi seama, probabil, că sora lui îl privea nedumerită. Cred că s-a defectat buldozerul: construieşte un baraj pe dealul Pile.

— Şi… ce părere aveţi de câini, băieţi? întrebă Sally după ce dădu din cap în semn de înţelegere. V-au plăcut?

— Grozav!

Morag îi lăsă povestind entuziasmaţi, unul începând fraza şi celălalt terminând-o, după cum le era obiceiul şi merse să vadă dacă nu cumva Rachel se trezise.

Tocmai se uita înduioşată cum fetiţa dormea în aceeaşi poziţie în care obişnuia şi Sally, când, ridicând întâmplător privirea, îşi dădu seama că Thorpe o fixa. Se simţi, în mod ciudat, stânjenită şi încordată – era neplăcut să fie obiectul dispreţului lui permanent, dar, în definitiv, cui îi păsa de ce gândea el! îndreptându-şi umerii, îi susţinu privirea cu aceeaşi răceală, deşi îşi simţea obrajii înfierbântaţi. Găsi însă puterea să-i întoarcă spatele şi să revină lângă Sally.

— Se pare că vă simţiţi mult mai bine, comentă ea, plăcut surprinsă de buna dispoziţie a acesteia.

— Datorită aerului de aici şi… a uşurării la gândul că „frăţiorul cel mare” se ocupă de tot. Mă tem că nu sunt deloc independentă… ca tine, de exemplu.

Morag ridică din umeri. Abia după prânz, într-un moment de odihnă, când copiii dormeau, ghemuită într-un fotoliu lângă fereastră în salon, reflectă cu voce tare:

— Independenţa este foarte importantă, e adevărat. Dar uneori as da orice să am un umăr pe care să mă pot sprijini.

— Adevărat?! se miră Sally, privind-o ca şi cum nu-i venea să creadă. Pari mult prea calmă şi sigură pe tine şi… extrem de eficientă pentru o astfel de slăbiciune.

— Să fim serioşi! Când sunt obosită, ar fi minunat să am în preajmă pe cineva puternic – un munte de putere, tăcut şi liniştit. Vorbesc aşa, dar, de fapt, nu mi-ar plăcea

deloc să fiu nevoită să trăiesc lângă cineva care să fie astfel.

— Nici mie. Sandy vorbeşte tot timpul, intră în panică destul de repede şi, cu toate acestea, mă bazez mult pe el. Ei… mă-ntreb cum i se pare Antarctica…

— Rece, cum altfel?! spuse imediat Morag şi amândouă râseră.

Probabil că păreau mult mai apropiate decât ar fi fost normal într-o relaţie obişnuită între angajator şi angajat, din moment ce femeia ce tocmai intrase privi miratăspre Morag înainte de a se adresa lui Sally:

— Hazel mi-a spus că eşti cu bona copiilor aici.

— Este soră Karitane, Louise, explică Sally cumnatei sale, după care făcu prezentările.

Şi te rog, nu cumva s-o superi, pentru că, dacă pleacă, îţi dau ţie puştii să ai grijă de ei.

— Asta este o ameninţare cumplită, spuse soţia lui Graham pe un ton rece, privind-o cu atenţie pe Morag. Thorpe mi-a spus că înainte aţi locuit aici, în vale, domnişoară Nelson.

— Da.

Se părea că Thorpe nu-i spusese nimic altceva, căci altfel s-ar fi cunoscut în privirea Louisei. Morag îi răspunse politicos la întrebările care o includeau în conversaţie, apoi, găsind momentul potrivit, vru să se retragă.

— Nu pleca, Morag, te rog! spuse Sally. Precis găseşti ceva de făcut şi doar ai şi tu nevoie de puţină odihnă în fiecare zi.

Morag se văzu pusă într-o poziţie destul de delicată. Louise ridică din sprâncene, vădit surprinsă, dar, pe de altă parte, Sally era şefa şi, din cine ştie ce motiv, nu voia să rămână singură cu cumnata ei.

Soţia lui Graham era o blondă cu tenul alb şi fin, şi ochi mari; o femeie înaltă şi mlădioasă în faţa căreia Morag se simţea stingheră şi ştearsă. I se părea incorect din partea lui Sally să se folosească de ea în acest fel, dar, de-acum se obişnuise cu mici răutăţi din partea celor pentru care lucrase în decursul timpului.

În cele din urmă, după aproximativ douăzeci de minute care păruseră interminabile, se auziră zgomote din camera copiilor, ceea ce însemna că, unul din ei, cel puţin, se trezise, ceea ce reclama imperios prezenţa lui Morag acolo. Aceasta părăsi încăperea, gândindu-se, în timp ce urca scările, ce-o fi văzut

Graham la femeia aceea rece şi nu prea interesantă. De fapt, nici n-o interesa şi îşi propuse să n-o afecteze câtuşi de puţin dacă aceasta o considera o simplă servitoare.

Când, mai târziu, Sally încercă să-şi explice atitudinea, păru destul de evazivă.

— E plictisitoare, spuse ea justificându-se. Sau, poate nu plictisitoare, dar atât de critică! Şi cam snoabă. M-am enervat şi m-am folosit de tine. Te rog să mă scuzi. Cobori şi tu diseară, nu-i aşa? Vor fi Gray şi Louise, dar nu trebuie să-ţi pese de ei.

— Nu, rămân sus. Copiii încă nu sunt complet familiarizaţi cu locul.

— Ah, credeam că voi avea un sprijin moral. Gray şi Thorpe nu ratează nicio ocazie de a-şi adresa mici răutăţi unul altuia, mai ales Gray. Lui Thorpe pare să nu-i pese, dar, desigur, ştie că îl are oricând pe Gray la ordinele sale. Iar draga de Louise, mereu între ei, mereu regretând că nu s-a căsătorit cu fratele mai mare…

— Sunteţi indiscretă, glumi Morag.

— Ştiu că nu vei spune nimănui. Eşti tipul de om care nu ar bârfi pentru nimic în lume, pe când, mie îmi place să mai comentez din când în când. Dar, sincer vorbind, Louise mă sperie. Gray a avut întotdeauna ceva împotriva lui Thorpe: probabil din invidie, bietul de el, dar până să se căsătorească, se-nţelegeau destul de bine. Acum, cred că din cauza ei, pur şi simplu îl urăşte pe Thorpe. Louise vrea ca Gray să primească jumătate din Wharuaroa, dar Thorpe nu admite să fragmenteze ferma. Nici Gray nu renunţă, căci îi place mult locul acesta.

— N-ar trebui să-mi spuneţi toate acestea, spuse Morag liniştită, dorind din tot sufletul să nu mai audă

nimic despre această familie. Voia să se detaşeze total de ei, să-şi facă meseria, apoi să plece fără să se mai gândească vreodată la vreun Cunningham. Ori, acest lucru devenea imposibil în urma confesiunilor lui Sally. O deranja că-i părea rău pentru Graham, o deranja şi mai mult prezenţa lui Thorpe şi parcă simţea nevoia să meargă pe vârfuri ca să n-o observe.

„La naiba cu acest individ!" se gândi ea, cu un sentiment de frustrare, dându-şi seama că tocmai îşi ţinea răsuflarea când trecea prin faţa biroului lui. Era ridicol! Tot acest zid de autoapărare pe care-l ridicase cu atât de multă grijă în jurul ei în tot acest timp, părea să se năruie în prezenţa lui, ca şi cum, imediat ce ajungea la Wharuaroa, redevenea adolescenta naivă de şaptesprezece ani.

Din fericire, se întâlnea cu el foarte rar, pentru că, trezit din zori, la o oră imposibilă, când ea cobora cu copiii în bucătărie, el era deja plecat. Singura ocazie de a se întâlni cu el era cina, dar, cum de câteva seri Thorpe era plecat, fusese scutită de prezenţa lui.

Încet-încet, Sally îşi recăpăta buna dispoziţie şi optimismul, însă nu şi energia, iar copiii erau la fel de receptivi la răsfăţul lui Hazel şi la spiritul de disciplină impus de Morag.

Întreaga natură, dar mai ales florile conspirau, într-o izbucnire de prospeţime şi culoare, pentru a da acelei ierni aparenţa primăverii. împotriva voinţei ei, Morag se îndrăgostea de acel loc. Păcat însă că locul era legat de-o anumită persoană… Scutură din cap enervată: individul acela ocupa prea mult loc în gândurile ei, ceea ce devenea periculos. Dacă nu rămânea fermă pe poziţia ei, putea foarte uşor să ajungă să se alăture şirului lung de femei cărora aroganţa şi masculinitatea lui Thorpe li se păreau irezistibile. Era chiar nedrept ca un bărbat să fie atât de frumos şi să emane, din fiecare trăsătură, atât de multă forţă.

Lui Morgan îi displăcea şi totuşi, fără să facă nici cel mai mic efort, avea cât se poate de clar în faţa chilot figura

lui, până în cele mai mici amănunte: nu numai trăsăturile cizelate, dar şi forţa pe care umerii şi braţele o sugerau, sau pasul aparent leneş.

„Încetează! Te comporţi proteste!” se mustra ea însăşi şi totuşi imaginea rămase stăruitoare, în mintea ei, astfel încât nici nu mai păru surprinsă când Thorpe intră în cameră.

— De ce i-ai spus Louisei că tu şi Graham aţi fost iubiţi? îi ceru el socoteală, furios, fără vreo altă introducere.

— Nu i-am spus şi nici n-am fost.

Poate că lipsa oricărui protest, sau poate convingerea fermă din tonul ei l-a făcut şi pe el să creadă. Aruncă spre ea o privire rece şi tăioasă, după care încuviinţă din cap, ducându-şi mâna la ceafă, ca şi cum l-ar fi durut.

— Atunci, înseamnă că Gray i-a spus! Ce prostie…

Morag nu ştia ce ar fi putut răspunde la aşa ceva, aşadar continuă să calce tăcută. Totuşi, după câteva clipe întrebă:

— Vă doare gâtul?

— Cum?! Ah, nu. Se pare că mi-am făcut un obicei…

Am spus că acţionezi ca un catalizator, continuă el, rezemându-se de perete şi privind-o cu mare neplăcere. Nu e nevoie să-mi spui că n-ai făcut nimic – ştiu. Dar, simpla ta prezenţă aici a şi cauzat o ruptură între Graham şi Louise. Eşti mulţumită?

— Vă asigur că nu sunt deloc mulţumită, tot aşa cum vă asigur şi că eu şi cu Graham n-am fost niciodată iubiţi.

— Fireşte… Nu mă aşteptam să-ţi schimbi povestea.

— Ascultă-mă! izbucni ea. N-am fost…

— Taci! spuse el scurt, făcând acum cu capul spre fereastra deschisă, dincolo de care se auzeau voci.

— N-am fost iubita lui Graham, termină ea pe un ton coborât, dar la fel de ferm.

Era foarte important să-l convingă de acest lucru, dar privindu-l, îşi dădea seama că nu credea un cuvânt din ce-i spunea.

— Ciudat, continuă el cu un zâmbet dispreţuitor, aş

avea o impresie mai bună despre tine dacă ai recunoaşte, dar presupun că eşti prea mândră ca s-o faci.

De fapt, nu acest aspect mă interesează, ci faptul că Louise este aproape isterică, închipuindu-şi că tu şi cu Graham aţi reluat legătura.

Spre disperarea lui Morag, ochii i se umplură de lacrimi de furie şi frustrare, situaţie cu atât mai jenantă cu cât, negăsindu-şi batista în buzunar, se văzu nevoită să se şteargă cu dosul palmei, trăgând nasul cât se poate de neelegant.

— Nu e cazul să plângi! spuse el iritat, ca şi cum ea ar fi făcut-o special ca să-l supere. Pentru Dumnezeu, ia asta!

„Asta” era o batistă mare care îi devenise lui Morag imperios necesară.

— Pesemne e nevropată, rosti ea cu greu, cu voce răguşită de plâns. Trebuie să ştie că ne-am văzut doar o singură dată. Trebuie…

— Este într-adevăr, nevropată. Ştie că v-aţi văzut o singură dată… Şi, în afară de „nevropată”, îi mai poţi găsi o mulţime de alte calificative, sunt sigur, dar în acelaşi timp este marea iubire a lui Gray şi, momentan, vrea să-l părăsească şi să plece acasă. Asta pur şi simplu l-ar ucide pe bietul Gray.

— Atunci, va trebui să plec eu, spuse Morag, după ce-l privi lung câteva clipe. Dumnezeu mi-e martor că n-am vrut să fac nimic rău.

— Mă-ndoiesc c-ai putea să nu faci vreun rău, replică el amuzat, deşi pe acelaşi ton ironic. Se pare că ai un efect ciudat asupra acestei familii. Nu cred că plecarea ta va mai ajuta cu ceva. Louise, care e foarte posesivă, a devenit acum foarte nesigură pe sine. Poate ajunge până acolo încât să fie convinsă că te-ntâlneşti cu Gray pe ascuns. Singurul lucru care ar mai putea-o linişti ar fi o relaţie între noi doi, trase el concluzia, calm.

Morag deschise gura, uluită, dar nu ieşi niciun sunet.

— Exact, se arătă Thorpe de acord, ca şi cum ar fi auzit sau înţeles cuvântul nerostit. Dar trebuie să suporţi

măcar o parte din vină. Nu-i poţi pretinde nici unei femei, oricât de stabilă emoţional ar fi, să agreeze ideea revenirii aşa, din senin, a unei foste iubite a soţului ei.

— Dar nu mă învinuiţi! întâlnirile cu foste iubite sau foşti iubiţi sunt ceva cât se poate de frecvent şi obişnuit! Noua Zeelandă e atât de mică, încât e foarte probabil să dai peste persoana de care erai îndrăgostit la şaptesprezece ani! Refuz să mă consider vinovată!

— Cel puţin recunoaşte că, dacă n-ai fi venit aici, nu s-ar fi întâmplat toate acestea.

— Poate… recunoscu ea, mormăind nemulţumită, apoi adăugă repede: în definitiv, asta este ce spuneţi dumneavoastră…

— Poţi fi sigură că e cât se poate de adevărat. Ah, de ce naiba a trebuit să vii aici, Morag? Ar fi trebuit să mă debarasez de tine chiar din seara în care ai venit cu Sally.

— Şi mie îmi pare rău că am rămas. Dar, dacă v-aţi fi comportat normal, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

— Uite că s-a întâmplat şi acum trebuie să suportăm toţi consecinţele. Şi… încetează de a mai folosi asta ca pe un scut, izbucni el, luându-i fierul de călcat din mână. De ce nu face Hazel aşa ceva?

— Face parte din datoriile mele. Făcu un pas înapoi, stingherită, într-adevăr, fără acel fier de călcat care-i dădea o ocupaţie, şi astfel posibilitatea de a-şi masca oarecum nervozitatea.

Totuşi… n-ar fi mai bine să plece? Adică…

— Te temi de mine?

Întrebarea lui suna batjocoritor şi trăda o mare siguranţă de sine.

— Nu, nu mă tem de dumneavoastră. Dar nu-mi place să mă prefac a simţi ceva ce nu simt, asta e tot. Şi urăsc înşelăciunea. Sally nu va şti şi nu va înţelege ce se-ntâmplă.

— Mă-ndoiesc. Cred că mai degrabă va fi mulţumită. De cinci ani tot încearcă să-mi găsească pe cineva cu care să mă căsătoresc.

— Să vă căsătoriţi…

— Nu te teme, n-am de gând să-mi sacrific libertatea de dragul lui Graham. Când tu şi Sally veţi pleca, aşa-zisa legătură dintre noi se va stinge. Până atunci, însă trebuie s-o convingem pe Louise că n-are niciun motiv să se teamă pentru Graham.

Morgan îşi trecu mâna prin păr, încordată. Thorpe părea calm, deşi o uşoară tresărire a unui muşchi al maxilarului o avertiza că e inflexibil în hotărârea luată şi nu admite să fie contrazis. Parcă niciodată nu se simţise atât de speriată. Categoric că ar flirta liniştit, în ciuda părerii atât de proaste pe care o avea despre ea, însă ştia sigur că n-ar în stare să facă faţă unei astfel de situaţii.

Începu să spună ceva, dar cuvintele rămaseră suspendate undeva în aer când o luă de mână şi-o trase spre el, în timp ce în ochii lui verzi-albăstrui furia căpătase sclipiri incandescente.

— Nu ţi se pare că sunt chiar atât de neplăcut de atins, remarcă el calm. Ar trebui să fie destul de uşor.

O mai privi o clipă în adâncul ochilor măriţi de spaimă, înainte de a se apleca spre ea. Când îşi dădu seama ce are de gând să facă, Morag avu o mişcare convulsivă, dar, făcând uz de forţa sa, Thorpe o imobiliză şi o sărută îndelung, lăsând chiar impresia că-i face plăcere.

Din nefericire, plăcerea a fost reciprocă, dacă acesta era cuvântul potrivit pentru senzaţia ce-o cuprinsese, umplând-o în acelaşi timp de spaimă. Thorpe nu făcuse greşeala de-a o forţa, dar buzele lui erau calde şi dulci – chinuitoare şi, când fără voie, Morag se relaxă oarecum, le simţi pe gât, tulburându-i simţurile cu o dorinţă aproape la limita durerii; începu să tremure şi-l respinse.

— Linişteste-te, spuse el pe un ton amuzat, dar hotărât. Parcă n-ai mai fi fost sărutată înainte.

— Dă-mi drumul! Sigur c-am mai fost sărutată dar… nu aşa, cu sânge rece. Thorpe… Tăcu din nou când el se opri şi o privi cu ochi plini de o dorinţă pe cât de pătimaşă, pe-atât de impersonală.

— Te rog să mă scuzi… Poate aşa îţi place mai mult…

Era un sărut apăsat, ca un asalt senzual asupra simţurilor ei, un sărut care reclama imperios răspuns. Era ca şi cum ar fi plătit-o şi voia să se asigure că primeşte ce i se cuvine pentru fiecare bănuţ investit.

Cu sângele pulsându-i nebuneşte în vene, Morag îl lovi cu putere în glezne, apoi i se smulse din braţe.

— O singură dată dacă mă mai atingi, îmi fac bagajul şi plec. De fapt, cred că oricum am să plec…

Thorpe se rezemă de perete şi orice urmă din acea pasiune care o îngrozise, dispăruse, lăsând locul autocontrolului său obişnuit. Dacă se gândea mai bine, nu el îşi pierduse controlul de sine, ci trupul ei dezlănţuit în reacţii pentru care acum se dispreţuia.

— Dacă pleci, am să am grijă să nu mai primeşti vreodată vreo slujbă în ţara aceasta.

M-ai mai ameninţat o dată, dar n-ai putut face nimic.

— Ba da, cum să nu, aş fi putut!

Îl privi ostil şi-n ochii lui citi acea hotărâre care-o convinse că, de data aceasta, se va ţine de cuvânt.

— Nu te cred, dar rămân. Şi asta, doar pentru că nu vreau s-o abandonez pe Sally şi pentru că am ţinut cândva la Graham.

— Rămâi pentru că aşa-ţi spun eu.

— Să ne-nţelegem: condiţiile le pun eu.

— Trebuie să recunosc că ai tupeu. Şi… care sunt aceste condiţii?

O privea amuzat şi-n ochi îi juca o lumină caldă.

— Nu sunt jucăria ta, spuse ea scurt, făcând un efort să nu reacţioneze la farmecul lui.

Era în continuare arogant, dar simţul umorului îl făcea mai uman, parcă.

— Ce înseamnă exact acest lucru?

— Ştii foarte bine. Nu vreau să se mai repete ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Cum vrei, dar timp de câteva secunde, ţi-a făcut plăcere… adică, până când educaţia primită de la mătuşa ta Kate şi-a spus cuvântul. Foarte bine, continuă el pe un ton schimbat, ca şi cum ar fi discutat o afacere, îmi voi

înfrâna dorinţa impetuoasă, cu condiţia să nu mă provoci.

Nu-ţi cer decât să acţionezi adecvat la orice propunere sau invitaţie pe care ţi-o fac în public.

Şi, nu uita: Louise este o femeie cu mintea ascuţită şi cu o percepţie foarte fină.

Capitolul 3

Morag era aproape convinsă că toată acea poveste nu era decât o furtună într-un pahar cu apă şi că nicio femeie nu putea fi chiar atât de nevropată cum îi fusese descrisă Louise. Şi, dacă nu s-ar fi întâlnit cu ea chiar în acea după-amiază, intenţiona să refuze complicitatea în planul propus de Thorpe. A fost, însă, de-ajuns, o singură privire suspicioasă din partea acelei individe pentru a-şi da seama că, într-adevăr, avea cele mai negre bănuieli.

De asemenea, poate că ar fi ales cealaltă alternativă, aceea de a părăsi Wharuaroa, riscând ca Thorpe să-şi pună în aplicare ameninţările, dacă Sally nu s-ar fi simţit tocmai atunci atât de obosită, încât hotărî să nu mai coboare la cină.

— Mergi tu la cină, o rugă ea pe Morag. Voi lăsa uşa deschisă, şi dacă unul din copii se trezeşte şi plânge, voi auzi. Şi-aşa n-ai avut nicio zi liberă de când ai venit la noi, măcar încearcă să te distrezi în seara aceasta.

— Bine, acceptă Morag după o scurtă ezitare, dar numai dacă îmi promiteţi că mâine veţi merge la doctor pentru un control general.

— Pui o condiţie cam grea, dar nu-ţi pot refuza nimic. Hai, acum îmbracă-te frumos şi fă-l pe Thorpe să se înfioare de plăcere. Am impresia că fratele meu te consideră interesantă…

Îmbujorarea lui Morag o făcu pe Louise să râdă cu subînţeles, dar din fericire nu mai insistă asupra acestui subiect.

Când Morag coborî în salon, îşi dădu seama că nu erau decât ea şi Thorpe acolo. Ar fi vrut să fugă înapoi, dar tocmai atunci el se întoarse spre ea.

— Cum se mai simte Sally?

— Cam slăbită. Întotdeauna a fost atât de sensibilă?

— Cred că da. Îmi amintesc că mama îi dădea în fiecare iarnă un tonic care avea un gust îngrozitor.

Zâmbi cu acel farmec irezistibil al lui, apoi continuă, după câteva clipe. Îmi amintesc la fel de bine şi urletele ei de protest. Eşti îngrijorată?

— Nu… A promis că merge mâine la doctor.

— Sarah Griffith o cunoaşte de când era mică, aşa că va putea să-ţi mai risipească temerile.

Vino mai aproape de şemineu. Arăţi de parcă ţi-ar fi frig. Sau poate din cauza rochiei…

Morag se încordă, privindu-l ostil.

Era îmbrăcată cu o rochie verde-deschis din jerseu, care n-o avantaja în mod deosebit.

— În orice caz, nimeni nu te-ar putea acuza de-a fi făcut un efort deosebit pentru a arăta atrăgător în seara aceasta, comentă el zâmbind. Te-mbrăcai cu mai mult gust când aveai şaptesprezece ani.

— Ca şi cum ţi-ai mai aminti…

— Sigur că-mi amintesc. Şi, cum pe faţa ei se citea în continuare aceeaşi neîncredere, Thorpe începu să enumere: câteva perechi de blugi foarte colanţi, trei sau patru şorturi şi o întreagă colecţie de bluze scurte, mulate pe corp, în nuanţe de roz şi galben-auriu care îţi veneau mult mai bine decât actuala îmbrăcăminte.

— Ai, într-adevăr, o memorie remarcabilă.

— Am fost atât de îngrijorat din cauza ta în acel an, încât de-aceea îmi amintesc totul atât de bine. Şi-apoi, unde mergeam, dădeam peste tine.

— Te asigur că nu din vina mea.

Insinuările lui care murdăreau acea idilă nevinovată o deranjau îngrozitor şi orice referire la acea perioadă îi dădea o stare de tensiune.

— Te cred. Nu aveai ochi decât pentru Graham.

Morag îl privi în timp ce, pe jumătate întors cu spatele, îşi turna o băutură. Nu putu să nu-i observe umerii laţi şi graţia mişcărilor şi simţi un gol în stomac. Sorbi puţin din vinul de Xeres cu care o servise şi chiar regreta că nu fumează; simţea nevoia să se ascundă în spatele unei

perdele de fum de ochii lui pătrunzători care vedeau prea mult. Cu puţin timp înainte, îi reproşase că nu-l iubise pe Graham; ar fi vrut să-i reamintească, dar ceva o reţinu; în definitiv, povestea se terminase de mult şi, cu cât era dată uitării mai repede, cu atât mai bine.

— Vreau să te mai întreb ceva: cum i-ai explicat mătuşii tale de unde ai avut banii pentru a te întreţine în timpul cât ai urmat acele cursuri?

— N-am dat nicio explicaţie. Le-am lăsat un bilet când am plecat. Biata mătuşa Kate… Cred că nu i-a păsat prea mult; mai degrabă, s-o fi bucurat că a scăpat de mine.

— Nu prea erau oamenii potriviţi să aibă grijă de un copil. Îţi place munca pe care o faci?

— Oh, da!

Pe măsură ce discutau, Morag descoperi că, în mod surprinzător, Thorpe putea fi, atunci când voia, o persoană interesantă şi amabilă, iar conversaţia cu el era o nesperată plăcere. Încet-încet, captivată de farmecul său, se relaxă şi-i povesti unele întâmplări din viaţa ei de asistentă în cadrul ordinului Karitane, făcându-l să râdă de câteva ori. Şi, ciudat lucru: deşi circumspectă, ca şi cum instinctul ar fi prevenit-o asupra unui pericol, fiecare clipă petrecută acolo, în compania lui, devenise o clipă de plăcere anticipată cu nerăbdare şi trăită din plin, cu intensitate maximă. Purtarea lui fusese ireproşabilă, ca şi cum sărutul acela nu existase niciodată. Oare nu asta îşi dorise şi ea…? O atitudine politicoasă şi nimic mai mult.

Recunoştea, jenată, că indiferent cum se numea ceea ce exista între ei, acel ceva creştea în intensitate în loc să se diminueze şi, cu cât îl vedea mai mult, cu atât îi venea mai greu să lupte cu atracţia puternică pe care o exercita asupra ei.

Cel mai mult o înfuria faptul că părerea lui conta atât de mult pentru ea, în condiţiile în care niciodată până atunci n-o interesase dacă un bărbat oarecare are sau nu o părere bună despre ea. Hotărî să nu admită să fie pusă într-o situaţie delicată, în care să nu-şi poată stăpâni emoţiile, doar pentru a satisface fanteziile unei nevropate

geloase.

După o noapte agitată, concluzia a fost că singurul lucru rezonabil de făcut era să-l ţină pe Thorpe la cât mai mare depărtare. Şiapoi… Sally se putea dispensa de ea; de-acum, împreună cu Hazel, se putea descurca şi fără ajutorul ei.

A doua zi, când Thorpe o aduse pe Sally acasă de la doctor, avea un aer sumbru, iar sora lui merse direct în camera ei, unde se aşeză în pat. Când Morag îi aduse copilul să-l alăpteze, se vedea clar că plânsese, dar, din moment ce nu i se spuse nimic, nici ea nu întrebă.

După prânz, când copiii dormeau deja, Thorpe o rugă pe Morag să-l urmeze în livingul mic.

— Eşti mult prea isteaţă ca să nu fi observat că este ceva în neregulă, începu el direct.

Morag încuviinţă din cap, încruntată, dându-şi seama că exista ceva ce-l afectase profund.

— Doamna doctor Griffiths nu e sigură, dar crede c-ar putea fi vorba de o afecţiune cardiacă la Sally.

— Nu se poate!…

— Trebuie să facă analize, desigur, dar Sarah bănuieşte că ar fi vorba de o slăbire a valvulelor.

Într-un impuls de compasiune, Morag îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Se pot face acum adevărate minuni în medicină, Thorpe.

— Ştiu.

Îi privi degetele fine dar eficiente, cu pielea albă şi unghiile strălucitoare. Abia atunci, dându-şi seama că depăşise limita relaţiei dintre ei, Morag vru să-şi retragă mâna, dar, zâmbind, el i-o acoperi cu mâna lui.

— Încerci să-mi alini suferinţa, Morag, ca o bună soră de caritate? Mulţumesc, nu e necesar. Ştiu ceea ce aşa ceva presupune, cum, de altfel, ştie şi Sally – e adepta informării complete a pacientului. Îşi lăsă mâna în jos şi continuă, încruntat şi îngândurat, de pe poziţia patronului: va avea nevoie de tine mai mult ca oricând.

Vreau să-mi promiţi că nu o vei abandona.

— Ai o părere chiar atât de proastă despre mine, încât să-ţi închipui că as putea-o lăsa într-un astfel de moment?! spuse ea, retrăgându-şi mâna de parcă braţul lui ar fi ars-o.

— Nu mai vorbi prostii. Te rog să mă crezi că sunt şi eu în stare să gândesc.

Îmi dau bine seama că te-ai trezit într-o situaţie care îţi displace şi nu te condamn că vrei să scapi din ea, aşa că părerea mea despre tine n-are nicio importanţă în acest caz. Nu vreau decât promisiunea ta.

Bine, o ai, spuse ea scurt, furioasă pe ea însăşi de a-i fi dat ocazia să scoată din nou în evidenţă cât de puţin însemna pentru el.

— Mulţumesc. Apropo, continuă el sec, conducând-o spre uşă; Graham şi Louise vin diseară la cină. Vreau să fii şi tu acolo, dar nu îmbrăcată ca aseară. Dacă vrem s-o convingem pe Louise că îmi pari… interesantă, va trebui să porţi ceva mai atrăgător.

— Nu port haine atrăgătoare.

— Nu te cred, Morag!

O măsură cu privirea lent, ostentativ, făcând-o să roşească, de parcă ar fi stat complet dezbrăcată în faţa lui.

— Crede-mă că şi eu gândesc, îl parafrază ea, uitându-se fix la el, cu uşor dispreţ.

— Raţiune sau calcul rece?

— Instinctul de autoapărare.

Ceva din răspunsul ei îl irită, dar imediat îşi recăpătă stăpânirea de sine şi ridică din umeri, cu un gest aproape imperceptibil, aparent indiferent.

— N-are importanţă. îmbracă-te cu ceva rezonabil, totuşi. Nu e nevoie să arăţi ca o stea de cinema, dar ţine seama că, în mod normal, nu mă interesează femeile prost îmbrăcate.

— Mă voi strădui, răspunse ea cu răceală ieşind fără a mai privi înapoi.

Morag urcă scările furioasă, făcând uz de toată imaginaţia şi dispreţul ei pentru a-l eticheta aşa cum era convinsă că merită. Era ciudat cum putea să fie atât de

furioasă împotriva lui şi totuşi, atât de puţin imună la farmecul pe care, incontestabil, îl avea. De fapt, încercă ea să-şi explice, era oarecum normal: atracţia carnală ţinea de ochi şi glande şi caracterul celui dorit nu avea nicio importanţă. Păcat însă că, în cazul ei, această atenţie fizică a trebuit să se manifeste tocmai faţă de Thorpe Cunninghm, care nu prea avea scrupule în a se prevala de avantajul dat de fizicul său superb.

Crezuse de mai multe ori că se îndrăgostise, dar îşi descoperise repede greşeala. Nu putea fi considerată nici pe departe o femeie cu experienţă, se gândi ea tristă, dar cel puţin, îşi putea da seama când un bărbat manifestă interes pentru ea. Dacă s-ar fi arătat dispusă, probabil că Thorpe ar fi flirtat cu ea, poate că, nu se ştie, ar fi încercat şi s-o seducă… Deşi era conştient de efectul pe care-l avea asupra femeilor, autocontrolul funcţiona perfect, ca urmare a unui exerciţiu repetat îndelung şi, în plus, era tipul de bărbat care ar fi considerat sub demnitatea lui să întreţină relaţii amoroase cu angajata sa, sau, mă rog, cu o femeie care se află în casa lui. Morag nu putea să nu se gândească la cum ar reacţiona dacă Thorpe ar încerca să facă dragoste cu ea. Se temea că rezistenţa opusă de ea n-ar fi decât formală. Nu numai că Thorpe era un bărbat extrem de versat şi experienţa sa se desăvârşise de-a lungul anilor, dar, după cum era absolut convinsă, arta seducţiei era la el înnăscută. Fusese răsfăţat de ursitori: era un bărbat frumos, puternic, inteligent. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, la acestea se adăugau graţia mişcărilor, eleganţa şi senzualitatea. Sigur, cu timpul avea să se însoare cu o femeie la fel de bine înzestrată ca şi el care avea să-i dăruiască urmaşi şi să conducă bine gospodăria, fiind o stăpână a casei absolut perfectă. Iar el părea tipul de bărbat care să nu-şi dorească nimic altceva de la soţia lui. În niciun caz nu se arăta dispus să se abandoneze nebuniei de a dărui nelimitat.

Da, da… asta era ceva ce Morag nu trebuia să uite: dorinţa era ceva, iar dragostea, cu totul altceva, ori Thorpe nu şi-ar fi îngăduit pentru nimic în lume să se

îndrăgostească… şi mai ales de ea, Morag Nelson!

Din fericire, doctoriţa Griffith nu impusese nicio restricţie strictă pacientei sale, cu excepţia interdicţiei de a face vreun efort fizic.

— Şi asta înseamnă foarte mult pentru mine, spuse Sally pe când, împreună cu Morag, supraveghea de pe terasă jocul băieţilor. Ştie că as muri dac-ar trebui să stau în pat.

— Când mergi la analize?

— Mă va anunţa Sarah Griffith. Trebuie să recunosc că îmi e puţin teamă, dar mi-a spus că astfel de operaţii au devenit acum o chestiune de rutină, aşa că nu voi intra în panică.

— Dar soţul tău?

— Thorpe e de părere să-l anunţăm – l-am putea contacta prin radio. Eu, însă, nu vreau. Nu poate pleca de-acolo până la primăvară, aşa că n-ar avea niciun rost să-i spun, să-şi facă griji inutile.

Cel mult, până ar ieşi din iglu sau din ce-or locui ei acolo, la Baza Scott, ar afla că totul s-a şi terminat cu bine.

— Are dreptul să ştie, comentă Thorpe, intrând în micul salon care se continua cu terasa. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere… Morag?

— Refuz să mă implic în această contrazicere, luând partea unuia sau a celuilalt. Totuşi, un lucru, Sally: dacă, prin absurd…

— M-am gândit şi la asta, o întrerupse Sally, arătându-se la fel de hotărâtă ca fratele ei. Susţin că am dreptate să procedez aşa. Thorpe, promite-mi că nu vei lua vreo iniţiativă fără să-mi spui.

— Bine, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, vorbi el cu o voce blândă, aşa cum Morgan nu-l mai auzise până atunci. Totuşi, cu o condiţie.

— Întotdeauna ai o condiţie de pus, obiectă ea, mai în glumă, mai în serios. Foarte bine, s-o auzim.

— Să rămâi aici până se-ntoarce el.

Morag aruncă o privire rapidă spre Thorpe şi îşi dădu seama că era inflexibil. O cuprinse pur şi simplu

disperarea când Sally acceptă amuzată; însemna să-şi petreacă încă trei luni, pe puţin, în compania lui. Se enervă şi mai mult când îi surprinse privirea ironică îndreptată asupra ei. Pesemne că era atât de transparentă, încât Thorpe constată cu cinism cât de aproape era ea de-a pierde lupta împotriva atracţiei pe care o exercita asupra ei. Nemaisuportându-l, Morag se ridică şi merse lângă băieţi. Cum aceştia nu se arătară prea entuziasmaţi de venirea ei, anunţând că vor să ridice fără ajutor o construcţie de nisip mai înaltă decât oricare făcută de ei vreodată, plecă şi de-acolo şi se-ndreptă spre pajişte, câţiva paşi mai departe. Rămase lângă un arbust cu flori mari de camelie pe care căldura neobişnuită pentru acel anotimp le deschisese înainte de vreme. Şi totuşi, cerul era acoperit de nori care puteau aduce, începând chiar din ziua următoare, schimbări. Întinse mâna şi mângâie petalele unei camelii, gândul rămânându-i însă undeva departe. Simţi prezenţa lui Thorpe în spatele ei cu câteva clipe înainte ca acesta să rupă floarea pe care tocmai o mângâiase şi să i-o aşeze după ureche.

— Îţi vine bine, dar nu ştiu exact după care ureche trebuie pusă.

— Nici eu, răspunse ea, neplăcut surprinsă de reacţia întregului ei trup la apropierea lui. Există parcă o sugestie, dar este pentru altă floare.

— Ai fost vreodată în Insule?

— Nu. Dar tu? Stupidă întrebare; doar el fusese peste tot.

— Da, şi mi-a plăcut foarte mult. Vrei să vii la Keri Keri cu mine?

Mirată, îşi mută privirea de la el la Sally, care încuviinţă din cap, zâmbind.

— Din partea ei ai permisiunea, iar eu nu accept un refuz din partea ta.

— Te cred… dar n-o pot lăsa pe Sally singură cu copiii.

— Prostii. Este prea conştiincioasă, se adresă el lui Sally, luând-o de mână pe Morag şi aducând-o înapoi pe

terasă.

— N-ai avut deloc liber de săptămâni întregi, aşa că du-te cu el. Mă descurc cu Hazel. Cumpără nişte suveniruri, sau altceva în timp ce Thorpe îşi vede de treburile lui, sau pur şi simplu vezi ce mai e nou acolo.

Morag zâmbi. Dacă mai continua să se eschiveze, Sally ar fi crezut-o timidă. Era clar că aceasta voia ca ei doi – ea şi Thorpe

— Să se placă. „Biata Sally… era înclinată spre aranjamente de căsătorie! Dac-ar fi ştiut ea… se gândi Morag în timp ce se lăsa condusă înapoi în casă.

Drumul spre Keri Keri, deşi doar pietruit, era foarte acceptabil, nici pe departe cum fusese, plin de găuri, când Morag locuia la Wharuaroa. Şi, cum părea că Thorpe nu simţea nevoia să continue acea mascaradă şi când n-avea spectatori, profită de tăcerea dintre ei pentru a privi peisajul.

— Arată mult mai bine decât înainte, îndrăzni ea, totuşi, după un timp.

— Efectele prosperităţii. În ciuda a ceea ce se spune în presă sau la televizor, ultimii ani au fost foarte buni şi datorită mijloacelor de comunicaţie mai eficiente, încet-încet şi partea de nord ajunge la nivelul din restul Noii Zeelande.

— Îmi plăcea şi când era totul sălbatic şi erau iepuri pe marginea şoselei. Îmi amintesc cum a sărit unul mic, negru, şi a traversat cam pe-aici, trecând pe lângă noi.

— „Noi”? Adică tu şi Graham?

Morag se îmbujoră, furioasă că reacţionase ca o şcolăriţă speriată de tonul lui aspru.

— Da. Graham a încercat să-l lovească şi m-am supărat.

— Ai o memorie foarte bună. Este inclus şi momentul în care ţi-am dat bani ca să scap de tine?

— Da; nu cred că-l voi uita vreodată.

— „Întipărit în memorie”… parcă aşa sună clişeul, spuse el sarcastic. Să nu-ţi închipui că lucrul acesta se mai poate repeta.

— Dacă îţi par o aventurieră fără scrupule, izbucni ea furioasă, fără a se gândi prea mult, nu ţi-e teamă că te-aş putea seduce şi apoi cere o recompensă?

— N-ai nicio şansă, draga mea. Sunt în stare să te sărut până nu mai poţi, fără să simt nimic.

— Dumnezeule, ce brută plină de aroganţă eşti! Conversaţia scăpase de sub control, dar era prea furioasă pentru a se opri. Sper să văd clipa când o femeie te va aduce în genunchi în faţa ei, după care să-ţi dea un şut cum n-ai mai primit niciodată!

— E dureros să afli că sunt imun la farmecul tău? Poţi fi cât se poate de sigură că nu vei fi niciodată această femeie.

Morag îl privi îndelung, simţindu-se tot atât de neajutorată şi umilită în faţa lui ca atunci când avea şaptesprezece ani. Îşi încleştă degetele până i se albiră, apoi, treptat, îşi recăpătă calmul.

— Crede-mă, domnule Cunningham, nu te-aş vrea nici dacă mi-ai fi oferit pe o tavă de argint. Trebuie mult mai mult decât bani şi frumuseţe ca să compenseze lipsa ta de omenie.

Se lăsă o linişte adâncă. Morag regreta că acţionase impulsiv, cu o impertinenţă ce depăşea orice limite. Aruncă o privire rapidă spre el şi se înfioră văzându-l zâmbind.

Îl subestimase: dincolo de omul de afaceri sofisticat, competent şi muncitor, exista un Thorpe primitiv şi sălbatic al cărui ego îl rănise la sânge.

— Nu aveam niciun drept să vorbesc aşa. Te rog să mă scuzi, spuse ea sec.

— Aproape c-ai lansat o provocare, Morag.

— Nu, nu lansez nicio provocare.

— Ţi-e teamă?

— Da. Îţi cunosc capacitatea de a fi nemilos şi nu vreau să mă implic în vreo confruntare. Nu vreau încurcături şi necazuri.

— Asta este filosofia ta de viaţă? Ai plecat din Wharuaroa când se părea că-ţi voi face necazuri, porţi haine care-ţi ascund liniile trupului, în culori care te

dezavantajează, eşti de acord să joci un rol pe care-l deteşti, fiindcă te ameninţ. Întotdeauna încerci să te ascunzi când apare vreo problemă, în speranţa că va dispărea?

— Exact.

— Şi totuşi, pari o luptătoare.

— O luptătoare?! Nu reuşeşti nimic luptând, atât timp cât alţii au puterea. Am descoperit lucrul acesta când am fost dusă la orfelinat; apoi am venit aici. Am încercat să lupt, dar n-a ieşit nimic. Graham mi-a oferit o ieşire, dar ştiam că mă vrea doar ca să-ţi facă în ciudă. Iar tu, fiind cel ce deţinea puterea, te-ai debarasat de mine fără nicio problemă. Habar n-ai cum e când te simţi ca o marionetă manevrată de alţii. N-ar fi trebuit să mă întorc pentru nimic în lume.

— De ce ai făcut-o?

Pentru că Sally nu găsea pe nimeni care să-mi ia locul, iar eu am avut naivitatea să cred că în şase ani, deja a uitat toată lumea.

— Ţi-ai reprimat într-adevăr foarte multe.

Totuşi, cred că renunţi la luptă prea uşor. Mi-ai restituit banii şi te-ai întors, în ciuda faptului că te aşteptai la unele neplăceri.

— Am sperat că nu vor exista. Oricum, am fost învăţate că prima prioritate sunt copiii, aşadar, trebuia să vin. Cât despre restul... Nu-mi place să mă simt obligată faţă de nimeni. Am luat cecul acela pentru că eram furioasă pe tine. Intenţionam să-l rup în faţa ta, apoi mi-am dat seama că era singura mea modalitate de a evada. Privind înapoi, continuă ea zâmbind trist, acum totul pare melodramatic şi copilăresc. Nu-nţeleg de ce ai intrat în panică, trebuia să-ţi fi dat seama că, lăsate libere să-şi urmeze cursul, lucrurile s-ar fi stins de la sine. Şi eu, şi Graham eram foarte tineri şi lipsiţi de maturitate.

— Nu atât de lipsiţi de maturitate pentru a nu face dragoste. Graham era hotărât să se însoare cu tine. Aveam impresia că, dacă ai fi rămas însărcinată, te-ai fi căsătorit cu el deşi eram convins că nu-l iubeai.

— Ţi-a spus el că am făcut dragoste?

— Da, deşi nici nu era necesar. Era evident că se maturizase peste noapte şi nu putea exista un alt motiv.

Vorbea ca şi cum subiectul respectiv îl dezgusta. Dădea impresia unui bărbat pretenţios căruia îi repugna ideea de iubiţi

— Chiar şi foarte tineri – nevoiţi să-şi consume relaţia amoroasă pe ascuns. De fapt, nici ea nu agrea ideea.

— Presupun că nu mai are rost să-ţi repet că, indiferent de ceea ce a spus el, n-am făcut dragoste.

— Nu, n-are.

O spusese pe un ton categoric, pe deplin convins. Nu te-nvinovăţesc pentru asta. N-ai avut pe nimeni care să aibă grijă de tine şi cred că învăţăturile în materie de morală la un orfelinat constau într-o listă lungă de interdicţii. De asemenea, n-am niciun dubiu că Graham a fost cât se poate de insistent şi, mai ales dacă ţi-a promis că se căsătoreşte cu tine… e normal să nu-i fi rezistat. Crede-mă, nu sunt eu cel în măsură să încep s-arunc cu pietre.

Întoarse puţin capul s-o privească, iar ochii îi străluceau de-o nebănuită emoţie.

— Mă-ntreb ce l-a făcut să spună acest lucru… Probabil, ca să-şi impună voinţa; s-o fi gândit că, dacă ştiai că are o obligaţie faţă de mine, ai fi permis căsătoria. În cazul acesta, te-a subestimat. Nu am făcut dragoste cu el, Thorpe.

— Aşa cum am spus înainte, referitor la acelaşi subiect, consider că adevărul, oricât de neplăcut, e preferabil minciunii. Şi dacă încă simţi atât de puternic acea vină încât să continui minciuna, înseamnă că trebuie să faci ceva, să găseşti o soluţie.

— Mai bine să renunţăm la această discuţie, spuse ea obosită şi Thorpe păru mulţumit să-i accepte propunerea, retrăgându-se din nou în carapacea tăcerii. Abia când ajunseră la Golful Insulelor, copleşită de frumuseţea acelei panorame, Morag nu se putu abţine de a admira cu voce tare un cireş taiwanez înflorit.

— E minunat! Cum poate exista ceva atât de minunat pe lume!

— Când eram mici, eu şi Graham am gustat din cireşele unui astfel de pom, începu să povestească Thorpe, cu farmecul pe care numai el putea să-l aibă, atunci când voia. Erau atât de amare, încât a trebuit să treacă mult timp până să îndrăznesc să mă apropii de cireşele pe care mama le comanda din Insula de Sud.

— În primul an când am mers în sud, şi eu m-am îndopat cu cireşe şi caise. Cu toate acestea, am simţit lipsa mandarinelor culese direct din pomul din grădină.

Continuară să discute pe un ton vesel în care animozitatea de la început părea să nu-şi mai aibă locul.

— Trebuie să merg la avocat, spuse Thorpe când intrară în Keri Keri. Bănuiesc că voi sta aproximativ o oră acolo. Crezi că ai cum să-ţi umpli acest timp?

— Sigur că da, răspunse ea, de data aceasta mai distant.

Keri Keri se dezvoltase mult şi Morag, deşi nu mai cunoştea locurile foarte bine, se opri cu plăcere la câteva magazine de artizanat şi galerii. Tocmai admira o expoziţie de articole de olărit, când, în spatele ei, auzi o voce:

— Scuzaţi-mă…

Morag se întoarse şi zâmbetului ei de recunoaştere îi răspunse imediat cel al tinerei care i se adresase.

— Ştiam că eşti tu! Nu te-ai schimbat deloc, doar că ai un aer mai sofisticat. Îţi mai aminteşti de mine, Morag?

— Cum aş fi putut s-o uit pe Lauren Vodanovich, cea mai afurisită fată din şcoală!

— Lauren Ramsgate acum – sunt căsătorită de câţiva ani. Dar… ce-i cu tine aici? Povesteşte-mi. Nu mai speram să te-ntorci.

Morag se văzu nevoită să-i explice de ce venise.

Fusese întotdeauna o persoană rezervată, aşa că Lauren nu ştia prea multe din cele întâmplate cu şase ani în urmă, totuşi ştia destul pentru a face un vizibil efort de a-şi înfrâna curiozitatea şi a nu pune vreo întrebare, după ce Morag termină ce-avea de spus.

— Trebuie neapărat să vii la noi când ai o zi liberă, insistă Lauren cu ospitalitate. Hazel ştie unde locuim şi mi-ar face mare plăcere să-ţi arăt casa noastră.

— Şi mie mi-ar face plăcere să vin.

În definitiv, dacă tot trebuia să rămână în Wharuaroa până când vremea din Antarctica îi va permite lui Sandy Johnston să se întoarcă, nu era rău să aibă cât de cât o viaţă socială, ori Lauren, exuberantă cum Morag şi-ar fi dorit întotdeauna să fie, ar fi antrenat-o în aşa ceva. Dincolo de aparenţe, însă, Lauren avea o inimă plină de căldură şi încercase întotdeauna s-o ajute.

— Atunci, ne-am înţeles. Poate te aduce Thorpe. El şi Alan, soţul meu, discută întotdeauna despre marcarea hotarelor şi bolile rare ale oilor… Merg şi la vânătoare împreună, în Mararuas.

— Ar fi minunat, spuse Morag, destul de puţin convinsă. Trebuie să plec acum; a spus că îşi termină treburile cam pe la ora aceasta. La revedere, Lauren.

— La revedere. Te aştept neapărat.

Thorpe încă nu venise, în schimb, lângă portiera din dreptul scaunului aştepta o tânără – încă o adolescentă, după aprecierea lui Morag. Fata părea iritată de remarcile unui grup de liceeni, referitoare la maşină. În mod normal, Morag ar fi trebuit să meargă la ea şi să se prezinte, dar ceva îi spunea că gestul ei ar fi fost interpretat drept arogant. Aşadar, merse să privească vitrina celui mai apropiat magazin, de unde putea să observe când vine Thorpe.

Acesta apăru în cinci minute, însoţit de un domn mai în vârstă, de care se despărţi chiar lângă maşină. Ca să evite o situaţie penibilă, Morag ar fi trebuit să intre în magazin şi apoi să iasă de-acolo, dar era deja prea târziu, căci Thorpe o văzuse, aşa că nu avea altă soluţie decât să vină direct spre ei.

Tânăra care-l aşteptase îi arătă clar că prezenţa ei o deranja.

— Cine este, Thorpe? întrebă ea, fixând-o pe Morag cu nişte ochi mari, albaştri.

Fără a părea deloc deranjat de lipsa de politeţe a fetei, Thorpe făcu prezentările.

Tânăra era Gabrielle Shaw şi era îndrăgostită de Thorpe. O salută formal pe Morag, apoi se întoarse spre el şi, privindu-l în ochi cu o dorinţă pe care nu încerca deloc s-o ascundă, îl invită la cină. Fără să-şi dea seama prea bine cum procedase, Thorpe, care nu părea să-i răspundă cu aceleaşi sentimente, o puse în situaţia de a o invita şi pe ea, ceea ce Gabrielle făcu, deşi cu un aer de superioritate. Morag nu se simţise niciodată atât de neînsemnată ca atunci când, refuzând politicos dar ferm invitaţia, Gabriella abia aruncă spre ea un „Ah, nu face nimic!” pentru a-şi concentra din nou toată atenţia spre Thorpe.

— Te rog, promite-mi că vii. Este ziua mea.

— De ce nu poţi veni? o întrebă Thorpe pe Morag, aşezându-şi mâna pe umărul ei, cu un gest deopotrivă posesiv şi intim.

Chiar fără s-o privească pe Gabrielle, Morag îşi dădu seama de încordarea acesteia.

— Sunt angajată să am grijă de copiii doamnei Johnston, aşa că nu pot pleca ori de câte ori vreau, mai ales acum, Thorpe, spuse ea pe un ton neutru, gândindu-se că e timpul să pună capăt acelui joc.

— Mai sunt câteva săptămâni până când Gabrielle îşi serbează ziua şi Sally o are şi pe Hazel s-o ajute. Şi… pentru numele lui Dumnezeu, nu-i da impresia că e bolnavă. Sarah a spus că s-ar putea să fie vorba de o afecţiune a valvulelor, nu e nimic sigur.

— Despre ce e vorba? îl întrerupse Gabrielle, nerăbdătoare. Ce se-ntâmplă la Wharuaroa, Thorpe? Se pare că am rămas în urmă cu noutăţile. Cine are probleme cu inima?

„Şi… cine este dădaca asta pe care o tot tragi după tine?” părea să fie întrebarea următoare, nerostită.

— Sally, sora mea, explică Thorpe liniştit. Cât despre Morag Nelson, şi ea a locuit în Wharuaroa acum câţiva ani, înainte de a urma cursurile de asistentă din ordinul Karitane. Ea şi Graham au avut o idilă în tinereţe, iar acum

sunt amândoi recunoscători faptului că n-au fugit împreună şi nu s-au căsătorit.

Morag zâmbi aşa cum îi cerea strânsoarea degetelor lui pe umărul ei şi, chiar dacă observase cât de forţat îi era zâmbetul, Thorpe nu comentă nimic.

Mai mult prin modul de a se purta decât prin comportament, Thorpe lăsase impresia că Morag ar fi o prietenă de familie, ceea ce o determină pe Gabrielle să-şi revizuiască atitudinea şi intenţia de a o ignora total.

— Înţeleg… Sunt convinsă că sora ta se va descurca, în cazul în care nu doreşte şi ea să vină. Astfel încât, Morag – îţi spun pe nume, noi cei de-aici nu ne formalizăm – te aştept, nu-i aşa?

Cum Gabrielle o privea la fel de neprietenos, Morag putea refuza şi de data aceasta, dar Thorpe vorbi în locul ei.

— Sigur că vine. Suferă de o supradoză de conştiinciozitate, dar rezolv eu această problemă.

— Sunt sigură că vei reuşi, replică Gabrielle zâmbind maliţios. Te pricepi să rezolvi orice, după cum Morag probabil că ştie…

Capitolul 4

— Hai, spune repede ce-ai de spus, până nu pocneşti, zise Thorpe imediat ce porni motorul maşinii, o scurtă privire spre Morag fiindu-i suficientă pentru a-şi da seama că aceasta pur şi simplu clocoteşte de furie.

— Ai tupeu! Am fost de acord cu această mascaradă prostească, deşi tot timpul mi-am spus că nu e bine ce fac, fără însă să ştiu că intenţionezi să răspândeşti zvonul în tot ţinutul! Ce naiba pui la cale?

— Credeam că e clar; nu-mi place să se facă presiuni asupra mea.

— Din partea fermecătoarei domnişoare Shaw?! Cred că eşti singurul bărbat care spune aşa ceva.

— Aşadar, sunt un tip deosebit… în primul rând, Gabrielle are optsprezece ani; apoi, pare pur şi simplu obsedată – abia s-a întors acasă după trei ani de şcoală şi s-a hotărât să mă aleagă pe mine drept norocosul cu care

să-şi consume prima relaţie de dragoste. După cum ştii, adolescentele mă-ngrozesc, mai ales cele care-şi închipuie că sunt îndrăgostite. Din păcate, din prea mare dragoste, părinţii o răsfaţă îngrozitor. Are şi momente când e cu adevărat fermecătoare, când totul iese cum vrea ea. Presupun că, fiind unicul lor copil, nici nu prea poţi da vina pe părinţi.

— Eşti foarte moralizator!

— Încetează de-a mai juca rolul victimei! izbucni el, aruncând spre ea o privire ameninţătoare. Poftim, recunosc că mă folosesc de tine, tot aşa cum şi tu te-ai folosit de Graham şi-apoi de mine ca să scapi de situaţia neplăcută în care te aflai. Cred că, măcar acest gest reparatoriu mi-l datorezi.

— Ţi-am restituit banii!

— E adevărat, dar ai distrus în mod iremediabil relaţia dintre mine şi fratele meu.

Primul impuls al lui Morag a fost să nege vehement, apoi renunţă, impresionată oarecum de tonul lui de regret.

— Bine, Thorpe, dar nu te înţelegeai nemaipomenit de bine cu Graham nici înainte de apariţia mea.

— Da, dar după ce-ai plecat, nu ne-am mai înţeles deloc. Bineînţeles că m-a acuzat pe mine pentru plecarea ta. M-am întrebat de multe ori de ce, în scrisoarea pe care i-ai lăsat-o nu i-ai spus nimic despre intervenţia mea…

— N-am vrut să creez probleme… Cred că mă simţeam vinovată pentru că luasem banii.

— Înseamnă că te simţeai la fel de rea ca şi mine?

Zâmbind îi luă mâna şi i-o strânse cu putere. Noi doi ne asemănăm foarte mult.

— Nu-mi place deloc! declară ea, mirată totuşi de valul de emoţie ce o cuprinsese la atingerea lui.

— Îţi displace sau nu, acesta este adevărul.

Râsul lui dădu atmosferei o notă intimă. Din fericire, drumul ce ducea pe marginea unei viroage deveni destul de periculos şi Thorpe îi dădu drumul la mână, pentru a se concentra în totalitate asupra conducerii maşinii. Trăsăturile lui deveniră din nou o mască frumoasă care să-i

ascundă gândurile.

În seara aceea, când coborî la cină, Morag îşi dădu seama cât de mult însemnau acei şase ani pentru ea: dacă înainte, chiar şi la o cină fără pretenţii foarte mari ca aceea, s-ar fi simţit stingheră şi stângace, acum, cel puţin, ştia să se poarte şi astfel de evenimente sociale nu i se mai păreau un chin.

De fapt, acum şase ani de zile nici n-ar fi fost invitată la cină! Se părea că, după atâta timp, lucrul acesta încă o durea şi poate că unul din motivele pentru care Thorpe o atrăgea şi-i displăcea deopotrivă era faptul că nu fusese deloc dispus s-o ia în considerare ca adolescentă. Degeaba îşi spunea că era normal din partea lui să fie interesat în primul rând de soarta lui Graham; resentimentul ei era acelaşi.

Ţinând cont de sfatul lui Thorpe, se-mbrăcase cu o bluză colantă care-i punea în evidenţă liniile delicate ale trupului şi o fustă în culori frapante, efectul general fiind o combinaţie interesantă de simplu şi sofisticat, o combinaţie ce spera s-o definească şi pe ea însăşi, ca persoană.

Când intră în salon, Thorpe era singur: stătea lângă şemineu şi citea o carte. La intrarea ei ridică privirea, exprimând admiraţie şi ceva în plus, ce-i dădea o căldură aparte.

— Foarte frumos, comentă el sec, închizând cartea. O diferenţă ca de la sublim la ridicol, sau mai degrabă, invers.

— Ţi-ai exprimat foarte clar dorinţa, răspunse Morag ridicând uşor din umeri.

— Mă bucur că ai avut totuşi ceva ce se poate purta.

În cuvintele lui era aceeaşi ironie ca în privirea ce zăbovea cu impertinenţă asupra conturului sânilor, delicat rotunjit, şi al buzelor. îmbujorarea ei păru să-l amuze, dar, cum Morag se încăpăţâna să tacă, îşi schimbă şi el atitudinea – una din acele treceri bruşte de la o stare la alta, cu care întotdeauna o surprindea. Îi oferi ceva de băut, apoi deschise cartea pe care o răsfoise înainte şi-i arătă o plansă care înfăţişa Bunavestire: îngerul vestitor

ducând în mână crini şi Fecioara Maria cu o aureolă aurie în jurul capului; în fundal, un peisaj idilic în minunate nuanţe de albastru şi verde, totul fiind încadrat într-un chenar cu frunze, flori şi îngeri cântând la diferite instrumente muzicale, totul redat cu o măiestrie artistică desăvârşită.

— Superb! exclamă Morag entuziasmată, cu faţa transfigurată de plăcere.

— Este o pagină din una din cărţile medievale; ai mai văzut această pictură?

— Nu. Din păcate, educaţia mea artistică a fost neglijată, mai precis, nu ştiu nimic despre artă. Sunt însă foarte sigură pe ceea ce îmi place.

— Poţi împrumuta din bibliotecă tot ce doreşti. Aceste picturi, continuă el, răsfoind paginile cărţii şi arătându-i-le, sunt uşor de decodificat din momentul în care cunoşti convenţiile folosite. În orice caz, se vede că ai fler artistic, deşi gustul tău n-a fost cultivat în acest sens.

Aceste neaşteptate cuvinte de laudă din partea lui, în măsura în care putea fi considerată laudă – o umplură de-o bucurie înşelătoare. Totuşi, simţi o mare uşurare când Graham şi Louise îşi făcură apariţia, deşi trebui să înfrunte privirea plină de neîncredere a acesteia.

La început, avu impresia că seara aceea avea să fie un adevărat coşmar, dar Thorpe salvă situaţia. Cu siguranţă de sine, ajutat de farmacul personalităţii sale, duse conversaţia pe terenul sigur al unui schimb politicos de generalităţi. Nu i-a fost deloc greu lui Morag să-l secondeze şi, în scurt timp, reuşi să se relaxeze şi chiar să poată discuta cu Louise, care se dovedi o femeie extrem de manierată.

De asemenea, Morag avu surpriza să constate că fuseseră invitaţi şi Lauren Ramsgate cu Alan al ei – un uriaş blond cu un ochi albastru şi unul căprui. Efectul prezenţei lor a fost o detensionare totală a atmosferei. Lauren nu ducea niciodată lipsă de subiecte de conversaţie şi, cum buna ei dispoziţie era contagioasă, când terminară desertul – un deliciu de fructe proaspete şi lichior – toţi

păreau veseli şi ca şi cum s-ar fi simţit grozav unul în compania celuilalt.

Chiar şi Morag era bucuroasă. Deşi fusese furioasă pe Graham pentru minciunile pe care le spusese despre relaţia lor, a fost de-ajuns o privire rugătoare, disperată din partea lui pentru a-şi da seama că, bietul de el, trăia într-un iad unde nimeni nu putea ajunge până la el în afara femeii care-l împinsese acolo. Şi, după cum aceasta îşi frângea mâinile, atunci când nu le ducea cu gesturi nervoase la tâmplă sau la gât, sau ca să-şi răsucească inelul, nici ea nu părea fericită.

Ridicând privirea, Morag o întâlni pe cea a lui Thorpe: directă şi imposibil de interpretat. Aşezat în cap de masă, cu degetele lungi şi fine în jurul piciorului paharului cu vin, supraveghind acei oameni care se mişcau la comanda lui, era stăpân pe situaţie.

Într-adevăr, părea să-i aibă pe toţi sub control, în afară de soţii Ramsgate, dar până şi ei îl ascultau.

Avea nevoie de ei pentru buna lor dispoziţie permanentă şi umorul sănătos, contagios şi ca martori ai interesului său pentru Morag Nelson. Bineînţeles că era perfect conştientă de stratagema lui şi pentru o clipă îl urî. Apoi el îi zâmbi şi toată ura dispăru, dizolvându-se într-o emoţie greu de definit, pe care n-o mai trăise înainte.

„Dumnezeule!” se gândi ea, cuprinsă de disperare. „Cred că mă-ndrăgostesc de el!”

Când se ridică, Thorpe îi luă mâna şi, practic, o trase odată cu el. Morag se lăsă condusă, observând privirea curioasă şi plină de interes a Louisei care surprinsese gestul lui. De altfel, toată seara, Thorpe rămase lângă ea şi, fără a fi totuşi ostentativ în purtări, îşi juca rolul foarte bine. Cu siguranţă, făcuse acest lucru de nenumărate ori până atunci: atent faţă de toţi oaspeţii săi, dar lăsând unei singure femei impresia că este în centrul atenţiei lui.

Morag nu-şi dădea seama dacă era şi ea sau nu o actriţă la fel de bună, dar era foarte probabil ca o parte din acea atracţie pe care o simţea împotriva voinţei ei să fi fost destul de evidentă.

Până la urmă, fusese o seară destul de obositoare şi Morag respiră uşurată când ultimii oaspeţi plecară. Tocmai se pregătea să urce la ea în cameră, când auzi vocea lui Thorpe:

— Stai puţin, vreau să-ţi spun ceva. Vino în salon, unde nu ne aude nimeni.

Morag se supuse, fără a-şi ascunde însă nemulţumirea.

— Ei bine?... întrebă ea, abia trecând dincolo de prag.

— A fost foarte bine... Acum, vor avea la ce să se gândească. Presupun că următorul pas este ca Lauren să te avertizeze.

— Să mă avertizeze?!

— Da. Am observat deja o oarecare îngrijorare în privirea ei, din când în când. Fără-ndoială, se va simţi obligată să te prevină că un bărbat de treizeci şi unu de ani, necăsătorit, nu prezintă nicio siguranţă.

Tonul lui ironic era parcă menit s-o enerveze sau poate să se înfurie el însuşi.

— Bine, bine, voi lăsa impresia că dau buzna acolo unde îngerilor le e teamă să păşească pe vârfuri. Thorpe... continuă ea pe un ton serios şi îngrijorat, renunţând la poza de bravadă. Oare... Louise a crezut?

— Este o fire foarte suspicioasă, dar am impresia că începe să creadă povestea noastră.

Vorbise cu buzele strânse, ceea ce-i dădea un aer de cruzime. Instinctiv, Morag făcu un pas înapoi, dar cu o mişcare rapidă, Thorpe o prinse de umăr, plimbându-şi degetele încet pe bluza de mătase.

— Thorpe...

— Morag...

Deşi îi rostise numele cu ironie, când o strânse la piept şi o sărută, orice urmă de ironie dispăruse, lăsând în loc o dorinţă puternică în faţa căreia orice încercare de opunere de rezistenţă se năruia.

Mai târziu, Morag se întreba cum de acest bărbat avea puterea să-i declanşeze acea stare pasională.

Deocamdată, însă, când buzele lui le atinseră pe ale ei, dispăru orice urmă de raţiune, răspunsul ei venind cu o patimă de care nu bănuise niciodată că e capabilă.

Nu opuse nicio rezistenţă când o luă în braţe şi o aşeză pe canapea, primind, cu simţurile răvăşite de plăcere mângâierile lui. A trebuit ca uşa să se deschidă brusc ca Morag să revină brutal la realitate.

— Încearcă să baţi la uşă data viitoare, spuse Thorpe pe un ton tăios, ţinând-o pe Morag astfel încât să fie pe jumătate ascunsă de umărul lui.

— Te rog să mă scuzi, spuse Louise cu răsuflarea tăiată. Mi-am uitat geanta.

Se auziră paşi grăbiţi înăuntrul încăperii, apoi înapoi spre uşă, după care Louise dispăru cu un „Noapte bună" rostit pe un ton jenat. Stacojie la faţă, Morag se ridică, mai umilită decât oricând în viaţa ei.

— Nu mai fi aşa de jenată. Consideră acest episod ca făcând parte din scenariu. Dacă Louise mai avea cumva vreo umbră de îndoială, acum e pe deplin edificată.

O bănuială îngrozitoare se strecură în sufletul ei, făcând-o să se simtă deopotrivă jenată şi furioasă. Îşi aranjă bluza, copleşită de un val de dispreţ faţă de propria-i persoană. Nu vedea, pe moment, decât o singură cale de a-şi salva demnitatea – de fapt, nişte resturi de demnitate, ca nişte fâsâi zdrenţuite.

— Ce te-a făcut să crezi că se va-ntoarce? întrebă ea, făcând un efort dureros de a-l privi.

Pentru o clipă, Thorpe păru uşor surprins, apoi zâmbi, vrând parcă să-i arate cât de corectă fusese presupunerea ei.

— Să spunem că mă pricep la femei, şopti el. De asemenea, am observat că plecase fără geantă – ea, care e atât de atentă cu lucrurile ei.

— Eşti foarte versat! Era, de fapt, previzibil, dar asta m-am gândit eu ca femeie.

— Vrei să spui că aşa te-ai fi comportat?! Te-ai fi întors pe furiş ca să spionezi şi să-i surprinzi pe cei pe care-i bănuiai îndrăgostiţi?

O privea ca şi cum ar fi fost ceva extrem de neplăcut ce-ar fi descoperit sub lupa microscopului.

— Probabil că da, dacă aş fi vrut neapărat să aflu, spuse ea reuşind să zâmbească oarecum degajat

— Oh, Doamne! Voi, femeile! spuse el, fără să facă niciun efort de a-şi ascunde dispreţul. Tot aşa ai făcut şi cu Graham? I-ai dezlănţuit dorinţe fierbinţi în timp ce calculai cu sânge rece avantajele pe care le puteai obţine?!

— Ca şi tine, de altfel. Ai avut dreptate când ai spus că noi doi ne asemănăm mult. Deşi îşi simţea inima zdrobită de deziluzia trăită, adăugă, parcă împinsă de un demon pervers: să nu-mi spui că te şochez, Thorpe. Te credeam ceva mai versat. Doar nu acum afli că femeile pot simţi pasiune fără să simtă neapărat dragoste. Şi de ce revii mereu la relaţia mea cu Graham? Ca şi când ai avea ceva personal!

Îşi dădu imediat seama că mersese prea departe. Până atunci, o ascultase cu aceeaşi expresie de dispreţ cu care o intimidase pe Louise, dar la această ultimă remarcă a ei, cu care îl atacase tocmai pentru a-şi şterge gustul înfrângerii, figura lui se înăspri şi mai mult, devenind ameninţătoare.

— Poate că am, spuse el atât de încet, încât abia se făcu auzit. Poate că te doream atunci tot atât cât te doresc şi-acum. Vino aici.

Morag rămase privindu-l lung, dându-şi seama că teribilismul ei o adusese într-o situaţie din care nu putea decât să iasă învinsă. Instinctiv, hotărî că n-avea niciun rost să încerce să i se opună fizic, pentru că, era cât se poate de clar după zâmbetul lui răutăcios, că abia aştepta să facă uz de forţă. Aşadar, cu o stăpânire de sine de care nu se credea capabilă, îşi luă un aer cât se poate de calm.

— Şi eu te consider atrăgător. Cu toate acestea, n-am de gând să-mi stric viaţa pentru aşa ceva. Dacă m-aş vârî în pat cu fiecare bărbat care mi se pare atrăgător, n-aş mai avea timp pentru nimic altceva.

Presupunând că fusese suficient de convingătoare, îndrăzni să-l privească în ochi, străduindu-se să pară cât

mai ironică.

— Eşti o individă cu mult sânge rece, spuse el pe un ton deopotrivă sardonic şi apreciativ, prinzând-o de ceafă şi imobilizând-o. Oare eşti chiar atât de dură precum pari, Morag?

— Absolut.

O spusese cu indiferenţă, dar îşi simţea inima sfâşiată de durere. îl ura pentru că fusese în stare s-o sărute doar pentru a o induce în eroare pe Louise şi se dispreţuia pentru că-l lăsase pe Thorpe să creadă că şi ea era în stare de acelaşi lucru. Acest individ era mult prea periculos pentru liniştea ei şi totuşi, deşi o tulbura în asemenea măsură, nu-i venea să creadă că s-ar putea îndrăgosti de un asemenea tip misogin. Ceea ce complica în mod neaşteptat lucrurile, era dorinţa ei nebunească de-a-i mai simţi o dată buzele şi mângâierile.

Thorpe îi zâmbi şi o sărută uşor, mai degrabă sporindu-i chinul decât alinându-l, apoi îi dădu drumul.

— Vom vedea. Acum, du-te să te culci.

Morag merse în camera ei, dar nu reuşi să doarmă.

Într-un târziu, când se ridică şi se uită pe fereastră, văzu lumină care venea de la biroul lui Thorpe, deşi trecuse de ora unu. Abia atunci mulţumită că şi el era încă treaz, căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţă, vremea se înrăutăţi şi, spre prânz, cerul deveni plumburiu, anunţând o ploaie torenţială. Sally, deşi veselă ca de obicei, nu-i însoţi pe Morag şi pe băieţi în plimbarea până la râu şi înapoi, preferând să rămână acasă, la căldură.

Din discuţia copiilor, Morag îşi dădu seama că băieţii cunoşteau destul de multe despre viaţa la fermă, ceea ce însemna că petreceau majoritatea timpului la Wharuaroa. Nu era pentru prima dată când se gândeau la căsătoria lui Sally – categoric, ea ţinea mult la soţul ei, dar ce fel de bărbat o fi fost acela de-o lăsase cu trei copii mici şi plecase să-şi petreacă iarna în Antarctica… în orice caz, ei nu i-ar plăcea o astfel de căsătorie, ci un soţ care să-i fie mereu alături. În cazul acesta, era de dorit să nu se-

ndrăgostească de un ofiţer de marină.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunare, înaintând împotriva vântului, Morag privi în jur cu mare plăcere. Familia Cunningham gospodărise cu mare grijă pământul – în aceeaşi măsură cu înţelepciune şi simţ artistic, efectul fiind unic în zonă. Era de înţeles de ce Graham nu voia să renunţe la toată acea frumuseţe şi, pe de altă parte, de ce Thorpe nu voia să împartă proprietatea. Poate că şi tatăl lui avusese o vină în modul în care lăsase moştenirea, sau, poate că nu... având în vedere comportamentul lui Graham.

Morag îşi aminti de nervozitatea acestuia în seara dinainte, de aparenţa sa de marionetă pe sârmă, de antipatia faţă de Thorpe, la care făcuse de multe ori aluzie încă din adolescenţă, deşi atunci încerca să-i dea o tentă de umor. Pentru prima dată, Morag, se gândi că, dac-ar fi fost în locul tatălui lor, şi ea i-ar fi lăsat proprietatea tot lui Thorpe, pentru că fratele lui era mult prea instabil din punct de vedere emoţional pentru a avea grijă de Wharuaroa.

Ajungând la râul care, deşi nu mare, îşi anunţa prezenţa de la distanţă prin clipocit de ape, Morag se jucă împreună cu băieţii, apoi se plimbă puţin prin crângul alăturat, minunându-se de fiecare descoperire a lor – o piatră verzuie, o păpădie, un melc – după care, privind încă o dată cerul de un plumburiu ameninţător, le propuse să se întoarcă imediat acasă, provocându-i la o întrecere. Pe la jumătatea drumului ce urca dealul, zgomotul motorului unui tractor venind din spate îi făcu să încetinească. Era Graham.

— Urcaţi! îi îndemnă el, făcând semn spre remorca tractorului.

— Nu, mulţumim! spuse Morag şi repetă cu şi mai multă convingere când acesta se arătă neîncrezător.

— De ce n-ai vrut, Morag? De ce? întrebă nemulţumit Jason, după ce Graham, ridicând din umeri, se îndreptă spre barăci.

— E periculos să călătoreşti într-un tractor, mai ales

pentru copii.

Răspunsul păru să-i satisfacă, aşa că-şi continuară întrecerea până acasă, unde Hazel îi întâmpină cu promisiunea unei surprize pe care o vor găsi în bucătărie imediat ce aveau să-şi scoată cizmele şi să se spele pe mâini. Morag îi zâmbi complice lui Hazel, apoi simţi o tresărire a inimii văzându-l pe Thorpe intrând, ud de ploaie: picăturile de apă încă luceau pe piele, dând părului o tentă brun-roşcată. Arăta aproape ca un pirat şi, în orice caz, mult prea viril pentru liniştea minţii oricărei femei.

Copiii îl rugară imediat s-o convingă pe Morag ca nu cumva să se opună planului lui Hazel, iar el, cu ochii sclipind de bucurie, intră imediat în joc.

— De fapt… eu nu aveam niciodată voie în bucătărie.

Richie, cel mai îndrăzneţ dintre fraţi, întrerupse momentul de tăcere, indiciu clar că aluzia lui Thorpe fusese bine interpretată, cu justificată spaimă.

— Lui Hazel chiar îi place să ne aibă lângă ea, în bucătărie. E adevărat, unchiule Thorpe.

— Atunci, cine sunt eu să vă opresc?! Aveţi grijă, însă, să nu-i mâncaţi prăjiturile.

— Promitem că nu!

După care o urmară pe Hazel spre bucătărie, lăsând-o pe Morag singură cu Thorpe şi îngrozitor de stingheră.

— Cred c-ar trebui să merg şi eu cu ei, spuse ea deodată, căutând un pretext pentru a ieşi din încăpere, înainte ca Thorpe să înceapă iar cu ironiile în care excela şi de care n-o scutea niciodată.

— Are Hazel grijă să nu-şi strice pofta de mâncare pentru prânz! Nu pleca! Vreau să-ţi vorbesc.

Morag se mulţumi să ridice din sprâncene, întrebător, fără însă să plece. Era conştientă că emoţia puternică pe care o simţea, de parcă în pieptul ei s-ar fi zbătut o pasăre gata să se sufoce, n-avea cum să nu-i transpară pe chip. Era umilitor ca, după scena din seara dinainte să reacţioneze cu aceeaşi intensitate la cel mai neînsemnat stimul venit din partea lui. Pe de altă parte, era suficient de realistă pentru a-şi da seama că dorinţa

părea să aibă o voinţă şi o raţiune proprie şi că, lucru ciudat, deşi Thorpe o dispreţuia, era în acelaşi timp atras de ea.

— Îmi cer scuze dacă am fost dur aseară. Nu-mi place înşelăciunea.

— Ai fi putut să mă păcăleşti. Credeam că-ţi face plăcere.

— Te doare?

Thorpe îşi însoţi întrebarea de un zâmbet plin de sălbăticie.

— Nu. Ceea ce mă doare, este modul în care profiţi de o reacţie perfect normală.

— Ce fel de reacţie perfect normală?

— Haide, Thorpe! Nu te preface că nu înţelegi. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

— Mă zăpăceşti pur şi simplu. La început dai impresia unei fete timide şi reţinute, apoi răspunzi ca o femeie versată, într-o dezlănţuire de pasiune, ca în clipa următoare să devii rece, sofisticată, dură. Care din acestea eşti tu cu adevărat?

— Îmi vine greu să cred că te te interesează personalitatea mea. Accentul subtil pus pe cuvântul „personalitate” făcea aluzie clară la ceea ce ea considera a fi sfera de unic interes. Şi, nu e nevoie să te scuzi. Mă interesezi tot atât cât şi eu te interesez, din exact acelaşi motiv. Ai un avantaj asupra mea, de care văd că te prevalezi din plin şi la care nu vrei să renunţi, dar n-am încotro. Nu-ţi închipui, însă, că mă voi îndrăgosti de tine, sau să fiu atât de naivă încât să mă aştept la ceva bun din partea ta. Nici pe mine nu mă interesează o relaţie amoroasă.

— O tipă dură de tot, aşa cum spuneam.

Morag simţi cum fiecare fibră din corp se tensionează când braţul lui îi cuprinse talia.

— Acum, nu mai e nimeni care să ne vadă.

— Nu-mi pasă.

— Nu accept să se profite de mine.

Cu ochii strălucind de furie, dar şi de dorinţă, încercă

să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o trase imediat înapoi, îi atinse gâtul cu un sărut uşor, şi abia apoi îi dădu drumul.

— Având în vedere că ai fost atât de sinceră cu mine, voi fi şi eu la fel. Te consider foarte atrăgătoare, numai că sunt un bărbat pretenţios.

— Adică?

— Nu-mi plac bunurile la mâna a doua.

Cruzimea cuvintelor lui o lovi în plin, aşa cum, de altfel, Thorpe calculase, dar Morag, deşi complet lividă, strânse din pumni şi găsi puterea să-i răspundă pe un ton indiferent.

— Dacă acesta a fost un exemplu de cum se comportă şi vorbeşte un bărbat exigent, îmi închipui ce-nseamnă să fii nepoliticos.

Mormăind o înjurătură şi scrâşnind din dinţi, Thorpe o prinse de umeri şi o întoarse brutal cu faţa spre el.

— Plângi? şopti el, ştergându-i uşor cu degetul o lacrimă strălucitoare. Dumnezeu ştie de ce scoţi la iveală tot ce e mai rău în mine! Te rog să mă ierţi, şi de data aceasta, primeşte-mi scuzele.

— Nici nu cred c-aş îndrăzni să fac altfel, răspunse ea încercând să zâmbească, mereu uimită de purtarea lui. Spui că nu mă înţelegi; ei bine, acelaşi lucru pot să-l spun şi eu despre tine: nu te înţeleg, Thorpe. Nu te înţeleg deloc.

— Şi totuşi, ar trebui, spuse el încet, privind-o cu atenţie, dar fără ostentaţia obişnuită. Doar dacă nu eşti într-adevăr o ingenuă.

— Ceea ce nu e posibil, aşa cum ai spus-o de nenumărate ori, remarcă ea ca o concluzie, oarecum obosită de acea conversaţie şi de încordarea cu care trebuia să-şi supravegheze şi să-şi controleze reacţiile în apropierea lui. Privindu-l în ochi, îi văzu sclipirea ironică şi se desprinse din mâinile lui, neînţelegând de ce o afecta atât de mult faptul că nu putea să-l convingă că nu fusese iubita lui Graham. Nu, nu trebuie să-mi mai dai nicio replică, adăugă ea cu răceală şi schimbă imediat subiectul.

Când trebuie să meargă Sally la analize?

— Poimâine.

— Atât de repede?

— Da. Rachel vine cu noi, dar băieţii vor rămâne în grija ta.

Morag încuviinţă din cap, iar supărarea ei trecu pe planul al doilea, în faţa îngrijorării pentru Sally.

— Ce implică aceste analize?

— În principal, radiografii. Dacă va trebui operată, o va înţărca pe Rachel şi atunci vei avea grijă de ea tot tu.

— Oare vor face operaţia imediat?

— Cred că da. Chipul lui exprima îngrijorare şi nehotărâre, ceea ce contrasta puternic cu obişnuita lui siguranţă de sine. Se opune categoric să luăm legătura cu Sandy.

Spunând acestea, Thorpe parcă i-ar fi cerut ajutorul. Ceea ce Morag nu-şi putea explica era de ce o impresiona atât de mult acel moment de slăbiciune şi vulnerabilitate din partea lui.

— Are dreptate, Thorpe. Soţul ei n-o poate ajuta cu nimic, şi dacă iei totuşi legătura cu el, Sally se va supăra, ceea ce-i va face şi mai rău.

— Şi eu mi-am spus asta. Dacă aş fi în locul soţului lui Sally, continuă el după o scurtă ezitare, şi dacă Sally n-ar rezista la acea operaţie, nu i-aş ierta niciodată pe cei care mi-au ascuns boala ei.

— Da, dar soţul lui Sally pare să fie total diferit faţă de tine! Nu-l poţi judeca aplicând criteriile tale. Ai încredere că Sally este cea mai în măsură să ştie ce-i mai bine pentru ea şi pentru el.

Thorpe o privi în continuare lung, apoi ridică uşor din umeri. Pentru o clipă, Morag avu impresia că uitase că-i vorbea ei, din moment ce fusese tentat să-i împărtăşească acele gânduri. Altminteri, de ce-ar fi arătat că are şi el momentele lui de îndoială şi de slăbiciune?! Doar nu-i stătea în fire! Aşa cum ai spus, dacă fac ceva împotriva voinţei ei, se va supăra şi nu e momentul acum să riscăm, încheie el discuţia, redevenind distant.

Capitolul 5

Din fericire pentru liniştea lui Morag, Thorpe plecă spre Auckland împreună cu Sally chiar în ziua următoare, întrucât nu era recomandabilă pentru ea o călătorie cu avionul.

Intrând în casă după ce-i conduse, Morag îşi dădu seama cât de îngrijorată era pentru Sally, în ciuda optimismului şi chiar aparentei nepăsări afisate de aceasta. Hotărât lucru, membrii acestei familii aveau un fel de fascinaţie ciudată asupra ei: mai întâi Graham, apoi Sally şi, mai nou, posibila atracţie simţită faţă de Thorpe. Dac-ar fi avut cât de cât instinctul autoapărării, n-ar fi venit pentru nimic în lume la Wharuaroa!

Băieţii erau destul de agitaţi în absenţa mamei lor, astfel încât Morag trebui să facă uz de toată ingeniozitatea ei pentru a preveni certurile. Şi, pentru a se adăuga la acea atmosferă destul de încărcată, începu o ploaie nesuferită, aşa cum numai în Northland se-ntâmpla. În aceste condiţii, Morag şi Hazel se retraseră în bucătărie, la căldură şi începură să frământe un aluat, în timp ce copiii se jucau sub supravegherea lor, la celălalt capăt al mesei.

— Crezi că va fi totul bine? întrebă Hazel în timp ce-şi beau amândouă ceaiul.

— Hazel dragă, nu sunt decât o asistentă din ordinul Karitane, n-am de unde să ştiu. Părerea mea este că la anul pe vremea asta, va ficomplet restabilită, chiar dacă va trebui să suporte operaţia acum. Are un caracter puternic şi e curajoasă.

— Toţi sunt aşa, mai puţin Graham. Ah, uneori îmi vine să-i trag o palmă.

Morag se amuză copios, mai ales că figura de obicei veselă şi senină a lui Hazel, căpătă brusc un aer furios.

— Vorbesc serios, Morag. S-a schimbat mult de când l-ai cunoscut? Morag o privi mirată. Reieşea că Hazel era la curent cu idila lor de-acum câţiva ani. De fapt, era normal ca bârfele să circule cu rapiditate în acea localitate mică.

— Nici nu ştiu dacă l-am cunoscut cu adevărat. Eram

amândoi foarte tineri.

— Eram curioasă dacă aşa a fost întotdeauna. Ei, în curând vor veni, el şi soţia asta a lui, comportându-se de parcă ar fi proprietarii. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că spusese destul, Hazel schimbă subiectul, lăsând-o pe Morag pradă îndoielilor.

După prânz, când băieţii adormiră în sfârşit, Morag se văzu în situaţia de-a nu avea nimic de făcut, ceea ce nu i se întâmplase până atunci.

Scrise două scrisori, apoi îşi aminti de invitaţia lui Thorpe de a lua orice carte doreşte din bibliotecă. Într-adevăr, părea cel mai bun lucru de făcut într-o zi ploioasă şi întunecată ca aceea, atât de întunecată, încât, cum Hazel stingea întotdeauna luminile în toată casa atunci când nu era nimeni prin preajmă, Morag ajunse aproape bâjbâind în încăpere. Abia după ce înaintă câţiva paşi, îşi dădu seama că nu era singură: cu spatele spre uşă, Louise ţinea o vază în mână, ca şi cum ar fi admirat-o. Morag ezită câteva clipe, apoi se-ntoarse şi aprinse o veioză, lăsând impresia, când Louise se-ntoarse spre ea, că abia atunci intrase.

— Ah, scuză-mă, nu te-am văzut, spuse ea sperând să arate tot atât de mirată ca Louise. Te-am speriat?

— Da. Ce cauţi aici?

— Am venit să iau o carte.

— Ai permisiunea lui Thorpe?

— Desigur.

— Atunci, du-te şi ia. Deşi… credeam că măcar în timpul zilei ar trebui să lucrezi.

Morag nu răspunse nimic acelei răutăţi bine ţintite, refuzând să-şi ia apărarea, ca şi cum s-ar fi dezvinovăţit. Străduindu-se să se mişte firesc, îşi alese o carte – un roman modern pe care voia într-adevăr de mult timp să-l citească.

— Îl iau pe acesta, spuse ea, şi cum Louise continua s-o fixeze fără spună niciun cuvânt, hotărî să părăsească imediat încăperea. Poate ne vedem mai târziu, mai adăugă ea şi porni spre uşă, simţind privirea tăioasă a celeilalte

femei ca o lamă de cuţit.

Abia când ajunse la uşă, o auzi pe Louise rostind pe un ton poruncitor:

— Aşteaptă… Vino înapoi.

— Ce este? întrebă ea rămânând pe loc.

Soţia lui Graham arăta de parcă întreaga ei viaţă depindea de ceea ce voia să afle.

— Ce este între tine şi Thorpe?

După o fracţiune de secundă de ezitare, Morag hotărî să reacţioneze ca şi cum ar fi fost într-adevăr îndrăgostită de Thorpe.

— Îmi pare rău, dar cred că nu te priveşte, veni răspunsul ei blând, dar ferm

— Dumnezeule, ce tupeu ai! Cred că ai avut un şoc când ai aflat că Graham s-a căsătorit.

— Ştiam deja, minţi ea. Doar eram în serviciul doamnei Johnston de câteva săptămâni.

— Da… Şi-atunci, de ce-ai venit?

— În niciun caz ca să-ţi stric căsătoria, spuse Morag cât se poate de direct, simţind deopotrivă exasperare şi compasiune. Te rog să mă crezi, doamnă Cunningham, că dacă-l voiam pe soţul tău, m-aş fi căsătorit cu el acum şase ani, când credeam că e îndrăgostit de mine.

Louise îşi dădu capul pe spate, cu o mişcare involuntară, de parc-ar fi fost pălmuită. Se uită lung spre Morag, fără însă ca privirea să-i fie focalizată şi, respirând greu, aproape gâfâind, se lăsă să cadă, mai degrabă decât se aşeză, pe un scaun.

— N-ar fi trebuit să te întorci, spuse ea încet.

Instinctiv, sau poate pe baza experienţei căpătate în meseria ei, Morag îşi dădu seama că Louise nu era nici pe departe atât de nevrozată pe cât dorea să pară, ci mai degrabă extrem de calculată şi atentă la efectul comportamentului ei.

— Nu văd de ce să nu fi venit. Apoi, amintindu-şi argumentele pe care le adusese în discuţia cu Thorpe, le repetă şi-n faţa ei. Noua Zeelandă e o ţară mică; atât de mică, încât e aproape inevitabil să nu te-ntâlneşti la un

moment dat cu fostul iubit, sau cu fosta iubită din adolescenţă.

— În cazul vostru, n-a fost doar o relaţie nevinovată, nu-i aşa? Aţi făcut dragoste.

— M-am săturat să tot fiu înfierată pe nedrept! Gândeşte-te la un singur lucru: ai impresia că Thorpe e genul de bărbat care să accepte ce-a rămas de la fratele lui?!

Era cam riscant să-l aducă pe Thorpe în conversaţie, dar nu ştia cum altfel s-o convingă. Ba, mai mult, nu se opri aici.

— Nu mă interesează deloc soţul tău, doamnă Cunningham, tot aşa cum nici eu nu prezint niciun interes pentru el. Şi, dacă o să mă tot hărţuieşti cu acuzaţii şi scene, mă voi vedea nevoită să-i spun lui Thorpe.

Efectul a fost din nou cel scontat: numele lui Thorpe făcea pur şi simplu minuni.

— Prea eşti sigură de Thorpe, izbucni Louise plină de ură, căpătând, în mod paradoxal, o dimensiune mai umană. Să ştii că nu se va căsători niciodată cu tine, ci cu Gabrielle Shaw.

— Timpul va hotărî. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc să văd dacă nu cumva s-au trezit copiii.

Urca deja treptele când îşi dădu seama că tremură de indignare. Era încă sub impresia acelei scene oribile şi ceva îi spunea că, dincolo de aparenţe, soţia lui Graham era o femeie foarte calculată şi şireată, ceea ce-i dădea probabil forţa de a-şi dirija soţul după bunul plac. Dar, oare nu-şi dădea seama că nu realiza nimic purtându-se astfel? Sau, poate cine ştie ce plan diabolic avea.

După ce se asigură că băieţii dorm bine, Morag se aşează în scaunul balansoar şi încercă să citească, dar nu putu trece de prima pagină, aşa că, în cele din urmă, lăsă cartea jos şi privi în gol pe fereastră. Aproape că uitase de ploile acelea apăsătoare din South Island, când un uriaş părea să verse din cer găleţi după găleţi cu apă.

Spre seară, Thorpe telefon din Auckland şi chiar de la acea distanţă vocea lui o făcu să se înfioare.

Morag simţi o mare uşurare când Sally luă receptorul ca s-o liniştească personal.

— Totul e bine, spuse aceasta veselă, fără a mai fi nevoită să-şi ascundă temerile, ca până atunci. Am fost la un specialist, domnul Jameson, în această după-amiază. E un vechi prieten de-al mamei şi părea optimist, deşi prudent. Sarah Griffith a făcut bine că m-a trimis aici pentru investigaţii, dar situaţia nu e deloc atât de gravă precum părea. Am toate motivele să nu mai fiu îngrijorată.

În zilele următoare, vremea redeveni frumoasă, iar explozia de culori a florilor părea să repună primăvara în drepturi. Şi totuşi, casa era pustie fără Thorpe de fapt şi fără Sally şi Rachel, se grăbi Morag să adauge în gând, nemulţumită de cât de puternic resimţea golul lăsat în primul rând de absenţa lui.

În sfârşit, se-ntoarseră: Sally, slăbită dar veselă, şi Thorpe, parcă brusc întinerit şi, din nefericire, şi mai frumos.

— Niciun fel de boală, anunţă Sally cu un aer triumfător. Au spus că sunt obosită şi n-au exclus faptul că resimt îngrozitor lipsa lui Sandy. Important este că am inima foarte sănătoasă. Sigur, trebuie să mai merg la Sarah Griffith să-mi prescrie o reţetă, dar în principiu trebuie doar să fac mai multă mişcare şi să mănânc mai mult.

Abia mai târziu, în timp ce băieţii făceau mare caz de jucăriile primite în dar de la mamelor, Thorpe se adresă direct lui Morag.

— Totul e în regulă? o întrebă el liniştit.

— Da.

Exista totuşi o oarecare rezervă în răspunsul ei.

— Bine. Rămâne însă valabilă promisiunea ta de a rămâne cu Sally până se-ntoarce soţul ei.

— Văd foarte bine că încă nu se poate ocupa singură de copii.

— Este epuizată şi încă nu şi-a revenit după naşterea Rachelei. Are nevoie de îngrijire poate mai mult decât băieţii.

— E deja primăvară, se grăbi ea să adauge, văzându-i chipul întunecându-se, foarte probabil la gândul soţului absent. O voi lua la plimbare în fiecare zi.

— Dacă e frumos, spuse el zâmbind, când Hazel intră strigând disperată „Rufele mele abia spălate!”, incapabilă de a le salva de ploaia torenţială pornită brusc.

Profitând de conjunctură, Morag ieşi împreună cu Hazel, s-o ajute să strângă rufele întinse la uscat. Ceea ce era ciudat, era că începea să facă parte din viaţa acelei familii mai mult decât i se întâmplase oriunde altundeva şi, deşi în adolescenţă urâse cei doi ani petrecuţi la Wharuaroa, acum se simţea aici cu adevărat acasă.

Ţinându-se de cuvânt, începu plimbările cu Sally chiar de-a doua zi şi porniră spre dealurile care începeau din spatele fermei.

— Populaţia maori şi aborigenii foloseau aceste frunze ca săpun, spuse Sally arătând spre un grup de arbuşti în floare. Graham şi cu mine chiar am încercat într-o zi şi făceau, într-adevăr o spumă grozavă. Dacă urcăm dealul, se vede marea şi nordul munţilor Mangamuka, până la Kaitara. Este o privelişte minunată.

După ce urcară dealul, care nu era deloc abrupt, în timp ce Sally se odihnea gâfâind, dar cu obrajii îmbujoraţi de aerul proaspăt, Morag privea împrejur, aproape nevenindu-i să creadă că poate exista atâta frumuseţe.

— Este dumnezeiesc, încuviinţă ea, iar Sally, cu chipul strălucind de mândrie, ca şi cum ar fi avut un drept special asupra acelei privelişti, o luă aproape ca pe un compliment adus ei personal.

Porniseră deja pe drumul de întoarcere, când Sally atinse uşor braţul lui Sally, făcând-o atentă.

— Uite-l pe Thorpe acolo! Mână vitele, şi de altfel şi Sam are nevoie de puţină mişcare.

— Sam?!

— Calul; are un nume lung – Abdul şi nu mai ştiu cum încă – dar Thorpe îi spune Sam. Înainte îl călărea la concursuri de sărituri, apoi a mai îmbătrânit – mă refer la Sam – şi, oricum, aici e mult prea mult de lucru pentru a

mai avea timp de altceva. Priveşte-i! Arată bine împreună, nu-i aşa?

Oh, da, arătau superb, de parcă formau un tot unitar, mişcându-se unul în prelungirea celuilalt într-un sincronism perfect.

— Thorpe are principii foarte moderne, continuă Sally, dar în unele privinţe e conservator; de exemplu, în privinţa cailor. O mulţime de fermieri folosesc acum bicicletele.

Morag încuviinţă din cap, dar privirea îi era aţintită asupra lui Thorpe, care se apropia de ele, făcându-le cu mâna.

— Nu te aşteptai să ne întâlneşti aici, nu-i aşa? râse Sally. Morag poate fi convingătoare când vrea.

— Foarte bine, dar să nu exageraţi. A fost o plimbare plăcută?

— Da, după ce ne-am obişnuit cu acest vânt, se văzu Morag obligată să răspundă, deoarece întrebarea fusese pusă în timp ce Thorpe o privea pe ea.

În orice caz, nu e o vreme care să invite la o şedere prelungită în aer liber, completă ea cu un frison pe care astfel îl putea pune pe seama frigului, deşi fiorul care o străbătea avea cu totul alte cauze.

— Ai dreptate. Sally vrei să te duc acasă pe cal?

— Nu, Thorpe, mulţumesc. Nu sunt obosită.

De fapt, era şi Morag, îşi dădea bine seama de aceasta.

— Du-te, o îndemnă ea, ştiind că refuzul fusese doar din politeţe, pentru a n-o lăsa singură. Cu ocazia asta, vezi şi dacă s-au trezit copiii.

— Bine, cedă Sally, lăsându-l pe Thorpe s-o ridice în şa în faţa lui. Oh, e într-adevăr mai bine; se pare că, totuşi, obosisem puţin.

— Data viitoare nu mai urcăm dealul, strigă Morag în urma lor, apoi, vârându-şi adânc mâinile aproape îngheţate în buzunare, porni spre casă.

Spre surprinderea ei, în faţa intrării principale era oprit un Rolls-Royce. Tocmai voia să treacă pentru câteva

minute pe la colţul ei preferat din grădină, un rond de orhidee, când fereastra salonului se deschise şi auzi vocea lui Sally.

— Morag, poţi veni puţin aici? Este la noi cineva care ar vrea să te cunoască.

— De fapt, „cineva" erau două persoane, domnul şi doamna Shaw, părinţii Gabriellei, tot atât de lipsiţi de orice amabilitate elementară ca şi fiica lor, după cum Morag avea imediat să constate, în urma întrebărilor ofensiv de directe pe care nu întârziară să i le pună. Nu era de mirare că biata Sally ţipase după ajutor şi că, având exemplul unor astfel de părinţi, Gabrielle se purta atât de arogant şi de nepoliticos.

— Şi cât timp intenţionezi să lucrezi pentru scumpa noastră Sally? o întrebă doamna Shaw.

— Depinde de Sally.

— Dac-ar fi după mine… Aş vrea s-o am lângă mine pentru totdeauna, dar mă-ndoiesc că îi va conveni să-şi petreacă următorii zece ani având grijă de copiii mei.

Fără să ştie exact de ce, Morag avea impresia că Sally are un plan. Pentru moment, însă, un lucru era cert: ochii albaştri strălucitori ai doamnei Shaw îşi îndreptară privirea asupra mâinii ei stângi, apoi spre domnul Shaw, ca şi cum tocmai li se confirmase o bănuială.

— Intenţionezi să te căsătoreşti în curând? o întrebă doamna Shaw cât se poate de direct.

— Nu, răspunse ea cât se poate de ferm, hotărâtă să nu mai fie plasată pe o poziţie falsă.

— Nu trebuie să puneţi astfel de întrebări, dragă doamnă Shaw, interveni Sally, subminându-i planul. Morag preferă să ne pună în faţa faptului împlinit, după cum am observat. Dar… ce mai face Gabrielle? N-am mai văzut-o… E plecată? Data trecută când am venit acasă îşi petrecea majoritatea timpului aici.

— Da, a fost plecată, confirmă aceasta, dar tonul ei devenea din ce în ce mai şovăitor. De fapt, iată de ce am venit, Sally. Nu ştiu cum, dar, deşi l-a invitat pe Thorpe şi… pe domnişoara Nelson, adăugă ea după o ezitare, n-a mai

ştiut sigur dacă a fost destul de clară în privinţa invitaţiei adresată ţie. Când ne-am dat seama de aceasta, am venit imediat să reparăm greşeala ei.

— Ceea ce este o minciună sfruntată, comentă Sally după plecarea soţilor Shaw. După ce mi-am periclitat statutul social căsătorindu-mă cu un om de ştiinţă cu o situaţie financiară destul de precară, m-au ignorat total. Motivul pentru care au venit este cu totul altul.

— Care?

— Poate că n-am dreptate, deşi sunt aproape sigură că am aşa că nu spun nimic. Ce impresie ţi-a făcut Gabrielle?

— Este foarte frumoasă.

— Se pare că aşa a fost şi mama ei, deşi pare incredibil. Altceva?

— Nici n-o cunosc, aşa că nu mă pot pronunţa. De fapt, nici nu vreau să merg la petrecerea ei.

— Atunci, de ce să te duci?! Eu nu merg, dar am o scuză foarte bună.

— Fratele tău a acceptat invitaţia în numele meu.

Era surprinzător cât de pătrunzătoare deveni privirea lui Sally, exact ca a fratelui ei.

— Ei bine, de obicei ştie ce face, aşa că, în locul tău, aş avea încredere în el, se mulţumi ea să comenteze.

Foarte bine, se gândi Morag, în timp ce supraveghea cina copiilor; Sally putea să aibă încredere în Thorpe, doar şi ea era o Cunningham. Din păcate, pe ea Thorpe o trata ca pe o femeie de moravuri uşoare. Desigur, exista acea atracţie reciprocă, dar recunoscu că nu va ezita să se folosească de ea pentru a linişti gelozia absurdă a cumnatei lui şi ca scut împotriva insistenţelor Gabriellei.

Cu toate că, Morag nu-nţelegea de ce. Thorpe nu era genul de bărbat care să aibă nevoie de un pretext care să-l apere ca un scut. Dimpotrivă, era capabil să se descurce în orice situaţie şi domina prin simpla prezenţă – un conducător înnăscut, aşa cum Graham n-ar fi putut fi niciodată. Şi deşi Morag cunoştea bărbaţi mult mai delicaţi, mult mai blânzi, mult mai curtenitori, niciunul nu-i

făcea inima să bată cu atâta putere, ca un tam-tam tribal trimiţând mesaje disperate.

Cel puţin, avea înţelepciunea să-şi dea seama că era vorba doar de o atracţie fizică, spre deosebire de Gabrielle, care se credea îndrăgostită de el. Desigur, şi atracţia fizică prezenta un pericol, dar, cel puţin, putea fi controlată, iar cruzimea cu care se purtase de mult cu ea o făcuse imună la orice posibilitate de a se îndrăgosti de el.

Nu-i plăcea deloc ideea de a rămâne acolo până când Sally se restabilea complet; îi displăcea şi mai mult faptul că trebuia să meargă la petrecerea dată de Gabrielle, o petrecere de snobi, fără îndoială, unde nu cunoştea pe nimeni şi unde gazda va face tot posibilul s-o facă să se simtă stingheră.

La naiba cu Thorpe Cunningham!

Capitolul 6

Era o seară frumoasă şi caldă, în care se simţea palpitând o nouă viaţă, vegheată de Kopu – astrul denumit astfel de populaţia maori şi care împodobea cerul cu o bijuterie masivă din argint.

În aproximativ o lună, avea să fie înlocuit de o altă constelaţie, Pleiada, vestitoarea verii.

Numai că, tot atunci urma să se întoarcă soţul lui Sally din expediţie, iar Morag să părăsească pentru totdeauna acel ţinut, iar cel ce avea să se bucure cel mai mult de plecarea ei era chiar Thorpe, cel care conducea acum la petrecerea dată de Gabrielle Shaw.

— Doar n-ai emoţii! o întrebă el în mod neaşteptat, parcă intuind starea pe care Morag încercase s-o ascundă cu atât de multă grijă.

— Ba da.

— Arăţi superb, nu mă-ndoiesc că ştii, şi-apoi, nu e chiar cum ai intra în cuşca unui leu. Suntem totuşi oameni civilizaţi.

— N-am vrut să vin de la bun început.

— Te temi?

Întrebarea fusese pusă cu ironie, dar, spre surprinderea lui Thorpe, Morag ridică doar uşor din umeri,

simţind însă că-i poate vorbi cu toată încrederea, şi foarte firesc.

— Nu, nu e vorba de asta. Am lucruri mai bune de făcut decât să te apăr de avansurile nedorite din partea unei frumuseţi de optsprezece ani.

— Eu cred că nu, răspunse el repede, amuzat. Peste vreo cinci ani, când va înceta de a mai fi o răsfăţată nesuferită, va fi o fată grozavă, dar deocamdată am avut destule neplăceri din cauza ei şi e mai bine să fiu prudent.

— Totuşi, aveam impresia că eşti capabil să ai grijă de tine. Thorpe îi aruncă o privire piezişă, care, deşi ironică, invita în mod ciudat la o oarecare intimitate.

— Ca toţi bărbaţii, am o aversiune înnăscută pentru scene. Morag nu se putu abţine să nu râdă şi, în spaţiul acela mic, închis al maşinii, râsul ei răsună blând şi ademenitor, tânăr şi pur, element al unei bizare alchimii ce se petrecea între ei.

— Tu vorbeşti, care mănânci fetiţele ca un căpcăun!

— Ţin la ea. În ciuda impertineneţei şi a defectelor ei, uneori e cu adevărat încântătoare. Am o mare afecţiune şi pentru tatăl ei. Mă exasperează însă cum, pur şi simplu, mama ei îi distruge caracterul.

— De ce nu o preiei tu, Thorpe? Este frumoasă şi nu mă-ndoiesc că o vei modela aşa cum trebuie în scurt timp.

Întrebarea ei ar fi putut atrage din partea lui o replică tăioasă, dar, contrar aşteptărilor, Thorpe se arătă cât se poate de deschis la acest dialog.

— În primul rând, am spus că ţin la ea, nu că o iubesc. Ori, am considerat întotdeauna că dragostea este o condiţie esenţială pentru căsătorie.

— Adevărat?

— Adevărat. Te şochează, nu-i aşa?

— Ei bine, da. Mă aşteptam să fii un cinic.

— Sunt, dar nu în totalitate. Vezi tu, am avut avantajul de a avea exemplul unor părinţi devotaţi unul celuilalt, aşadar ştiu că dragostea există. Tot aşa cum pentru Sally nu mai există alt bărbat în afara lui Sandy. Din punctul meu de vedere, este o relaţie ciudată, dar pentru

ei funcţionează. Şi Graham, la fel: cred că e mai fericit aşa nefericit cum e, cu Louise, decât fără ea.

Morag începu să se simtă stânjenită. Oare Thorpe se folosise de exemplul lui Sally şi al lui Graham ca să-i testeze reacţia? Oare nu se putea abţine, nici măcar în astfel de momente de discuţie apropiată, de a face aluzie la pretinsele ei greşeli?

— Probabil că ai dreptate, spuse ea cu răceală

— Ştiu că am. Care-i părerea ta?

— Ei bine… Se gândi puţin, apoi reluă serioasă, uşor încruntată.

Da, am văzut căsătorii foarte fericite, dar şi căsnicii nefericite.

Întotdeauna am fost convinsă că prietenia joacă un rol major în cele mai fericite căsătorii.

— Pasiunea se stinge, dar un prieten rămâne pentru totdeauna

— Asta vrei să spui?

— Da, numai că nu cred că pasiunea se stinge, ci se mai domoleste; cel puţin, aşa am auzit.

Thorpe izbucni în râs.

— De aceea nu te-ai căsătorit? întrebă el ca şi când ar fi avut tot dreptul să ştie. N-a existat nimeni pe care să-l consideri un prieten atât de bun?

— Nu…

Morag se gândi cu tristeţe că Thorpe tocmai găsise punctul slab al aranjamentului ei: în decursul anilor, au existat bărbaţi cu care fusese foarte bună prietenă, dar în niciun caz nu s-ar fi căsătorit cu vreunul din ei.

— Înseamnă că nu te-ai îndrăgostit?

— Ba da, de câteva ori, răspunse ea, vrând să dea o notă de frivolitate, dar, din păcate, nu pentru mult timp.

Dar tu?

Îi răspunse cu blândeţe, dar de undeva, din profunzime, venea totuşi o avertizare că se apropia de o zonă interzisă.

— Se pare că eu nu mă îndrăgostesc cu aceeaşi uşurinţă ca tine.

„Tu ai început”, se gândi ea indignată, furioasă pe ea însăşi pentru a se fi lăsat atrasă pe un teren al confesiunilor destul de intim, pe care el îl delimita, însă, după bunul plac. Hotărâtă, îşi întoarse privirea spre fereastră, conştientă că Thorpe putea fi deopotrivă amabil şi înţepător, ca un arici.

Thorpe tăcu şi el până ajunseră la destinaţie, unde, brusc, se destinse.

Era o seară ciudată. Morag nu putu să nu observe interesul cu care privirile lui se îndreptau asupra ei. Din fericire, hainele pe care le purta erau tot atât de sofisticate ca ale celorlalţi, deşi, cu siguranţă, nu atât de scumpe.

Ştia că verdele-albastru al rochiei ei îi punea în evidenţă culoarea ochilor şi reflecta pe cea a ochilor lui Thorpe, ceea ce îi unea printr-o subtilă legătură.

Da, era mulţumită de felul în care arăta şi ea şi Thorpe, ca şi de privirile apreciative ale celorlalţi invitaţi. Cu toate acestea, nu-i plăcea să fie centrul atenţiei şi ura modul în care Thorpe dădea de înţeles tuturor că are drepturi depline asupra ei. În aceeaşi măsură ura şi tristeţea pe care nici râsul forţat, nici flirtul n-o putea alunga din ochii Gabriellei.

În ciuda temerilor ei, nu era o petrecere cu caracter foarte formal. Familia Shaw angajase o orchestră care cânta melodii foarte plăcute într-o sală mare, în timp ce în celelalte încăperi se puteau juca jocuri de cărţi, discuta, sau erau amenajate ca baruri unde serveau câţiva chelneri. Şi totuşi, era cu mult mai ostentativă decât oricare alta la care asistase ea. Degeaba îşi spunea să profite de ocazia unei astfel de experienţe tot i se părea că timpul trece prea încet.

Thorpe părea mulţumit.

O prezenta acelor oameni, prietenii lui, cu politeţe, prefăcându-se că ignoră privirile lor întrebătoare, după care găsea imediat formula potrivită cu care să se scuze şi să se despartă de ei.

În cele din urmă, când Morag tocmai simţea că explodează dacă mai trebuie să facă încă un schimb de

banalităţi cu una din acele doamne îmbrăcate şi coafate impecabil, care abia îşi stăpânea curiozitatea faţă de ea, Thorpe veni cu ideea salvatoare:

— Hai să dansăm.

Era la fel de degajat şi sigur pe sine pe ringul de dans ca şi în afara acestuia, mişcându-se cu aceeaşi graţie şi naturaleţe, ştiind exact ce să ceară partenerei şi asigurându-se că primeşte exact ceea ce pretinde.

— Dansezi frumos, spuse el rezervat.

— Mulţumesc.

— Crezi că ai putea, totuşi, să renunţi măcar pentru câteva minute, la acest aer de plictiseală?! Este extrem de nepoliticos faţă de gazdă.

— Scuză-mă, răspunse Morag surprinsă, cu sclipiri de furie în ochi.

— Cel puţin prefă-te că te distrezi, altfel, se duce naibii ideea acestei mascarade.

— Şi nu ne putem permite aşa ceva, nu-i aşa? spuse ea, arborând un zâmbet languros, deşi cam şters. Sincer, Thorpe, nu-mi pasă. Nu-mi place s-o rănesc pe Gabrielle şi, cum Graham şi Louise nu sunt aici…

— Ba sunt şi ne privesc.

— La fel ca toţi ceilalţi, întrebându-se ce naiba ai văzut la mine, presupun.

— Ceea ce am văzut eu la tine, văd toţi – doar ai avut grijă să observe, nu-i aşa? O voce plăcută, o faţă drăguţă şi un corp foarte provocator.

Privirea lui o înfioră deopotrivă de plăcere şi de teamă, tot aşa cum strânsoarea braţelor lui o provoca şi o umplea de repulsie.

— Încetează! scrâşni ea printre dinţi. Urăsc să fiu târâtă în centrul atenţiei generale.

— Prostii!

Dacă ar fi aşa, n-ai purta rochia asta. Continuă să joci acest teatru, dacă nu vrei ca purtarea mea să fie şi mai ostentativă.

— Te urăsc!

— Nici eu nu prea mă omor după tine…

Cu insolentă deliberare, îşi plimbă degetele de-a lungul conturului delicat al soldurilor ei, apoi pe spate.

— Scoţi la iveală tot ce-i mai rău în mine, şopti el, zâmbind maliţios, cu ochii îngustaţi.

— Credeam că eşti perfect.

Un muşchi zvâcni aproape imperceptibil maxilarul lui.

— Nu, nu sunt perfect, spre deosebire de tine, sunt cinstit. N-am negat relaţiile amoroase pe care le-am avut; am fost doar discret.

— Mă dezgusti, răspunse ea, jignită şi deziluzionată.

— Mă-doiesc.

Privirea cu care o fixa era atât de pătrunzătoare, încât sfărâma toate zidurile de apărare pe care Morag le ridicase cu atât de multă grijă pentru a se apăra împotriva lui, părând să ajungă direct la mintea şi la inima ei.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, continuă el rar. Dacă n-ar fi acest standard învechit al moralei, aş fi făcut de mult timp dragostea cu tine. Dar, având în vedere că eşti oaspete în casa mea…

Cu un efort uriaş de stăpânire de sine, Morag se abţinu de a-i spune în primul rând, exact ce părere are despre el şi, în al doilea rând, că are şi ea ceva de spus referitor la cine face şi cine nu face dragoste cu ea.

Poate că, nefiind pe un teren prea sigur în privinţa acestui celui de-al doilea punct, îşi muşcă buza, reformulând invectiva, dar făcând-o să sune la fel de sfidător.

— Sper că te vei căsători cu cineva care să te facă să dansezi înnebunit cum îţi cântă ea, de câte ori vrea, fără să crâcneşti!

Cuvintele ei şterseră de pe chipul lui orice expresie de amuzament cinic, făcând parcă să planeze o umbră.

— Parcă tu spuneai că mă descurc cu orice individă. Nu este valabil şi pentru viitoarea mea soţie?

— Trebuie să existe undeva, cineva care să se măsoare cu tine.

— Tocmai dansez cu ea.

Era o recunoaştere uluitoare şi, ridicând privirea şi izbindu-se de expresia lui impenetrabilă, Morag rămase fără replică.

Mai târziu, o invită la dans tânărul care fusese partenerul cel mai constant al Gabriellei – desigur, o înscenare, ca biata Gabriella să poată fi invitată de Thorpe.

Tânărul, Roger nu-mai-ştiu-cum, neconsolat de-a trebui să danseze cu Morag, o conduse într-o poziţie strategică de unde o putea supraveghea tot timpul pe Gabrielle.

După câteva încercări nereuşite de a închega o conversaţie formală, Morag trase concluzia că individul nu poate face două lucruri în acelaşi timp. De fapt, nici n-ar fi deranjat-o dacă acesta s-ar fi concentrat măcar puţin asupra dansului şi n-ar fi călcat-o pe picioare în repetate rânduri.

— Uite ce este: doar nu-ţi închipui că o violează aici, pe ringul de dans, spuse ea calm.

— Poftim?!

În sfârşit, îi atrăsese atenţia cumva, chiar dacă privirea lui, dezlipită cu greu de Gabrielle, se îndreptă asupra ei cu mare nemulţumire.

— Nu mă deranjează că nu vorbeşti, ci faptul că mă calci. Te asigur că Thorpe n-are nicio intenţie de-a o seduce aici şi acum.

— Ah, scuză-mă. Cred că ţi-am lăsat impresia că sunt un prost.

— Deloc, numai că mă-ndoiesc că va aprecia dacă mai continui să te porţi ca un gardian cu ea, sunt foarte puţine femei cărora le place gelozia.

— Ai dreptate, dar, întâmplător, ştiu că… adică…

— Ştii că e îndrăgostită de Thorpe, veni ea în ajutorul bietului tânăr care ar fi inspirat milă oricui.

— Nu te îngrijorează?

— Deloc. E foarte tânără, mult prea tânără pentru Thorpe, adăugă ea pentru a face plauzibil calmul ei, altminteri greu de explicat în presupusa ei postură de îndrăgostită.

— Este şi foarte frumoasă.

— Sigur că este, recunoscu ea râzând, în timp ce Roger, stacojiu, căuta o modalitate de a-şi repara gafa. Dar, cu siguranţă o admiri nu numai pentru frumuseţea ei, nu-i aşa? Aşadar, de ce-ai crede acest lucru despre Thorpe? N-ai nimic altceva în comun şi, indiferent de ceea ce-ai auzit, Thorpe nu e genul de bărbat care să alerge după fiecare femeie frumoasă pe care o vede.

— Totuşi, trebuie să ştii că are o anumită reputaţie în acest sens, iar Gabrielle e convinsă că e îndrăgostită de el.

— Îi va trece, comentă ea prozaic. Iubirile la această vârstă sunt pasionale, dar trec repede. Lasă-i timp.

Un sfat foarte înţelept, dar, din nefericire, tocmai atunci Morag ridică privirea şi-i surprinse pe Thorpe şi pe Gabrielle, el zâmbindu-i fermecător cum numai el ştia s-o facă, iar ea, privindu-l în extaz. Aproape că pierdu ritmul, copleşită de o durere neaşteptată, la fel ca dorinţa bruscă de-a fi şi ea privită de Thorpe măcar o dată aşa, ca şi cum ar fi considerat-o cea mai fascinantă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Muzica se opri şi Morag se trezi în acelaşi grup în care se aflau Graham, Louise şi Gabrielle! Deşi se enervă când Thorpe îi cuprinse talia cu braţul şi o trase spre el, căldura pe care o simţi în adâncul sufletului părea să aibă prea puţină legătură cu imediata lui apropiere fizică.

În partea a doua a serii, atmosfera deveni mult mai degajată şi oaspeţii păreau să se distreze de minune. Ţinând cont de observaţiile lui Thorpe, Morag se hotărî să participe cu mai mult interes şi, relaxându-se, treptat, redeveni ea însăşi – o prezenţă plăcută şi interesantă, cu suficientă experienţă în astfel de evenimente sociale pentru a se putea distra şi simţi în largul ei, nestingherită; atâta doar că nu putea ignora prezenţa permanentă a lui Thorpe alături de ea.

Chiar înainte de toastul care urma să însoţească paharul cu şampanie închinat în cinstea sărbătăritei, simţi o atingere uşoară pe umăr.

— Morag? Morag Nelson?

— Greg! exclamă ea surprinsă, întorcându-se. Ce bine-mi pare că te văd!

Bărbatul zâmbi şi o sărută pe frunte, ochii lui sclipind jucăuş observându-l pe Thorpe cum îl priveşte circumspect.

Morag resimţi privirea lui fixă, aproape insolentă, ca un suflu de gheaţă şi, nesigură pe sine, făcu prezentările, timorată de veşnica suspiciune a lui Thorpe în privinţa moralei sale.

— Greg Layton este un vechi prieten.

— O prezentare plină de tact, draga mea, spuse Greg pe un ton glumeţ, abia abţinându-se să râdă, hotărât parcă să fie cât se poate de enervant. Te-am iubit nebuneşte timp de trei luni, cât timp ai avut grijă de copilul surorii mele, iar tu m-ai tratat cu nepăsare!

— Exagerezi, ca de obicei. Refuzând să se lase intimidată de răceala lui Thorpe, Morag îl privi în ochi cu îndrăzneală, simţindu-se datoare să explice: Ne-am cunoscut în ţinutul MacKenzie, la ferma cumnatului său.

— La mile depărtare de lumea civilizată, adăugă Greg pe acelaşi ton vesel şi glumeţ. Trebuia să stau un timp într-un loc cu climă uscată, în convalescenţă.

— Cum te simţi acum?

— Foarte bine, mulţumesc. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut aici, adăugă el zâmbind cu un farmec ce-l egala pe cel al lui Thorpe.

Ce faci aici?

— Hotărăşte dacă poate să suporte să-şi petreacă restul vieţii aici, interveni Thorpe, în mod surprinzător, luând-o pe Morag de mână cu un gest posesiv.

— Ce bine de ea! comentă Greg zâmbind, când privirea lui ageră surprinse mirarea de pe faţa acesteia. Întotdeauna am fost de părere că e foarte frumos aici, dar nu ştiu dacă mi-ar plăcea să-mi petrec restul vieţii într-un loc ca acesta, atât de departe de luminile metropolei.

— Prostii! spuse Morag, încercând să redea conversaţieie aparenţa de normalitate. Îţi plăcea mult în MacKenzie.

— Dar e altfel acolo… parcă e o lume diferită. Există şi acolo o familie Cunningham, la ferma Flathead.

— Vărul meu.

— Da, da… mă gândeam că aveţi aerul familiei.

Conversaţia căpătă un caracter general şi, discutând despre o mulţime de oameni şi locuri de pretutindeni din ţară, Greg şi Thorpe constatară că aveau un număr considerabil de prieteni şi cunoştinţe comune. Trecură de la un subiect la altul, astfel încât putu şi Morag să participe de multe ori comenteriile ei, stârnind reacţii dure din partea lui Thorpe.

Ce prostie, se gândi ea, să se teamă că s-ar putea îndrăgosti de el! îşi închipuise că-l cunoaşte şi-l înţelege, dar, ascultându-l, îşi dădu seama că mai erau multe faţete ale personalităţii lui, ca de exemplu acel caracter incisiv al abordării, pe care nu le bănuise. Da, poate că era un amant nemaipomenit, dar ea avea nevoie de mult mai mult de la bărbatul iubit. Sau, poate că se comportase faţă de el atât de proteste, încât se simţea îndreptăţit s-o ignore complet din punct de vedere intelectual. Înfiorător gând! Totuşi îi mai domoli furia, deşi nu şterse toate resentimentele. În orice caz, îi şterse orice urmă de veselie, şi când el propuse să plece, acceptă cu mare uşurare.

Se făcuse târziu şi brusc, Morag se simţi cuprinsă de oboseală, aşa că, imediat ce urcă în maşină şi Thorpe puse în funcţiune radiatorul, adormi.

— Trezeşte-te! se auzi la un moment dat vocea lui.

— Hmm… Am ajuns acasă?

— Acasă? Da, am ajuns, răspunse el zâmbind. Vrei să te duc eu înăuntru?

Propunerea lui o trezi rapid.

— Nu! Pot merge şi singură.

— Bine. Atunci coboară!

Morag coborî, dar incapabilă să se orienteze în bezna din garaj, rămase nemişcată, aşteptând ca Thorpe să coboare şi să vină spre ea.

— Trebuie să ai ochi de pisică!

— Nu vezi? Dă-mi mâna.

Neavând de ales, Morag se lăsă condusă.

— Ţi-e frig?

— Da; e frig aici.

— Acum e mai bine? întrebă el când ajunseră în casă.

— Da, mult mai bine.

De fapt, se gândea cum să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui, dar Thorpe rezolvă problema trăgând-o la pieptul lui şi sărutând-o brutal. Furioasă, Morag începu să se zbată, conştientă că, în momentul acela nu-l interesa nimic altceva decât să se elibereze de o dorinţă acumulată pe parcursul întregii seri.

— Nu asta e reacţia ta obişnuită, remarcă el ironic, imobilizând-o fără nicio greutate.

— Nu faci decât să te foloseşti de mine.

Thorpe râse, dar râsul lui suna trist.

— Dac-aş fi vrut să mă folosesc de tine, ai fi fost în patul meu, nu în braţele mele. Şi, în definitiv, de când atâta pudoare?

— Nu-mi place să fiu sărutată de parcă… de parcă-aş fi un obiect! Dă-mi drumul, Thorpe. Nu mai ai nevoie de nimic de la mine. Nu mai e nimeni care să ne vadă, aşa că nu mai avem de ce continua această farsă.

Privirea lui sclipi ca o lamă de oţel, făcându-l să pară crud şi fioros ca un animal de pradă.

— Vreau să cred că apariţia lui Greg Layton nu are nicio legătură cu neobişnuita ta timiditate.

— Nu! N-a fost niciodată nimic între mine şi Greg. Thorpe… e târziu, sunt obosită, şi, deşi îţi închipui că mă poţi maltrata oricând ai chef, să ştii că nu e nici necesară, nici binevenită o astfel de purtare. Vreau să merg la culcare.

— Atunci, du-te.

— Cum, din moment ce mă ţii ca pe un purcel slinos!

Spre mirarea ei, Thorpe izbucni într-un hohot de râs care păru să-i şteargă şi furia şi dorinţa. Când se linişti, se aplecă şi o sărută uşor, tandru!

— Du-te să te culci, Morag, dar mâine-dimineaţă

după micul dejun, te aştept în birou să discutăm.

Mirată, Morag urcă în camera ei şi rămase mult timp treză, aşteptând să-l audă şi pe el mergând în camera lui. Zadarnic, însă.

Capitolul 1

Urmă o dimineaţă senină şi caldă care anunţa apropierea verii, cu zumzet de albine şi fâlfâiri de aripi ale păsărilor în zbor.

De unde stătea, pe terasă, Morag privea florile albe ale arbuştilor de dincolo de grădină, cu sufletul plin de acea plăcere atât de apropiată de durere, încât erau aproape imposibil de separat. Se gândea, visătoare, la cât de frumoasă era Wharuaroa primăvara, apoi, ca şi cum ar fi încercat să iasă din capcana în care simţea că intrase, se tot străduia să evoce în minte şi alte locuri prin care trecuse, la fel, sau poate chiar mai frumoase când purtau podoaba primăverii.

Pesemne că soarele avea puteri magnetice din moment ce, deşi era atât de devreme, auzi uşa deschizându-se şi-l văzu pe Thorpe venind spre ea.

— Bună dimineaţa, zâmbi ea uşor nesigur.

— Bună dimineaţa!

Fără nicio reţinere, Thorpe căscă şi se-ntinse etalându-şi superba alcătuire a muşchilor, apoi zâmbi surprinzând privirea admirativă a lui Morag, în ciuda ei însăşi. îmbujorată, aceasta vru să intre în casă, dar Thorpe o opri, prinzând-o de umăr.

— Nu pleca. Vreau să discut ceva cu tine.

— Aici?

— Am putea face o plimbare. Vino să vedeam orhideele.

Orhideele erau adăpostite de vânt şi soare într-un chioşc mic

— Un spaţiu mult prea restrâns pentru a se simţi în largul ei alături de Thorpe, dar nevrând să strice acea dimineaţă frumoasă cu o contrazicere, Morag acceptă, ridicând uşor din umeri, lăsându-se condusă prin pajiştea plină de rouă.

Odată ajunşi acolo. Thorpe părea să fi uitat scopul venirii lor, mulţumindu-se să admire, împreună cu ea frumuseţea acelor flori pe care le atingea cu o delicateţe de care nu l-ar fi crezut în stare.

Conştientă că, împotriva voinţei sale, ceva se petrecea în sufletul ei, Morag o luă puţin înainte, atât de absorbită de gânduri, încât tresări în mod absurd când Thorpe începu să vorbească.

— Linişteşte-te, spuse el uşor amuzat, observându-i încordarea. Doar n-am de gând să te bat.

— Ai fi în stare.

Zâmbetul lui deveni de data asta trist.

— Prostii. Nu încerca să te prefaci că ţi-ar fi teamă de mine, căci ştiu al naibii de bine că nu-ţi e.

— Bine, dar nu vrei să-mi spui, totuşi, ce e cu toată povestea asta? Pari misterios; ce pui la cale?

— Graham mi-a spus ceva ce m-a făcut să cred că Louise a fost nepoliticoasă cu tine.

„Asta-i bună!” se gândi Morag, privindu-l cu precauţie, fără însă să spună nimic.

— E adevărat? insistă el.

— Şi chiar dac-ar fi, ce importanţă are pentru tine? Pot să am grijă şi singură de mine.

— Ştiu. Uite, începu el ca şi cum ar fi luat o hotărâre de moment. Având în vedere cât de vorbăreaţă e sora mea, presupun că te-a pus în temă în legătură cu moştenirea acestei ferme.

— Da; ştiu că ţi-a fost lăsată ţie.

Conştientă de cât de greu trebuie să-i fi fost să discute cu ea astfel de probleme personale, Morag nu putea să nu aprecieze încrederea pe care i-o arăta.

— Şi că Graham, poate în mod firesc, consideră că a fost privat de dreptul său.

— Da.

— Şi că vrea ca ferma să se împartă.

— Da. Ar fi atât de grav?

— Din păcate Graham nu s-a schimbat în decursul anilor. Ar face tot ce i-am interzis să facă. În primul rând,

ar tăia arbuştii care acoperă dealurile şi ar planta pini în locul lor.

— Nu! Nu e posibil aşa ceva.

Oricât ar fi căutat, Thorpe n-ar fi putut găsi o modalitate mai sigură de a-şi atrage simpatia ei. Este adevărat, pinii constituiau o parte importantă a economiei ţării, dar tăierea acelor arbuşti care acopereau zona de sute de ani ar fi fost un adevărat sacrilegiu. Şi-l credea pe Graham în stare de aşa ceva, acum, după ce aflase ce fusese în stare să spună despre relaţia lor.

— Ba da. Thorpe făcu o pauză, ca şi cum n-ar fi ştiut sigur dacă să-i spună mai mult sau nu, apoi continuă. Am tot încercat să-l conving să se mute la ferma noastră din Waikato, dar probabil că are impresia că, dacă ar părăsi Wharuaroa, este ca şi cum ar pierde o bătălie. Singura care l-ar putea convinge să plece este Louise. Numai că ei îi plac avantajele, sociale şi financiare, de a fi un Cunningham de la Wharuaroa. Aşadar, a fost nepoliticoasă cu tine?

— Da.

— După cum o cunosc, dacă ne logodim, va pleca. N-ar suporta ideea ca tu să ai o poziţie superioară faţă de ea.

Morag simţi că nu mai rezistă acelui chin. Se aşeză pe o ladă, încercând să-şi adune puterile.

— Ai un tupeu nemaipomenit ca să sugerezi aşa ceva. În primul rând, n-am nicio dovadă că Louise va hotărî să plece. Poate că i se va părea mult mai amuzant să rămână şi să-mi transforme viaţa într-un calvar.

— O cunosc bine. Dumnezeu ştie că am avut timp destul ca s-o cunosc, continuă el pe un ton de agresivitate abia stăpânită.

— Da, cred că da…

Morag îşi dădea seama că începuse iar s-o intimideze, exact ca prima dată, când îi propusese să joace rolul de îndrăgostiţi. Apoi, îi veni în minte insinuarea lui Sally… că Louise ar regreta că nu se căsătorise cu fratele cu care ar fi trebuit. O privire rapidă spre faţa întunecată a lui Thorpe o făcu să se întrebe dacă nu cumva Louise

încercase să remedieze cumva acest fapt, după care se îngrozi de propriile ei gânduri josnice.

Se ridică, indignată, hotărâtă să nu se lase târâtă într-o logodnă de circumstanţă, dar, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Thorpe o prinse de braţ, imobilizând-o, pentru a-i controla parcă mai bine revolta ce i se citea pe faţă. Ciudat, însă, nu începu cu ameninţările.

— Îmi pare rău că ideea îţi repugnă atât de mult, dar crede-mă, Morag este important.

— Da, Thorpe, dar… Ah, urăsc să trăiesc în minciună, cu atât mai mult o astfel de minciună. Şi apoi. Sally…

— Sally? Dacă te simţi mai bine, îi voi spune adevărul. Şi pentru ea va fi mai uşor. Sunt sigur că ai observat că nici ea n-o place pe Louise. Şi, te rog să mă crezi, am impresia că va fi spre binele Louisei şi al lui Graham.

Odată plecat de aici, când nu va mai fi ros de invidie şi frustrare, va fi mult mai fericit.

— Dar Louise?

— Îl iubeşte, chiar dacă nu-ţi vine să crezi. Când îşi va da seama că el e fericit, va putea fi şi ea fericită.

— Sper să ai dreptate.

— Am, veni răspunsul lui categoric, cu un aer de superioritate care o înfurie şi mai mult.

— Asta nu-ţi dă dreptul să te porţi brutal cu mine.

— Nu?! Fii liniştită, continuă el sarcastic, dându-i drumul din strânsoare şi cuprinzându-i cu un gest nepăsător umerii cu braţul.

Va fi un aranjament pur formal, exceptând unele momente în care poate apărea necesar să… te brutalizez puţin… aşa, pentru ca totul să pară cât mai verosimil.

Morag se enervă şi mai mult, dându-şi seama că se simţea în siguranţă doar la simpla lui atingere.

Se-ntoarseră acasă. Soarele strălucea mai puternic şi totul în jur era mai viu colorat – sau poate aşa i se părea lui Morag.

Îi întâmpină Sally, zâmbind, cu o lumină ciudată jucându-i în ochi.

— Acum v-aţi întors? întrebă ea maliţios, după care izbucni în râs.

— Sunt prea bătrân pentru petreceri care ţin toată noaptea. Şi… ai grijă cum te porţi, Sally. Morag tocmai a acceptat să se mărite cu mine.

Morag îl privi uluită: Thorpe ar fi trebuit să-i spună adevărul, nu să facă brusc acest anunţ. Întrebarea ei mută se izbi de expresia lui impenetrabilă, îngrozitor de enervantă. Numai că Sally întâmpină vestea cu un strigăt de bucurie care-i scoase rapid din casă pe toţi: Hazzel Soldier, băieţii. În iureşul felicitărilor, îmbrăţişărilor şi sărutărilor, Morag simţi o cumplită deprimare: ura să-i mintă pe toţi aceşti oameni de care se ataşase atât de mult.

— Ai spus că ai ceva de discutat cu Sally, se adresă ea lui Thorpe, nemaiputând rezista când o auzi pe aceasta învăţându-şi copiii s-o strige „Mătuşa Morag”.

Aparent, Thorpe nu era deloc deranjat de toată acea tevatură, ba mai mult, zâmbea de parcă era cea mai fericită zi din viaţa lui, cu toate că, nefiind un extrovertit, nu lăsa prea mult să se vadă. Iar ea, cu cât toată lumea îi ura fericire, cu atât îi venea să plângă mai amarnic.

Sally se retrase să discute cu Thorpe doar zece minute şi, când se-ntoarse în bucătărie, nu părea deloc afectată de revelaţia acestuia.

— Thorpe te-aşteaptă la el în birou, spuse ea, veselă. Sunteţi foarte şireţi… Scumpa mea, te roagă Thorpe să mergi la el, se văzu ea nevoită să repete, deoarece Morag rămase locului, privind-o lung, uluită.

Era o încăpere în care atunci intra pentru prima dată – o încăpere destul de austeră şi întunecoasă, cu rafturi cu cărţi de jur-împrejur. O hartă a fermei era agăţată la loc de cinste pe perete. În spatele biroului erau tablouri cu vite îngrozitor de grase. „Birou în stil englezesc”, se gândi Morag, numai că, în locul scenelor de vânătoare erau două peisaje caracteristice pentru Noua Zeelandă.

Aşezat la birou, Thorpe avea în faţă câteva cutii mici cu bijuterii.

Instinctiv, Morag îşi ascunse mâinile la spate, îmbujorându-se când îi întâlni privirea ironică.

— M-am gândit să porţi unul din aceste inele. Nu obiecta – nimeni n-ar crede că nu ţi-am dăruit un inel.

— Ca semn de servitute, presupun.

— Bineînţeles; însemn tot ce-mi aparţine. Preferi unul nou?

— Ah, nu! Acestea sunt minunate, spuse ea după ce privi îndelung pietrele preţioase ce sclipeau ademenitor pe măsură ce fiecare cutiuţă era deschisă. Au ceva magic.

— Da; farmecul frumuseţii. Acesta a fost al bunicii, explică el punându-i pe deget un inel cu rubin. Te deranjează o montură în stil vechi?

— Deloc; voi avea cea mai mare grijă.

Gestul lui, de a risca o bijuterie de familie pentru ea, o înduioşă.

— Nu, nu acesta. Thorpe scoase inelul cu rubin şi-i puse pe deget unul cu safir de un albastru ca al mărilor tropicale la apus. Este chiar culoarea ochilor tăi.

— Nu prea, protestă ea.

De fapt, şi ei tot acesta îi plăcuse cel mai mult şi dădea mâinii ei o eleganţă aparte. Singura ei bijuterie era un lanţ fin de aur moştenit de la mamă şi cu atât mai mult o impresiona că acest bărbat, deşi avea o părere atât de urâtă despre ea, îi încredinţase un astfel de giuvaier.

Aşadar, asta este, spuse ea sec, pentru a-şi ascunde acel amalgam de emoţii ce-o copleşeau când, cu fiecare atingere a razelor de soare, piatra părea să prindă viaţă în mod misterios. Acesta al cui a fost?

— Al unei mătuşi.

Imediat, Thorpe redeveni distant, ca şi cum ar fi regretat momentele de sentimentalism.

— Am discutat cu Sally, anunţă el ca şi cum ar fi reluat o afacere.

— Am bănuit.

O privi ciudat, apoi, ridicându-se de la birou, veni lângă ea şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Nu mai fi aşa de distrusă. Logodna cu mine nu

înseamnă sfârşitul lumii. Consider-o un joc, sau o obligaţie de serviciu, dacă îţi e mai uşor.

Ar fi fost imposibil să-i explice că tristeţea ei avea şi alt motiv în afara faptului că era silită să mintă. Când o trase la pieptul lui, Morag îşi dădu seama că voia să fie logodnica lui; o durea că totul era o minciună. Era îndrăgostită de el de câteva săptămâni, dar abia atunci avusese revelaţia că, de fapt, cedase total acelei atracţii malefice!

Rămase în braţele lui, simţindu-se protejată şi în deplină siguranţă, fericită să constate că în acea îmbrăţişare era, mai mult decât orice altceva, o infinită tandreţe.

— Presupun, şopti el după câteva clipe, că femeile vor o logodnă romantică şi, dacă nu se-ntâmplă aşa, se simt înşelate. De-asta arăţi de parcă ţi s-a furat prăjitura?

— Nu ştiu. Thorpe…

— Da?!

— N-are importanţă.

Intenţionase să-l întrebe dacă tot mai credea că ea şi Graham făcuseră dragoste, dar se răzgândi, nevrând să distrugă liniştea fragilă a acelei clipe. De fapt, nici nu voia să ştie şi prin purtarea ei, nici nu-i dăduse motiv să creadă altfel.

— Ştii, Morag, te-aş tot ţine aşa în braţe, e foarte plăcut, dar am de lucru. Înainte de a pleca, aş vrea totuşi să-mi spui unele date pentru anunţul de logodnă.

— Anunţ?!

— Da, pentru a părea cât mai verosimil.

— Nu m-am gândit la asta…

— Gândeşte-te acum. Vreau numele părinţilor tăi. Morag îi dădu informaţiile cerute, destul de încordată, după care se pregăti să plece.

— Cred c-ar trebui să încheiem un armistiţiu până se termină toată poveste asta.

Obosită, Morag încuviinţă din cap, deşi gândindu-se ce-ar putea însemna acest lucru în cazul lor. Era însă hotărâtă să nu-i dea ocazia să vadă ce se petrece în inima

ei; l-ar fi amuzat grozav să descopere că fata pe care o dispreţuia atât se îndrăgostise de el!

— Cum, atât de supusă?!

M-aşteptam la o reacţie violentă!

— Nu te poţi plânge de mine…

— Nu, deloc. Aşadar, ne-am înţeles.

N-ai acum nimic altceva de făcut, decât să te porţi cât mai convingător, astfel încât s-o convingem pe Louise.

— Nu ne revine amândurora această sarcină?

— Nu am niciun dubiu în privinţa mea. Pe când tu eşti în stare să te-nfurii în orice clipă pe mine şi să strici astfel totul.

— Nu o voi face, promise ea grăbindu-se să iasă, întrucât prezenţa lui mult prea puternică îi devenise insuportabilă.

Primul cu care se întâlni a fost Richie, care exersase noul ei apelativ în timp ce împingea o maşină de jur-împrejurul covorului.

— Eu nu uit să-ţi spun „mătuşă”, anunţă el cu un zâmbet larg, pe când Jason, da.

— Cu toate acestea, amândoi sunteţi la fel de inteligenţi. Unde e mama?

— Sus, cu Jason şi cu Rachel.

Erau în camera copiilor şi Jason îşi ajuta mama să facă patul.

— Sally, nu trebuie să faci niciun efort!

— Jason mă ajută şi m-am plictisit să stau toată ziua fără să fac nimic. Sincer, Morag, mă simt mult mai bine – cred că datorită primăverii.

— Nu s-au terminat zilele friguroase şi ploioase, dar ai dreptate, se simte în aer prospeţimea primăverii. Oricum, ce-a fost greu a trecut!

— În orice caz, pentru tine. De acum încolo, draga mea, trebuie să te comporţi ca un membru al familiei, nu ca bona copiilor mei.

— Pot fi şi una şi cealaltă.

— În ceea ce priveşte copiii, vom împărţi în mod egal responsabilitatea. Nu, nu, nici nu vreau s-aud, insistă ea

când Morag încercă să protesteze.

Thorpe va vrea să se laude cu tine şi nu-i va plăcea deloc când, din cauza acestui simţ al datoriei atât de exagerat la tine, vei vrea să-l refuzi să ieşiţi împreună. De fapt, noi am hotărât să dăm o mică petrecere în câteva zile, ca să te prezinte prietenilor lui cei mai apropiaţi. Îţi va plăcea!

În condiţii normale, poate că da, s-ar fi bucurat; deocamdată, însă, se zbătea între ruşinea de a-i înşela pe apropiaţi şi durerea cu care îşi dădea seama cât de mult însemna Thorpe pentru ea. Simţea că nu mai e ea însăşi, ci devine circumspectă şi parcă mereu în defensivă.

Când, puţin mai târziu, Lauren o sună s-o invite la cină, Morag se scuză, pretextând că e ocupată.

— Oh, biata de tine! Lasă, altă dată. Sau, mai bine ia şi băieţii cu tine şi vino acum.

Morag se pregătea să refuze din nou, când Thorpe îi luă din mână receptorul.

— Când ar vrea să vii? o întrebă el, astfel încât să nu se audă la celălalt capăt al firului.

— În această după-amiază.

— Alo, Lauren, sunt Thorpe. Bună! O aduc eu la tine pe la trei. E bine? Nu, nu putem diseară, avem programat altceva, dar venim acum.

Puse receptorul în furcă şi, înainte ca Morag să poată protesta, indignată de aranjamentele pe care le făcea în numele ei, veni cu o justificare cât se poate de plauzibilă:

— Ea şi Alan îmi sunt prieteni vechi, aşa că trebuie să le spunem înainte ca anunţul să apară.

— Da… bine… Dar ce este în seara asta?

— I-am invitat pe Graham şi pe Louise.

— Îngrozitor!

— Să sperăm că nu va fi chiar aşa. În orice caz, e bine că au toată ziua la dispoziţie să digere această veste.

— Da, într-adevăr, se arătă ea imediat de acord, amintindu-şi maniera total lipsită de diplomaţie în care Louise îşi exprima părerea.

— Eşti speriată?

— Nu. Nu mă simt în largul meu, dar nu sunt speriată.

— Foarte bine. Şi-acum, să mergem la masă, până nu ne asurzeşte Hazel.

La Wharuaroa exista obiceiul original ca mesele să fie anunţate printr-o bătaie ca de gong într-un taler metalic.

— Mă tem că de data aceasta, e Richie. E înnebunit după acest instrument şi, câteodată, Hazel îl lasă să se distreze.

Lauren şi Alan locuiau într-o casă modernă, la mică distanţă de şosea.

— Este o casă frumoasă, spuse Morag, privind în jur cu plăcere.

Dar, cât de nouă în comparaţie cu Wharuaroa.

— Eşti şi tu la fel ca Lauren, căreia nu-i place să locuiască într-o casă veche?

— Nu, în niciun caz. Casele vechi au personalitate. Va dura ani de zile până când această grădină să devină tot atât de minunată ca a voastră.

— M-ai convins; îmi retrag orice bănuială cum că ai prefera ceva modern, strălucitor, dar lipsit de valoare.

E cazul să ne grăbim, până când Lauren nu moare de curiozitate!

Într-adevăr, aceasta deschise larg uşa, nerăbdătoare încă înainte ca ei să fi ajuns.

— De când v-aştept! Intraţi! Am făcut o prăjitură cu mult mai bună decât oricare alta făcută de Hazel!

— Nu pot să mă pronunţ până nu o gust. Morag, tu ştii să faci prăjituri?

— În general, nu, dar este una care-mi reuşeşte grozav, răspunse ea roşind, simţind privirea lui Lauren îndreptată asupra safirului de pe degetul ei.

— Vă rog spuneţi-mi ca să nu fac vreo gafă îngrozitoare, veni neîntârziat reacţia acesteia.

— Eşti prima care afli în afară de familie. Ne-am logodit oficial în această dimineaţă chiar înainte de micul dejun, anunţă Thorpe.

Urmară, într-o sinceră efuziune, îmbrăţişările şi urările de rigoare din partea lui Lauren şi a soţului ei, încântaţi de acea veste.

Morag trebuia să facă mari eforturi pentru a afisa buna dispoziţie pe care Thorpe o mima cu aerul cel mai firesc cu putinţă, dând gazdelor o mostră convingătoare a imaginii sale de bărbat îndrăgostit.

Morag îşi alese hainele cu mare grijă, apoi, după ce se îmbrăcă, se privi îndelung în oglindă: mignonă, cu părul negru încadrând o faţă pe care ochii albaştri şi conturul buzelor o făceau de neuitat era o apariţie sofisticată.

Nu se simţi cu nimic mai liniştită; ar fi trebuit să nu cedeze niciodată planului diabolic al lui Thorpe.

Era deja la jumătatea scărilor, când se gândi la reacţia lui Graham şi constată că-i era imposibil s-o anticipeze.

— Nu aici e locul şi momentul să te răzgândeşti, o auzi ea pe Sally în spatele său. Ţi-e foame? Lui Thorpe nu-i plac cei ce şovăie.

— Nu şovăi, doar mă gândeam.

— Vei avea destul timp după. Acum, concentrează-te asupra momentului prezent. Am impresia că nu va fi deloc o seară uşoară.

Capitolul 8

Şi totuşi, seara începu destul de plăcut, deşi Morag era conştientă de-o anumită tensiune apăsătoare, aproape ameninţătoare.

Primi felicitările cu zâmbetul pe buze, apoi dădu dovadă de-o desăvârşită stăpânire de sine când Louise şi apoi Graham o sărutară.

Thorpe era o gazdă perfectă, secondat de Sally, şi totul decurgea bine şi în modul cel mai plăcut; numai dacă inima bietei Morag n-ar fi bătut nebuneşte de câte ori simţea ochii aceia verzi ca marea aţintiţi asupra ei.

Louise nu era în niciun caz o fire expansivă, dar ştia să fie foarte manierată când voia şi comportamentul ei din seara aceea nu mai avea nimic comun cu cel al femeii nevropate pe care o ştia Morag. Graham părea total supus

şi închistat, nelăsând să transpară nimic din ceea ce-ar fi putut veni din interior.

De câteva ori, însă, Morag îl surprinse privind-o, ceea ce o neliniştea profund.

— Şi când intenţionaţi să vă căsătoriţi, Thorpe? întrebă Louise.

— Cât mai repede.

Conştientă că Louise îi studia fiecare reacţie, Morag îşi stăpâni mirarea.

— Nu-ţi stă în fire să faci lucrurile în pripă. Există vreun motiv?

Thorpe ridică din umeri cu un aer indiferent dincolo de care abia dacă răzbătea sclipirea de furie din priviri

— Motivul obişnuit, Louise. Cred că-ţi aminteşti cun eraţi şi voi înainte de a vă căsători!

Şi-apoi, nu avem de ce să mai aşteptăm.

— Da, sigur că da. Îşi puse paharul pe masă, apoi se rezemă de spătarul scaunului, cu aerul unei prinţese descinse direct dintr-un basm. Este foarte ciudat ca doi fraţi să iubească aceeaşi femeie, remarcă ea, dând acelor cuvinte pline de gravitate un ton glumeţ.

Ignorând gestul de protest al lui Graham, Thorpe întinse mâna spre Morag, trăgând-o spre el.

— Nu cred că acea idilă adolescentină poate fi numită cu adevărat dragoste, comentă el ca şi cum ar fi fost amuzat şi uşor plictisit. În orice caz, în ceea ce-o privea pe Morag.

— Da, categoric, reuşi aceasta să rostească, simţind că privirea lui Thorpe o obliga să confirme.

Ştiu bine că nici pentru tine nu a însemnat foarte mult, adăugă ea privindu-l pe Graham.

Ochii lui plini de furie şi mirare, o fixară mai întâi pe ea, apoi pe Thorpe.

— De altfel, a fost de mult. Aşa e… o idilă la acea vârstă nu înseamnă mult. Totuşi… cred că prima dragoste nu se uită.

— Este de obicei înlocuită, îi răspunse Morag calm, deşi îşi simţea inima plină de compasiune pentru el.

— Într-adevăr, capitulă Graham după câteva clipe de ezitare, întorcându-se către soţia sa şi luând-o de mână. Este înlocuită de adevărata dragoste, cea care durează. Cine a fost prima ta dragoste, Louise?

— Un băiat care vindea mere; erau cele mai delicioase mere şi, cum eram un purcelus lacom, îl adoram. Îmi amintesc cum, o dată, am făcut o criză de furie pe stradă pentru că bona mea nu a vrut să-mi cumpere un măr.

Iată, nici acum nu l-am uitat… I-ai spus lui Thorpe ce-am hotărât?

— Nu.

— Atunci, e momentul s-o faci, dragul meu. Şi pentru noi a fost o zi a deciziilor importante, deşi pot spune că ne hotărâsem de câteva săptămâni; mai aşteptam doar confirmarea faptului că sunt gravidă.

Efectul vestit a fost cel scontat, având în vedere privirea triumfătoare cu care o învălui pe Morag.

Urmară felicitările într-un cadru de presupusă fericire generală, dar Morag continua să se gândească la rostul acelui ciudat preludiu, parcă regizat într-un anumit scop, încercând să-i descifreze semnificaţia. Era ca şi cum Thorpe l-ar fi forţat pe Graham să recunoască public minciunile pe care le spusese despre relaţia lor şi astfel să se detaşeze complet de trecut. Oricum, logodindu-se cu ea, Thorpe demonstra că nu-l crezuse.

Când Graham anunţă scurt că au de gând să se mute la Waikato, nimeni nu păru surprins.

Urmă o cină delicioasă şi, bineînţeles, şampania.

— Sally, în loc de cafea, mai bine ai bea cacao, spuse Thorpe observându-i ochii încercănaţi. Apoi, ar fi bine să mergi la culcare; arăţi obosită.

— Asta îmi place cel mai mult la familie!

Câtă delicateţe, cât tact! Graham, spune tu, arăt chiar atât de îngrozitor?

— Da, răspunse el, izbucnind în râs.

Era prima oară de la venirea ei când Morag îl auzea râzând şi rămase surprinsă de cât de tânăr arăta când nu

mai avea acea expresie de încordare. Thorpe avusese răbdare: măcar atât se câştiga cu această mascaradă – chinul ei adusese puţină fericire pentru Louise şi Graham. Cu siguranţă că, după ce vor pleca de la Wharuaroa, va fi ca şi când se vor fi eliberat de nişte lanţuri şi vor începe o viaţă nouă.

Din păcate, inima ei avea să rămână pentru totdeauna înlănţuită de dragostea pentru Thorpe.

În zilele care-au urmat a fost o adevărată nebunie. După apariţia anunţului în ziar, au început să sosească felicitări şi cadouri, iar telefonul suna aproape continuu. Bineînţeles că

Morag n-ar fi făcut faţă. Noroc că s-a ocupat Thorpe de toate, în timp ce ea se complăcea să se sprijine de umărul lui puternic, aşa cum făcea şi Sally.

Uneori, şi el părea să se fi schimbat: era la fel de distant, dar mult mai puţin arogant decât înainte. Se-ndrăgostise de el când se purta ca un despot, se gândi Morag mâhnită, acum, asta mai trebuia: să-i arate cât de bun şi de amabil putea fi.

În schimb, nu încerca deloc să profite de poziţia lui de logodnic al ei şi, spre groaza sa, Morag îşi dădu seama că spera de la el un semn cât de mic de dorinţă.

Simţea cum intra într-o stare ca de imponderabilitate când se-ntâmpla ca el să se afle în apropiere şi-i trebuia toată puterea de autoconvingere pentru a-şi spune că de fapt aparenta prietenie pe care i-o arăta era mult mai măgulitoare decât pasiunea de care fusese stăpânit înainte.

— Vrei să vezi pista folosită de avioanele care împrăştie îngrăşăminte pe dealuri? o întrebă Thorpe într-una din acele zile de primăvară când, fiind amândoi în curte, Morag păru curioasă să afle mai mult despre acele avioane pe care le tot vedea pe cer.

— Cum să nu! Pot veni şi băieţii? adăugă ea imediat, sensibilă la rugămintea evidentă din privirea lui Richie.

— Sigur că da!

După care, obţinând permisiunea solemnă din partea

lor că vor fi cuminţi, îşi trecu mâna prin părul lor, ciufulindu-i în joacă, arătându-i astfel lui Morag, dureros de clar, ce tată bun ar fi, ştiind să dozeze perfect spiritul de disciplină cu afecţiunea.

Morag încerca din răsputeri să-şi alunge astfel de gânduri din minte, pentru că de aici până la a i se oferi, uitând de toate preceptele, nu mai era decât un pas. Şi, chiar dacă nu era o femeie cu experienţă, ştia precis că, după câteva clipe de extaz alături de el, nu va mai exista vreun bărbat în viaţa ei.

Dar, cum urcă în maşină, refuză să se mai gândească la viitorul sumbru fără Thorpe, bucurându-se din toată inima de clipele pe care avea să le petreacă alături de el.

Astfel, când totul se va termina şi inelul cu safir va fi din nou în caseta lui va avea cel puţin amintiri care să-i facă viaţa mai frumoasă. Iubirea, chiar şi neîmpărtăşită, face omul mai bun şi-l îmbogăţeşte spiritual.

— Pari neobişnuit de mulţumită, remarcă el, pornind motorul.

— E o zi frumoasă, Richie şi Jason au promis să fie comunţi… Cum aş putea să mă simt deprimată?

— Ei, dac-ai fi spus că măcar parte din această plăcere se datorează faptului că eşti cu mine, te-aş fi dus la un restaurant diseară.

— Ce ziceţi, băieţi? Să-i spun unchiului Thorpe că sunt fericită pentru că este cu noi?

— Da, răspunse imediat Richie.

— Şi eu mă bucur că este cu noi, întări Jason. Conduci mai bine decât unchiul Graham.

— Se pare că trebuie să recunosc şi eu: mă bucur mult că eşti aici.

— Bravo!

Deja am făcut o rezervare la restaurantul „Cuando” din Keri Keri. O să-ţi placă.

Dacă spunea el, însemna că neapărat o să-i placă. Nu mai avea importanţă că făcuse rezervarea fără s-o întrebe şi pe ea înainte.

— Nicio remarcă usturătoare?! şopti el. Niciun

comentariu ironic la adresa metodelor mele dictatoriale?

— De data asta, nu, râse ea, încercând să-şi ascundă starea de nelinişte care o cuprindea de fiecare dată când îi citea gândurile.

— Nu deveni prea docilă. Îmi placi mai mult când ochii îţi scapără de furie şi de sfidare.

— Asta pentru că îţi plac confruntările.

— Să spunem, mai degrabă, că prefer să mă confrunt cu un adversar pe măsură.

Când, în sfârşit ajunseră, un avion tocmai se pregătea să decoleze, după ce fusese încărcat.

— Când priveşti, pare atât de simplu, spuse Morag, care, întâmplător, avea idee de rata mare a accidentelor de pilotaj.

— Pentru el chiar este uşor. Băieţi, ce ziceţi vreţi să-l cunoaşteţi pe şoferul camionului care transportă îngrăşămintele până la avion?

Cum propunerea a fost întâmpinată cu entuziasm, Thorpe îi luă pe rând în braţe, pentru a-i coborî din maşină, un Land Rover înalt, ca orice maşină de teren, apoi, înconjurându-i strâns talia cu mâinile, o ridică şi pe Morag.

Şoferul, Bing Taylor, avea o figură tipică de neozeelandez – înalt, slab, cu pielea arsă de soare şi bărbia bine conturată.

De aceea, când începu să vorbească, o surprinse pe Morag cu atât mai mult cu accentul lui tipic englezesc. Anticipând reacţia ei, Thorpe o privea deja zâmbind.

După ce-i felicită şi discută cu Thorpe despre fermă, Bing le propuse băieţilor o scurtă plimbare cu camionul şi cum nu o acceptă şi pe Morag cu ei, aceasta se văzu în situaţia de a rămâne singură cu Thorpe, în aşteptarea lor.

O briză uşoară îi înfioră braţul – un tremur mai mult nervos, decât de frig.

— Nu ai o jachetă? întrebă Thorpe, căruia părea să nu-i scape neobservat niciun detaliu.

— Ba da, dar e în maşină şi, de fapt, nu mi-e frig.

— Nu mai tremura, doar nu ţi-e frică de mine!

— Nu tremur!

— Aşa-i mai bine, râse el, întorcând-o cu faţa spre est şi ţinând-o în faţa lui, ca s-o protejeze împotriva vântului. Priveşte, spuse el cu blândeţe, dar şi cu nemăsurată mândrie. Aceasta e Wharuaroa.

Aşa cum spunea un poet, „E tot ceea ce pământul poate arăta mai frumos”.

— Numai că vorbea despre Londra.

— Cu atât mai mult. Acest ţinut nu se compară cu niciun oraş. Ei, cum ţi se pare nordul, acum, când ai revenit aici şi-ai exorcizat fantomele trecutului?

— De unde ştii că existau fantome pe care voiam să le alung?

— Am ghicit. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Este frumos; diferit de locul unde m-am stabilit acum, dar are un farmec aparte. Cred că dacă oriunde în acest ţinut, aş fi dusă legată la ochi, tot aş recunoaşte unde sunt după sunete, miresmele din aer, adierea vântului.

Thorpe se aplecă şi o sărută îndelung, făcând-o aproape să-şi piardă suflul.

— Eşti minunată, spuse el cu voce neobişnuit de caldă şi de blândă; mignonă, capabilă, rea de gură, iubitoare, stârnind dorinţe puternice…

— Rea de gură?!

— Da, foarte.

De data aceasta, sărutul lui îi acoperi buzele cu o pasiune la limita brutalităţii, în timp ce o ţinea imobilizată la piept, făcând-o să-i simtă căldura trupului cu fiecare fibră.

— Nu ţi-e teamă că ne surprinde şoferul? întrebă ea şoptit, când buzele lui se desprinseră de ale ei.

— Bing?! Tonul lui era deopotrivă amuzat şi arogant. Şi ce dacă? Ştie că suntem logodiţi. Ar fi surprins mai degrabă de răceala ta, decât de pasiunea mea.

Îi dădu drumul. lăsând-o total nedumerită: Thorpe nu era omul care să facă paradă de sentimentele sale în faţa unui public, ci o persoană discretă, mult prea sigur de valoarea sa pentru a face vreun efort ca să atragă atenţia

celorlalţi. Cât despre ea… îi fusese atât de greu să se stăpânească, să nu răspundă cu aceeaşi pasiune cu care fusese sărutată, încât nu garanta că mai putea şi a doua oară.

Deveni foarte distantă pe drumul de întoarcere, iar pentru cina de la restaurant, nu făcu niciun efort să se aranjeze.

Sally apăru în prag, privind-o uimită, parcă nevenindu-i să creadă:

— Nu te supăra că-ţi spun, dar te-am văzut de-atâtea ori arătând mult mai bine.

Şi, cu mişcări îndemânatice, îi desprinse părul din clamele care-l ţineau prea strâns, ascunzându-i frumuseţea şi bogăţia, sincepu să-l aranjeze cât mai atrăgător.

Morag avea impresia că întreaga lume conspira împotriva ei. De fapt, era exact ceea ce dorea: să arate atrăgător pentru Thorpe. Mai precis, nu o interesa să-l atragă fizic. Ar fi vrut s-o iubească, nu doar s-o dorească şi, din nefericire, ştia că nu putea avea nicio speranţă în acest sens.

Lucrurile nu merseseră deloc bine între ei încă de la bun început, iar atracţia dintre ei se manifesta împotriva lor însile. Păcat că tocmai singurul bărbat pe care-l iubea nu avea încredere în ea.

— Gata! Arăţi minunat! murmură Sally, satisfăcută. Mai trebuie doar încă puţin ruj.

Morag se conformă, supusă şi răsplata veni – dacă răsplată era cuvântul potrivit – sub forma unui licăr admirativ în privirea lui Thorpe.

Cu toate acestea, nu părea să intenţioneze să se poarte ca un îndrăgostit, ci atitudinea lui era mai degrabă de camaraderie. Era poate pentru prima dată în relaţia lor atât de zbuciumată când discutau complet relaxaţi, fiecare din ei ascultând cu interes ce spunea celălalt.

Seara începuse promiţător, dar, din nefericire, primii oameni pe care-i întâlniră cum intrară în restaurant au fost Gabrielle şi Greg.

— Thorpe! strigă Gabrielle, chipul părând să i se

lumineze deodată. Şi tu, Morag! Veniţi lângă noi.

— Nu fi insensibilă, o certă în glumă Greg. Doar vor să fie singuri…

— Vom face o excepţie pentru voi, spuse Thorpe şi faţa Gabriellei radie din nou de fericire.

Se aşezară toţi patru la bar şi Morag încercă să se comporte cât mai firesc posibil, cu toate că… gelozia era o reacţie cât se poate de omenească.

Gabrielle părea să nu mai vadă pe nimeni altcineva în afară de Thorpe, ca şi când acesta îi umplea tot orizontul şi universul. Comportamentul lui nu trăda nimic altceva decât o afecţiune pur prietenească, plăcerea de a se afla în compania unei copile frumoase.

Poate că atitudinea lui rezervată ar fi trebuit să-i dea mai mult de înţeles Gabriellei – cel puţin aşa ar fi vrut ea, Morag.

— Hei, ai adormit? îi şopti Greg, timid.

— Te rog să mă scuzi, mă gândeam…

— Nu te mai gândi. Din proprie experienţă, îţi spun că nu te-ajută cu nimic: de câte ori am gândit şi am încercat să acţionez logic, rezultatul a fost un dezastru, pe când, dacă procedez impulsiv, victoria e garantată. Nu te mai gândi, Morag. Fă cum îţi spune inima.

— Asta am şi făcut.

— Ah, da, uitasem. Oare de ce pe faţa ta nu se vede nici urmă de fericire?

Curioasă, Gabrielle îi întrerupse, vrând să ştie despre ce discutau.

— Amintiri, draga mea. Ştiam că nu te interesează.

— Sigur că nu. Thorpe tocmai mi-a spus că Graham şi Louise se vor muta la ferma din Waikato.

Această observaţie nu reclama niciun răspuns, fiind doar o tentativă din partea Gabriellei de-a fi amabilă cu Morag. Aceasta îi răspunse la fel de politicos, sub privirea amuzată a lui Thorpe şi, în câteva minute, conversaţia redeveni generală, mult mai degajată.

— Gaby, scumpa mea, e timpul să mergem să comandăm cina, spuse Greg, golindu-şi paharul.

— Nu îmi mai spune aşa, protestă Gabrielle, ridicându-se însă imediat să-l urmeze, deşi privirea ei zăbovi mai mult decât trebuia asupra lui Thorpe.

La scurt timp, acesta şi Morag îi urmară în separeul rezervat.

— Eşti cu totul alta acum, când Greg Layton nu mai e pe-aproape ca să încerci să-l impresionezi, îi reproşă el, întrerupând tăcerea de câteva clipe care se instalase.

— Prostii!

Nu încercam să-l impresionez.

— Aşa părea şi nu aveam niciun motiv să întrerup un astfel de spectacol.

Începu să râdă când îi văzu figura intrigată. Ştii, reacţionezi atât de bine când te tachinez, încât nu rezist să n-o fac. Am impresia că logodna noastră funcţionează destul de bine.

— Poate pentru tine!

— Atunci, să bem pentru asta. Fie ca ea să devină la fel de profitabilă pentru amândoi.

— Da… Aproape să regret că au schimbat legea şi nu mai pot să te dau în judecată pentru încălcarea promisiunii după ce vom anula logodna, spuse ea ironic.

— În acest caz, mai degrabă m-aş căsători cu tine. Şi, te rog să mă crezi, te-aş face să regreţi amarnic dac-ai încerca să mă încătuşezi.

Cu aceste cuvinte, figura lui căpătă o expresie de cruzime de care, fără să vrea, Morag se simţi speriată.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa aceasta. Din partea mea, poţi rămâne liber ca un vultur până la sfârşitul vieţii – nu mă interesează.

— Chiar aşa?

— Da.

— Atunci, încetează cu provocările şi mănâncă. De fapt, intenţionam să spun că nu există niciun motiv să rupem logodna.

— Cum?! şopti ea, cu ochii măriţi de mirare.

— Ai auzit foarte bine.

— De ce?

Nu, n-avea de gând să leşine, deşi Thorpe tocmai îi deschisese porţile paradisului.

— Pentru că tot aveam nevoie de o soţie şi caut de mult timp pe cineva atât de potrivită ca tine.

— Vai, mulţumesc!

Răspunse ea sarcastic, gândindu-se totuşi cum de acest bărbat reuşise să-i sucească minţile în asemenea măsură încât chiar şi o cerere în căsătorie atât de insultătoare să-i producă bucurie.

— Vrei să-ţi spun că te consider atrăgătoare? Am fost destul de clar în această privinţă.

Şi ştiu că şi tu te simţi atrasă de mine. Nu sunt chiar prost să sugerez o căsătorie de convenienţă.

— Oricum e o prostie din partea ta să sugerezi orice fel de căsătorie. Şi… e o noutate pentru mine să aflu că sunt persoana potrivită pentru tine.

— Cu riscul de a te ofensa în continuare, voi enumera calităţile care mă fac să te consider astfel: te înţelegi bine cu Hazel, eşti eficientă şi capabilă, te descurci bine în societate şi eşti inteligentă.

Nu mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu o femeie doar frumoasă

— Oricât de frumoasă – fără creier.

Te îmbraci bine şi, când nu-ţi scoţi ghearele, poţi fi chiar fermecătoare.

Aparent, Morag îşi mai revenise din soc, deşi îşi simţea inima ca şi cum i-ar fi fost smulsă din piept şi oferită spre a îndeplini un ritual de sacrificiu faţă de o zeitate păgână însetată de sânge.

— Mă-ntreb ce-ar zice toţi din local dacă aş arunca în tine cu această farfurie.

— În locul tău, n-aş face-o.

Tonul uşor ameninţător din vocea lui părea destul de convingător.

Ei bine, nu vreau un răspuns imediat. Avem destul de mult timp la dispoziţie, numai că vreau să mă asigur că nu mă vei refuza doar din vanitate.

— Vanitate?!

— Da, întări el, prinzându-i mâna cu un gest care, de la depărtare, ar fi putut părea de tandreţe, dacă Morag n-ar fi simţit acea strângere aproape brutală.

Ţi-ar plăcea să mă vezi în genunchi în faţa ta, îndrăgostit de tine.

Dacă cererea mea în căsătorie ar fi fost plină de rugăminţi şi jurăminte, ai fi simţit o plăcere nebună să mă refuzi.

După cum vezi, procedez altfel.

Dacă îmi accepţi cererea, o vei face pentru că mă doreşti şi eşti prea raţională ca să mă refuzi.

Îţi pot oferi mult – nu mă refer la partea materială, ştiu că nu eşti o oportunistă materialistă. Este evident că stilul meu de viaţă îţi convine şi ştiu bine că iubeşti Wharuaroa – şi ţinutul şi ferma. De fapt, aici e locul tău.

Pentru o clipă, vocea lui sună ca o incantaţie magică şi Morag chiar îşi închipui că ar putea fi fericită în calitate de soţie a lui, deşi între ei nu exista nimic altceva decât atracţie fizică. Apoi, zâmbetul lui arogant o readuse la realitate, făcând-o să vadă clar că propunerea lui Thorpe nu-i deschidea porţile raiului, ci, dimpotrivă, ale iadului.

Capitolul 9

Morag nu-şi amintea decât vag cum se terminase acea seară. Când Greg şi Gabrielle veniseră să-şi ia rămas-bun înainte de plecare, o priviseră cam curios, deşi nu avea cum să nu se fi comportat normal. Poate că băuse puţin cam mult şi era uşor ameţită – o ameţeală de suprafaţă, mai mult o toropeală, căci îşi păstrase mintea limpede.

Nu protestă când Thorpe opri maşina la marginea şoselei, într-un punct din care se vedea întreaga panoramă a golfului.

— Ce facem aici?

— Priveşte, şopti el.

Întunericul nopţii se împodobise cu luminile tuturor fermelor din împrejurimi şi… surpriză, cu ale primului vas de linie ce deschidea sezonul estival.

— Ştiai că vasul e aici?

— Trebuia să sosească în această seară.

Asta a fost tot, dar suficient ca Morag să-şi dea seama că bărbatul pe care-l iubea avusese sensibilitatea să aleagă special pentru ea acea privelişte, intuind bucuria cu care sufletul ei avea s-o primească.

Parcurseră restul drumului spre casă în tăcere.

Morag ştia bine ce i-ar fi oferit căsătoria cu Thorpe: lux, bunăstare, dar şi muncă, nopţi pasionale şi zile pline de mulţumire. Ştia însă la fel de bine că n-ar fi putut fi niciodată nici măcar mulţumită, cu atât mai puţin fericită lângă un bărbat pe care îl iubea din toată inima, dar care nu simţea pentru ea decât dorinţă şi, într-o oarecare măsură respect.

— Eşti foarte tăcută, spuse el când ajunseră acasă. Să nu-mi spui că am reuşit să te reduc la tăcere.

— Mă gândeam. Thorpe, nu pot…

— Nu-mi da răspunsul acum.

Îşi luase iar acel aer superior, inflexibil şi de nepătruns.

— N-are niciun rost. Nu pot…

— Taci!

O cuprinse de umeri, privind-o dur, apoi, cu neaşteptată blândeţe, îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută.

Era un sărut dincolo de orice altceva ce Morag îşi închipuise şi trăise vreodată – o afirmare pe cât de senzuală, pe atât de clară, a forţei sale virile care, anihilând şi raţiune şi mândrie, o făcea să-i răspundă cu aceeaşi dezlănţuire de pasiune, transportând-o undeva unde nimic nu mai avea importanţă în afara atingerii lui Thorpe. Se abandona în braţele lui cu o bucurie ce exulta din fiecare fibră. Nu era posibilă căsătoria, dar, cel puţin, avea să rămână cu o amintire unică în viaţă.

În clipa aceea îşi dădu seama, ca şi cum ar fi intrat sub un duş cu apă rece, de adevărul crud al situaţiei: pentru el, n-ar fi însemnat decât încă una din şirul numeroaselor femei care i se oferiseră cu dragă inimă într-o astfel de sărbătoare a simţurilor.

— Nu!

Cuvântul căpătase parcă o viaţă şi o voinţă proprie, târând-o până aproape de jumătatea încăperii, la o distanţă sigură faţă de Thorpe.

— Ce naiba s-a mai întâmplat acum? întrebă el pe un ton ce arăta clar cât de mult fusese afectat.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Bine, dar de ce?

Morag se gândi că-i datorează această minimă sinceritate.

— Nu-mi place să fiu doar o oarecare dintr-un şir lung.

— La naiba!

Se îndreptă spre ea ameninţător, dar cu supleţea unui animal de pradă, accelerându-i pulsul într-un ritm nebunesc. Morag îşi dădea seama că depăşise limita. Mersese mult prea departe, intrând într-o zonă în care, dacă ar fi abuzat de ea, nici măcar nu l-ar fi putut învinovăţi. Thorpe îi atinse uşor gâtul în dreptul venei în care pulsa sângele.

— Ai toate motivele să te temi. Ce vrei, de fapt, cu flirtul ăsta ieftin?!

— Nu vreau să fiu pur şi simplu un instrument de care te foloseşti! izbucni ea furioasă de insulta lui şi de nesăbuinţa ei, care o adusese în acea situaţie.

— Tu te-ai folosit de mine.

Era o acuzaţie perfect aleasă: dacă Morag încerca să-l contrazică, însemna să-şi recunoască dragostea pentru el, aşa că preferă să tacă.

— Vrei dragoste?! Vrei să-ţi spun că te iubesc?

Înconjurându-i gâtul cu mâinile, Thorpe îi ridică bărbia, forţând-o să-l privească în ochi. Morag continua să tacă, umezindu-şi buzele cu vârful limbii, cu un gest ce-i trăda nervozitatea.

— Nu mai face asta! protestă el exagerat. Eşti cea mai tulburătoare şi mai ademenitoare vrăjitoare pe care am avut ghinionul s-o doresc. Nu ştiu dacă gestul e deliberat, sau dacă eşti chiar atât de naivă ca să nu-ţi dai

seama ce faci.

— Doar nu se poate să fi uitat că sunt femeia care ţi-a sedus fratele! Numai că întâmplător, nu mă interesează să fac o altă victimă în aceeaşi familie.

Pentru o clipă, strânsoarea degetelor lui deveni chiar periculoasă. Apoi, Thorpe zâmbi şi-i dădu drumul, mulţumindu-se s-oţ mă de braţe, iar când vorbi din nou, părea pe deplin stăpân pe situaţie.

— Ai o limbă prea ascuţită, dar, dincolo de ceea ce spui, îmi dau seama că eşti rănită în amorul propriu. Vrei să-mi exprim dragostea în cuvinte pasionale?

— Arma de când lumea a seducătorului. Nu-i nevoie să te oboseşti, Thorpe; oricum n-aş crede. De altfel, n-am să mai admit să se ajungă la o astfel de situaţie.

— Nu te poţi împotrivi, pentru că, în ciuda acelui bulgăre de gheaţă pe care-l numeşti inimă, mă doreşti. Când vei recunoaşte faţă de tine însăşi acest adevăr, vei vedea că totul e foarte simplu.

— Da, ştiu cât de simplu este: te doresc, recunosc, dar refuz să mă comport ca o… târfă, tocmai din acest motiv.

— Ah, Morag! Mă înfurii în aşa hal, încât nu ştiu ce n-aş fi în stare să-ţi fac, apoi mă dezarmezi la fel de uşor. Nu cred că relaţia dintre tine şi Graham a fost altceva decât o simplă copilărie.

— De ce? Morag îl privi mirată, încercând să citească adevărul pe chipul lui.

— Să spunem că am suficientă experienţă pentru a-mi da seama. De asemenea, când Graham a înţeles că logodna noastră însemna fie că nu l-am crezut, fie că nu-mi pasă, mi-a spus adevărul.

— Înţeleg…

Ar fi trebuit să fie bucuroasă, dar, pentru moment, nu putea să se gândească decât la faptul că Thorpe nu avusese încredere în ceea ce-i spusese ea.

— A explicat cumva de ce te-a minţit şi pe tine şi pe Louise?

— Da. Ia loc. Uite, ai reuşit să scapi de pedeapsa pe

care ai fi meritat-o. Turnă coniac în două pahare şi-i întinse unul, insistând când ea schiţă un gest de refuz. Lasă prostiile, doar nu-ţi închipui că sunt în stare să îmbăt o femeie pentru a o seduce. M-a minţit închipuindu-şi că sunt atât de închistat în convenţii demodate, încât voi insista să se facă acea căsătorie. Din păcate pentru planul lui, mă cunoştea prea puţin. În ceea ce o priveşte pe Louise… ai văzut şi tu ce relaţie este între ei. Este suficient de perspicace să-şi dea seama că ai însemnat ceva pentru el şi, când i-a reproşat, a vrut s-o facă geloasă.

— Mi-ai spus că era deja geloasă, aproape patologic.

— Aşa e Graham: nu înţelege pe nimeni altcineva.

— Crezi că mutarea îi va ajuta?

— Nu ştiu. Dar cel puţin situaţia lor nu se va înrăutăţi. Am făcut tot ce-am putut pentru ei; de-acum totul depinde de ei. Louise este cea mai stabilă dintre ei, aşa că, dacă ea îşi revine, există speranţe pentru amândoi.

Bietul Thorpe, se gândi Morag, plină de înţelegere. Avea grija celor câteva proprietăţi, a oamenilor cu care orice fermier se confruntă, a familiei. Sigur, umerii lui erau destul de puternici pentru a duce aceste poveri, dar… o soţie i-ar fi fost într-adevăr necesară: o persoană inteligentă şi având aceleaşi interese, cu care putea discuta. Ei, şi dacă acea camaraderie era pigmentată cu puţină pasiune, cu atât mai bine.

Temându-se că duioşia cu care se gândea la Thorpe o făcea vulnerabilă în faţa lui, Morag puse pe o măsuţă paharul cu coniac aproape neatins, ridicându-se să plece.

— Presupun că nu ne rămâne altceva de făcut, decât să sperăm că vor supravieţui. Nu te superi, dar aş vrea să mă culc, acum. Sunt obosită.

— Desigur… încuviinţă el ironic, dar păru mai degrabă bucuros decât iritat de plecarea ei.

Şi… culmea! în loc de ca Morag să fie mulţumită de purtarea lui distantă, aceasta o enervă.

Dimineaţă, cerul era plumburiu, plin de nori care ameninţau cu ploaia.

Richie se trezise agitat şi cu temperatură, iar petele

de pe piele dădură verdictul imediat: trebuia chemată doctoriţa Griffith.

Când aceasta veni, spre seară, Jason era deja în aceeaşi situaţie ca şi fratele lui.

— Varicelă! spuse doamna doctor Griffith, învăluind-o pe Sally într-o privire plină de înţelegere. Nu e aşa o nenorocire – în câteva zile se vor face bine. Spune-mi, tu cum te simţi.

— Fizic, bine, dar mă-nbolnăveşte gândul la ei doi.

— Mă bucur că eşti aici, Morag, ca să n-o laşi pe prostuţa asta să-şi facă griji inutile. Din fericire, e şi Thorpe aici să te oprească dacă ai de gând să te epizezi cu munca.

Următoarele zile – un adevărat coşmar – au avut şi partea lor bună: nu i-au dat lui Morag timp de gândire. Imediat se-mbolnăvi şi Sally, făcând o fază mult mai gravă şi fiind astfel nevoită să rămână în pat cu mult după ce băieţii se restabiliseră complet.

În una din zile, totuşi, când soarele apăru din nou încrezător, răsfăţând corolele florilor, Morag ieşi la o scurtă plimbare în grădină şi se opri lângă bazin, gândindu-se la cât de minunat avea să fie totul în scurt timp, odată cu venirea verii când… ea nu va mai fi acolo.

Era hotărâtă să nu cedeze tentaţiei inimii; mai bine o ruptură bruscă, decât o pierdere treptată a oricărei speranţe de fericire, din moment ce Thorpe n-o putea iubi; mai bine amintiri frumoase, decât regrete.

Se întoarse pentru a porni înapoi spre casă, când aproape se ciocni de Louise, care stătea chiar în spatele ei.

— Scuză-mă!

— E vina mea. Voiam să-ţi vorbesc. Vom discuta aici.

Mirată, Morag se lăsă condusă spre o bancă la umbra unui copac. Abia după ce amândouă se aşezară. Louise începu să vorbească, de parcă şi-ar fi pregătit dinainte discursul.

— Cred că a trebuit să suporţi inutil o situaţie penibilă din cauza soţului meu. Desigur, e gelos pe Thorpe, continuă ea după o scurtă pauză în care Morag, neştiind ce

să răspundă, se mulţumi să scoată un sunet ambiguu. Am impresia că povestea asta îşi are rădăcinile undeva în copilăria lor. De fapt, am vrut să-mi cer scuze. Graham nu o face pentru că e foarte jenat de minciuna cu care a fost prins. Dar consider că nu este corect din partea noastră să plecăm fără ca eu să încerc să îndrept lucrurile.

— Este un gest foarte frumos din partea ta…

— Cred că este cel mai bun lucru.

N-are rost ca Graham să rămână aici şi să se consume, considerându-se nedreptăţit. Va fi mai fericit plecând de-aici.

— Dar tu? Vei fi mai fericită?

— Îmi iubesc soţul, aşa cum este. Aş fi dorit să fie ca Thorpe, puternic, întotdeauna încrezător în forţele proprii, dar nu este. Tu m-ai făcut să-mi dau seama de asta.

— Eu?!

— Când l-am cunoscut în Anglia, Graham se comporta ca Thorpe, astfel încât am crezut că el era cel puternic. Abia când am venit aici mi-am dat seama cum era cu adevărat. Am fost crudă cu el şi-l uram pe Thorpe pentru că dovedea atât de multă forţă şi tărie de caracter. Apoi, ai venit tu. Am ştiut imediat că a existat ceva între tine şi Graham, după cum părea de vinovat şi, în acelaşi timp, exuberant.

Atât am insistat, încât, până la urmă, mi-a spus – acea variantă. M-am dus la Thorpe, dar n-a vrut să te concedieze; mi-am închipuit de ce.

— Louise… încercă Morag să oprească acele destăinuiri cu siguranţă dureroase.

— Lasă-mă să continui, te rog. Vom fi cumnate; nu vreau să distrug orice punte de comunicare între noi. În felul lui, Thorpe s-a purtat frumos cu mine, iar Graham, sunt convinsă, ţine la fratele lui mai mult decât e dispus să recunoască.

— Eşti o femeie curajoasă.

— M-am comportat proteste, poate chiar eu l-am determinat pe Graham să mintă, pentru a mă face geloasă. Eram atât de închistată în nefericirea mea, încât voiam să-l

învinovăţesc pe el în continuare.

— Eşti prea dură cu tine însăţi.

— Nu. Chiar v-am spinoat, pe tine şi pe Thorpe. La un moment dat, am vrut să-l părăsesc pe Graham, dar n-am putut. Are nevoie de mine şi îl iubesc prea mult ca să-l las singur cu acei demoni ce-i bântuie viaţa. Mi-am dat seama că soluţia este să plecăm amândoi. M-am folosit de tine ca să-l conving să plecăm, spunând că nu suport să rămân în preajma ta şi, cum el nu voia să părăsească Wharuaroa, mi-a spus adevărul, că între voi n-a fost decât o idilă nevinovată, platonică. M-am prefăcut că nu-l cred, deşi ştiam că acesta e adevărul, şi atunci a cedat. Poate că metoda mea nu a fost dintre cele mai corecte dar, cel puţin, a fost pentru o cauză bună.

— Sper să vă găsiţi fericirea.

— Se spune că n-o găseşti dacă o cauţi. Îmi voi spune că sunt fericită şi sper ca mintea să-mi convingă şi inima. Deja lucrurile sunt spre bine: nu-l mai învinovăţesc pe Graham pentru slăbiciunea lui, şi-apoi… e copilul.

Gândul acesta părea s-o umple de o mulţumire adâncă. Se ridică în picioare cu graţia caracteristică şi, când îşi scoase ochelarii de soare, privirea ei nu mai trăda nimic din nesiguranţa şi zbuciumul dinainte.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit să discuţi cu mine.

— Nu ar fi fost cinstit să n-o fac. Plecăm joi.

— Vă putem ajuta cumva?

— Nu, mulţumesc. Sally este încă mult prea slăbită şi sunteţi şi-aşa destul de ocupaţi. Thorpe ne-a invitat la cină miercuri seara, aşa că ne vedem atunci. La revedere.

Pe drum spre casă, Morag se gândi mult la Graham şi la Louise, dorind din toată inima ca mutarea lor la Waikato să însemne primul pas al unui început de drum la capătul căruia să-şi găsească împlinirea.

— Încă dorm toţi, o întâmpină Hazel în curte, aşa că mai bine te-ai mai plimba încă puţin. Dacă vrei să vezi un spectacol interesant, du-te să-i vezi cum selecţionează vitele.

— Praf, câini, înjurături… Sunt convinsă că o

prezenţă feminină care să-i stingherească e ultimul lucru pe care şi-l doresc.

— Ştiu pe cineva care se va bucura să te vadă.

Morag se strădui să zâmbească, aşa cum s-ar fi aşteptat Hazel, ea să n-o dezamăgească. Dar chiar dacă nu prea reuşi, paşii o duseră aproape automat la poalele dealului, la ţarcurile cu animale.

Se apropie de o îngrăditură goală şi, fără să fie observată de nimeni, începu să privească, relaxându-se total.

Thorpe era acolo, bineînţeles, în plină acţiune, dominându-i pe toţi ceilalţi cu personalitatea sa puternică.

Apoi, deodată, evenimentele se precipitară cu o repeziciune fantastică.

Thorpe, rămas singur în ţarc, se-ntoarse să-i spună ceva lui Sam, unul din ajutoarele lui, care se afla în ţarcul alăturat, când, pe poarta din spatele său, un taur dădu buzna, furios şi ameninţător.

Era cât se poate de clar că ţinta lui era Thorpe.

— Thorpe! în spatele tău! ţipă ea disperată.

Poate că mai ţipă încă o dată, îi era imposibil să-şi amintească. Cert este că el se-ntoarse cu faţa spre animal, rămânând însă nemişcat. Abia când taurul se apropie la mai puţin de-un metru de el, Thorpe făcu un salt lateral şi-apoi încă unul, peste gardul din bârne al ţarcului.

Timp de câteva secunde, Morag simţi cum totul se învârte în jurul ei; încet-încet îşi reveni şi se prăbuşi în braţele lui Thorpe, de parcă acolo ar fi fost locul ei.

— Prostule! rosti ea printre lacrimi, imediat ce se simţi în stare să vorbească. Ar fi putut să te ucidă. Am fost sigură că te omoară!

— Iubita mea, şopti el strângând-o la piept. Trebuie să ştii că singurul mod de a scăpa de un taur pregătit să te atace este să aştepţi până închide ochii înainte de atacul final, moment în care trebuie să te deplasezi într-o parte. Morag, mă asculţi?!

Spre disperarea ei, lacrimile îi curgeau pe obraji, imposibil de controlat, iar degetele îl mângâiau uşor, ca şi

când numai aşa s-ar fi convins că e acolo, viu, lângă ea.

— Am crezut că nu poţi să te mişti… că te va omorî…

— Îmi pare rău că te-am speriat, dar, cel puţin, acum ştii că sunt în stare să mă descurc în faţa unui taur furios.

— Nu-mi pasă! strigă ea, încă înecându-se de plâns şi de furie. Nu-mi pasă ce faci.

Eşti liber să te joci de-a toreadorul cu o sută de tauri. Nu-mi pasă!

— Tocmai ai dovedit că-ţi pasă. Şi cum datorită acestui taur s-au topit blocurile de gheaţă de care te-ai înconjurat cu atât de multă grijă, norocosul animal trebuie să se aştepte la o viaţă fericită până când va muri de bătrâneţe la ferma noastră!

Abia atunci îşi dădu şi ea seama de implicaţiile reacţiei ei nesăbuite, dar în aceeaşi clipă buzele lui Thorpe se contopiră cu ale ei într-un lung sărut.

— Te duc acasă. Nu vreau să risc să ridici repede alte ziduri de apărare în spatele cărora să te ascunzi.

Deşi casa era la mică distanţă, Thorpe insistă s-o ducă în Land Roverul său, ceea ce se dovedi o bună idee, având în vedere că, spre surprinderea ei, genunchii încă îi mai tremurau.

— Fă te rog un ceai, se adresă Thorpe lui Hazel, cum ajunseră acasă şi aceasta-i întâmpină cu o privire îngrijorată de paloarea lui Morag. Oricum, mai întâi am să-i dau ceva mai tare, mai adăugă el, conducând-o pe Morag în birou. Ei, acum e mai bine… observă el după ce o obligă să guste din coniacul pe care i-l turnă imediat în pahar.

Părând totuşi uşor nesigur pe el, Thorpe merse spre fereastră şi, după ce privi câteva clipe în gol, se întoarse spre ea.

— Morag, de ce-ai ascuns ceea ce simţi? Mă iubeşti, nu-i aşa? continuă el, neprimind niciun răspuns.

— Ce importanţă are?! spuse ea după un lung moment de încordare.

— Auzi! Ce importanţă are! Ticăloasă încăpăţânată şi iute la mânie!

Furios, ajunse lângă ea dintr-un salt şi, repezindu-se

ca un tigru asupra prăzii, o ridică de pe scaun, încleştându-şi degetele în jurul braţelor ei.

— Sigur că are importanţă, din moment ce sunt îndrăgostit de ţine de când aveai şaptesprezece ani. De ce te-aş fi oprit aici împotriva oricărei raţiuni, de ce-aş fi profitat de temerile Louisei şi de ce-aş fi fost atât de gelos pe Greg încât aproape că am forţat această logodnă?! Ar fi trebuit să-ţi dai seama când ţi-am propus să ne căsătorim. Morag, pentru numele lui Dumnezeu, de ce plângi?

Era pentru a doua oară în decurs de o oră că Morag, care nu obişnuia să plângă, nu-şi putea stăpâni lacrimile.

— De ce nu mi-ai spus? Am fost atât de nefericită.

— De ce nu ţi-am spus? Bine, dar orice bărbat are nevoie de o cât de mică încurajare, pe când tu arătai foarte clar că nu însemn nimic pentru tine. Dacă nu te-aş fi simţind vibrând la fiecare sărut al meu, aş fi renunţat de mult la orice speranţă.

— Ah, Thorpe, ce prostie din partea noastră! Pesemne că şi eu te-am iubit încă de la început, pentru că…

Restul cuvintelor se pierdură în sărutul lui lung, plin de pasiune, devenind de altfel inutile.

— Şi-acum, încearcă să arăţi cât de cât respectabil, altfel uit că trebuie să mă-ntorc la lucru şi vei avea de-a face cu mine…

— Credeam c-am şi avut…

— Nu, iubito, asta se va-ntâmpla în luna de miere, care însă nu trebuie să mai întârzie mult, altfel nu mai răspund de faptele mele.

— Nu-mi pasă.

— Cum nu ţi-a păsat nici de taur?! Aşteptăm. Dac-am putut aştepta şase ani, câteva luni nu mai înseamnă nimic.

— Adevărat?!

— Da. Ai fost singura puştoaică de-aici pe care-am remarcat-o. Ah, şi-ncă foarte bine! Apoi, Graham a lansat acea bombă. Era ca şi cum ceea ce iubeam fusese întinat. De aceea am fost atât de brutal când te-am gonit, dându-ţi banii.

Incidentul reapăru cu aceeaşi claritate ca de fiecare dată în mintea lui Morag. îl urâse, dar nu-l iertase niciodată, iar forţa şi autoritatea lui o impresionaseră în ciuda resentimentului faţă de el, dus până la ură.

— Apoi am încercat să te uit, dar cecurile continuau să vină sume mici, se vedea că sunt strânse cu greutate. Mă simţeam ca un ticălos; mi-am spus că lipsa de moralitate putea să se fi manifestat doar în acea ocazie, că erai prea tânără când s-a întâmplat totul… începeam, adică, să-ţi găsesc scuze, dar încă nu-mi dădeam seama ce mi se întâmplase.

— Şi când ţi-ai dat seama?

— Când te-am văzut la aeroport. Când te-am privit în ochi, am simţit o dorinţă cumplită şi am ştiut că nu există decât o singură cale: Louise mi-a oferit pretextul.

Morag îi povesti pe scurt discuţia ei cu Louise…

— Sper ca situaţia lor să se rezolve. Vreau să fie toţi la fel de fericiţi ca mine în clipa asta. Am aşteptat destul, iubito. Dar a fost numai vina ta.

— Ba a ta! Dacă n-ai fi arătat atât de clar că mă dispreţuieşti…

— Era singura mea armă de apărare. În noaptea aceea, când ne-a surprins Louise, am ştiut sigur că e mai mult decât o simplă atracţie fizică.

Apoi, a apărut Greg; am simţit că înnebunesc de furie văzându-te atât de relaxată şi de prietenoasă cu el. Am făcut acest plan pentru logodnă, încercând să găsesc cât mai multe argumente cu care să te conving. Încă de-atunci intenţionam să mă căsătoresc cu tine.

— M-ai şicanat fără nicio ezitare.

— Ce altceva puteam să fi făcut? recunoscu el zâmbind, deloc ruşinat de purtarea lui. Nu puteam ajunge la tine decât înfuriindu-te, sau făcând dragoste cu tine. Ah, iubito, m-ai chinuit îngrozitor, dar a meritat, fie chiar şi pentru această clipă. Te iubesc atât de mult!

Se căsătoriră în prima zi de vară în biserica din Keri Keri, în mireasma exotică şi totuşi atât de familiară a florilor de portocal.

Nimic nu impresiona mai mult întreaga asistenţă decât strălucirea din ochii mirilor, o strălucire în care fericirea reverbera în mii de sclipiri de diamant.

După petrecere, Morag şi Thorpe se îmbarcară spre o mică insulă din Golf, pe care un prieten al acestuia, căruia îi aparţinea, le-o pusese la dispoziţie pentru luna de miere.

În noaptea aceea împodobită cu mii de stele, Morag află că există o clipă de extaz când pasiunea se transformă în ceva dincolo de dorinţă – o comuniune a inimii, minţii şi trupului.

Apoi, află că zilele de singurătate aparţineau de-acum trecutului.

— Crede-mă, iubito, nu se vor mai întoarce niciodată, confirmă el, ca un jurământ. De-acum, orice s-ar întâmpla, suntem împreună.

Chiar în timp ce gura ei răspundea buzelor lui fierbinţi, Morag se gândi că nu poate cere mai mult de la viaţă decât această dragoste atât de greu câştigată, atât de greu recunoscută şi cu atât mai preţioasă.

Sfârşit